

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İŞİT İŞİT

TÜNELDEN ÖNCEKİ BEYAZ EV

KORKU - POLİSİYE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

YED

1. Bölüm

Birçok mistik ve gizemli hikâyede ortak bir kurgu vardır: Şehre veya kasabaya yabancı bir adam gelir, ardından kaos başlar...

Eren, beş yaşında ayrıldığı İstanbul'a yirmi iki yıl sonra dönmüştü. Dedesinin ölüm haberiyle. Mezarının başında dikiliyordu. Üzerinde yırtık kot pantolonu, burnunda yarı siyah yarı gümüş rengindeki hızman ve hafif dağınık saçlarıyla defin kültürüne aykırılığı her hâlimden belliydi. Her zaman yanında taşıdığı siyah güneş gözlüğünü takmak istedi; ancak bu durum, filmlerdekinin aksine cenazeye saygısızlık sayılabiliirdi.

Defin işlemleri bittikten sonra, dedesinin mezarının birkaç metre gerisindeki Arnavut taşlarıyla döşenmiş yola çıktı. Gelen taziye dileklerini burada kabul edecekti. Hoş, dedesinin onca servetine rağmen çok az kişi taziyeye gelmişti. Mahalle eşrafından birkaç esnaf, ihtiyar azası, muhtar ve malikânenin çalışanları... Kimisi sırtına dokunuyor, kimisi öpmek istiyor, kimisi sadece tokalaşmakla yetiniyordu. Oysaki fiziksel temastan nefret ederdi. Ama mecburdu. Olağanüstü bir zenginliğin tek varisiydi. Devasa bir para imparatorluğunun yeni sultanıydı.

“Kıçımın imparatorluğu,” dedi kendi kendine, son taziye toka-
laşmasını yaparken. Dedesini neredeyse hiç tanımiyordu. Üstelik
kendi dışında pek kimsenin de tanıdığı söylenemezdi. Malikâne
çalışanlarının üzüntülerine ve Eren'e olan saygılarına bakılırsa; de-
desi çalışanlar tarafından çok seviliyordu. Ancak bu paranın, şanın,
şöhretin; hepsinden öte çalışanların duymuş olduğu bu abartılı say-
gının nereden geldiğini bilmiyordu.

Bir süre zihnini bununla meşgul ettikten sonra vazgeçti. Bilmek
de istemiyordu. Annesinin ölümünden sonra, henüz daha beş ya-
şındayken kendisini zorla yurt dışına gönderen ve yılın her 22 Ara-
lık günü, yani annesinin ölüm yıldönümü dışında arayıp sormayan
bir dedeyi akraba olarak bile kabul etmek istemiyordu.

Bütün kalabalık dağıldıktan sonra saatini kontrol etti. Yirmi üç
dakika... Mezarın kapanmasının ardından sadece yirmi üç dakika
geçmişti. Seksen iki yıllık bir ömrün taziyesi yirmi üç dakikada bit-
miş ve mezarın başında bir tek kendisi kalmıştı. Dakikalarla ve sa-
yılarla arası her zaman çok iyi olmuştu. Sağ elinin başparmağını,
serçe parmağından diğer parmaklarına doğru değdirerek saymaya
başladı: Seksen iki yıl, yirmi dokuz bin dokuz yüz otuz gün, yedi
yüz on sekiz bin üç yüz yirmi saat, kırk üç milyon doksan dokuz
bin iki yüz dakika!

Hesabı bitirdikten sonra yeniden mezarın başına geçti. Kimse-
nin kalıp kalmadığını anlamak için etrafı kolaçan etti. Ayakucunu
bombeleşmiş ve üzerine yalandan çiçekler ekilmiş toprak yığının-
a bastı. Ayakkabısının ucundaki metal parça güneş ışığıyla parıltıdı.
Dedesini ayaklarının altına almak, yıllardır içinde biriktirdiği öf-
kesini yenmeye yetmedi. İşemek istedi, henüz yeni ekilmiş çiçek-
leri en baştan ıslatarak kurutmak. Ama vazgeçti. Son kez toprak

yığınınına baktı ve tükürdü. “Hak ettiğin bu kadar,” dedi ve arkasını dönüp uzaklaştı.

Yeniden Arnavut kaldırımına yola çıkmıştı ki arkasından bir kadının sesi duydu.

“Başınız sağ olsun. Siz torunu Eren olmalısınız.”

İçinden, “Umarım tükürme faslını görmemiştir,” diyerek arkasını döndü. Karşısında genç bir kadın vardı. Kısa boylu, kakülleri alnına taşmış, beyaz tenli, seksi bir kadın...

“Teşekkür ederim,” dedi, “evet, torunu Eren ben.”

Kadın birkaç adım daha attıktan sonra tokalaşmak için elini uzattı.

“Arden ben de. Yeni duydum, duyar duymaz çıktım yola ama yetişemedim. Çok üzüldüm inanın.”

Eren’in zihninden onlarca soru geçiyordu. Kimdi bu kadın? İhtiyar azasının nadide bir parçası olması imkansızdı. Malikânede çalışanların yaş ortalamalarına göreyse bir hayli küçüktü. Bakışlarındaki soru işaretlerini kadın fark etti ve açıklama yapma ihtiyacı hissetti.

“Dedenizden aldığım bursla okumuştum. Hayatıma dokunan bir insandır. Bu yüzden çok kıymetliydi benim için.”

Eren, dedesinden beklemediği bu iyiliğe bir süre şaşırıktan sonra, “Ne güzel,” dedi, “şimdi ne iş yapıyorsunuz peki?”

“İç mimarım,” diye yanıtladı kadın, “üst mahallede bir ofisim var.”

Eren bir süre daha ayaküstü Arden ile sohbet ettikten sonra ayrıldı. Malikâneye gidip, çocukluk anılarıyla bir an önce yüzleşmek istiyordu.

2. Bölüm

Komiser Emris, kamuoyunda bilinen ismiyle Dedektif Emris, sabah sporundan sonra duşa girmişti. Duştan çıktığında telefonunda birçok cevapsız çağrı bulunmaktaydı. Arayanlardan birisi ekibindeki Sedat'tı. Sedat aradıysa yine antin kuntin bir olay var demekti.

“Alo, duştaydım Sedat. Yine ne haber vereceksin?”

Sedat orta yaşların sonunda bir polis memuruydu. Cinayet masasının ağır toplarından birisiydi. Her daim neşeli olması ve uzlaştırıcı yönüyle bütün işlerde denge unsuruydu. Üstlerine, rüt-belerine göre “Amirim,” ya da “Komiserim,” diye hitap eder, asla saygısızlık göstermezdi. Sadece saygının yanında çok sevdiği Em-ris Komiserine “Şef” derdi.

“Ne istersin şefim? Dil var, dalak var, böbrek var.”

Emris gülererek karşılık verdi. “İşkembecide misin? Merak etme ~~gece~~den kalmadım, serpmeye bir kahvaltı daha iyi gider.”

Sedat, “Vallahi ben de kahvaltı yapmadım şefim,” dedi, “şu olay-~~dan~~ sonra bana bir kahvaltı ısmarlarsan ne güzel olur.”

Sedat ağzındaki baklayı çıkarmıştı. Emris, “Olayımız ne? Ci-nayet mi, gasp mı?” diye sordu.

“Her ikisi de olabilir şefim.”

“Ne yani? Ceset var mı yok mu?”

“Araştırıyoruz şefim. Muhtemelen bu dosyayı sana verirler. Sana konum atıyorum. Bir ev var, evin altındaki ormanda. Tünelden önceki beyaz ev.”

Emris hızlıca hazırlandıktan sonra çıktı. Trafik berbatı. Üstelik bulunduğu yolda güvenlik şeridi de yoktu. İstanbul’u çok seviyordu ancak trafiğinden bezmişti. Çoğu zaman kilitlenen yollarda arabanın içinde beklemeye dayanamaz ve inerdi. Trafikte sıkışan arabaların arasından yürür ve bir şekilde yoluna devam ederdi. Araçta tek başına olduğu için şu an onu yapma lüksü yoktu.

Birkaç yıl önce, geç kaldıkları için öldürülen kadının cesedi gözünün önünden bir türlü gitmiyordu. Sürekli kendini suçluyordu. Ne bir ihbar ne de bir çağrı olmamasına karşın aradıkları bir katilin izini sürerken yaşamıştı bu dramı. Uzun uğraşlar sonucu bir adres tespit etmiş, apar topar adrese baskın düzenlemişti. Her ne kadar içerideki diğer iki kadın ve çocuğu kurtarmış olsa bile, üçüncü kadını kurtarmaya yetişememişti.

Katili yakalamaya çalışırken yaşadığı arbedede yüzünden yara almıştı. Sağ gözünün altında, elmacık kemiğinin üzerinde doğal göz altı farı gibi bir iz oluşmuştu. Aynanın karşısında ne zaman o izi görse öldürülen kadına yetişemediği için hep kendini suçluyordu. Estetik cerrahi müdahale ile izin kaybolmasını sağlayabilirdi. Ancak izin bir süre daha kalmasını istiyor ve olayla yüzleşebilmeyi umuyordu.

Öğlene doğru olay yerine ancak varabildi. Bir kısmı sit alanı ilan edilmiş, aşağısında İstanbul Boğazı görünen bir ormanın içindeydi. Arabayı park ettikten sonra indi. Hava güzel olmasına

karşın, ormanın içindeki nem içini titretti. Bir gece öncesinden yağan yağmursa her tarafı çamurlaştırmıştı. Yeniden arabaya dönüp montunu aldı. Ayakkabılarını çıkarıp bagajda tuttuğu çizmeleri giydi. Ağaçların arasından kalabalığa doğru ilerledi.

Yokuş aşağı kaymamak için ağaçlardan tutunarak indi. Olay yeri inceleme ekiplerinin astığı şeritlere kadar geldi. Şeritleri geçmeden bir süre öylece bekledi. Her zaman bunu yapardı. Basit düşünmek, olayı dışarıdan izleyen bir vatandaş gözüyle bakmak için. Ekibindeki Sedat bu durumu bildiğinden dolayı, ne zaman Emris uzaktan seyretse ona karışmaz, herhangi bir bilgi vermeye çalışmazdı.

Emris her zaman olduğu gibi ellerini kot pantolonun ceplerine soktu. Etraftaki diğer meraklı kalabalık gibi çalışmalarını izlemeye başladı. Olay yeri inceleme polislerinin arasında geçen konuşmalardan konunun ne olduğunu çözmeye çalıştı. Kısa bir süre sonra ise gördüğü tablo ürpermesine yetmişti.

Ağaçların arasında kesik bir kol yatıyordu. Dirseğin tam altından profesyonelce kesilen bir kol... Bir süre uzaktan sessizce kolu seyretti. Görünü bir an bile olsa ayırmadı. Daha sonra birkaç adım daha doğru yürüdü. Meraklı bölge halkının yanına sokuldu. Onlardan birisiymiş gibi, "Abi ne olmuş?" diye sordu.

Orta yaşlarda, bölgede temizlik işleriyle uğraşan bir genç, "Ne olacak, güzelim genç bir kızı parçalamışlar. Baksana kola," dedi.

Emris, "Genç kız olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Genç, "Kolundan belli. Zarif, ince... Üstelik tırnakları da bakımlı," diye devam etti.

Bunun üzerine Emris yerdeki kolun tırnaklarına dikkat kesildi. Tırnaklarda herhangi bir oje veya oje kalıntısı yoktu. Ama bakımlı uzatılmıştı. Ayrıca serçe parmağının tırnağı diğerlerine göre bariz bir şekilde uzundu.

Emris bu kez diğer konuşanlara dikkat kesildi. Aralarından bir şüpheli çıkar mı düşüncesiyle tüm kelimeleri içinden tekrar etti. Daha önce iki kez bu şekilde olay çözmüştü. Katiller, tipik bir meraklı vatandaş gibi olay yerini izliyorlardı. Emris ise tıpkı onlar gibi sıradan bir insan edasıyla, “Ne olmuş?” diye sorarak ağızlarından laf almış, daha olay yeri şeridini bile geçmeden katilleri yakalayarak rekor kırmıştı.

Bu kez istediğini elde edemedi. Cebinden çıkardığı beyaz lateks eldivenleri ellerine geçirip şeridi kaldırdı. Durumu fark eden Sedat, kocaman göbeğini zar zor hareket ettirerek Emris’in yanına koştu. Şeridin arkasındakiler tuhaf tuhaf Emrise bakıyorlardı.

“Olay yeri ekipleri kesin kadın kolu diyorlar şefim. Muhtemelen 20 yaşlarında.”

Emris birkaç adım daha atarak kola yaklaştı. Yakınına gelince çömeldi. Detaylıca kolu inceledi. Avuç içi yere bakar vaziyette duran kolu, kenardan bulduğu bir dal parçasıyla çevirdi. Bu kez avuç içi yukarı bakıyordu. Bilekte küçük, minimal bir dövme vardı. Bir şişenin içerisinde kâğıttan gemi motifi olan bir dövme. Etrafında ise bulutlara benzer sarmal bir desen daha bulunmaktaydı.

“Dövmenin fotoğraflarını çektiniz mi?”

“Doğrudur komiserim, farklı açılardan aldık.”

Yanı başında biten, beyaz tulumlu ve maskeli olay yeri inceleme görevlisi Emre yanıtlamıştı sorusunu. Ardından gereken açıklamaları yaptı.

“Tırnaklarda belirgin bir kalıntı yok komiserim. Aynı şekilde diğer yerlerinde de ne bir morluk ne de bir zedelenme. Kol çok düzgün bir şekilde kesilmiş. Sanki bir marangozda, yatar makinesinde kesilmiş gibi. Büyük ihtimalle dün geceden kalma. Parmak izlerini aldık. Kayıtlarda eşleşme olursa anında kime ait olduğu ortaya çıkar. Tabii tüm kesin sonuçlar laboratuvar incelemesinin ardından belli olur.”

Emris bu kez Sedat’a döndü. “Kim bulmuş?”

Sedat, az ileride ambulansın yanında duran orta yaşlarda bir kadını işaret etti.

“Aysun Körlü. 41 yaşında. Ev hanımı. Birkaç kilometre ilerde bir mahallede yaşıyor. Dağ mantarı toplamak için ormana gelmiş. Kolu görünce fenalık geçirmiş. Henüz tam anlamıyla ifadesini alamadık.”

“Kol buradaysa devamı nerede?” diye kendi kendine mırıldandı Emris, ardından “Etrafta araştırmaya başladınız mı?” diye sordu.

“Doğrudur şefim. 43, 46 ve 47 ekiplerini şubeden çağırdım. Gasp bürodan da iki ekip takviye aldık. Ayrıca ilçe emniyeti de araştırma ekiplerini yolladı. Şu an herkes ormanda başka bir uzuv var mı ona bakınıyor.”

Emris ayağa kalktı. Öne sarkmış saçlarını bileğiyle geriye savurdu. Ağaçların arasından bütün heybetiyle görünen boğaza baktı. Ardından etrafında üç yüz altmış derece dönerek görüş açısına giren her yeri izledi.

“Yakınlarda herhangi bir ev ya da iş yeri var mı?”

Sedat, parmak ucuyla ileriye gösterdi.

“İleride, yukarıda bir ev var. Hani şu bahsettiğim ev. Beyaz Ev diye biliniyormuş etrafta. Ama evden ziyade bence saray.”

“Sordunuz mu onlara? Gören duyan var mı?”

“Doğrudur şefim, sorduk. 43 ekibi görüştü. Sarayın sahibi seksenlik bir ihtiyar. Geçen akşam hastanelik olmuş. Dün akşam da tahtalı köyü boylamış. Çalışanların çoğu onunla alakalı olarak hastanedelermiş sabaha kadar. Bugün öğlen namazının ardından defnedilecekmiş.

Sadece bahçe işlerine bakan yaşlı bir adam varmış. O da bildiğin yürüyen ceset. Yanında megafonla konuşsan bile duymuyormuş. Zaten buradan oraya kuş uçuşu en az iki kilometre var.”

3. Bölüm

Eren, mezarlıktan ayrıldıktan sonra bir süre mezarlığın dışındaki yolda yürüdü. Cep telefonunu kontrol etti. Birçok cevapsız arama ve mesaj vardı. Hiçbirisini yanıtlamak istemedi. Sadece, Sidney'deki iş ortağı Brian'a dönüş yaptı.

"Hello Eren, how's it going?"

"Thanks Brian. The funeral is over. I wanted to take a walk."

"Yürüyüş yapmana sevindim Eren. Çünkü sana danışmam gereken acil konular var."

"Tabii ki. Sorun yok."

"Bu tescilini aldığımız konsept tuttu gibi. Yeni bayilik verdiğimiz iki kafeye de büyük ilgi var. Özellikle senin getirttiğin Meksika kahvesi için sıraya girmişler. Bu sabah bir e-posta geldi. Zengin bir yatırımcı hem beş tane şube açmak hem de Meksika kahvesini özel bir ambalajla piyasadaki marketlere dağıtmak istiyor."

"Haberler iyi desene Brian. Bence çok güzel bir gelişme. Fiyat teklifi sunabiliriz."

Uzun yıllar Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde eğitim alan Eren, son olarak Avustralya'nın Sidney kentine yerleşmişti. Dedesinden gelen

düzenli paralardan dolayı pek çalışmakla meşgul olmamıştı. Sidney’de tanıştığı ve yakın zamanda iyi bir dostluk kurduğu Türk asıllı Brian ile butik bir kafe açmışlardı. Kısa sürede kafe meşhur olmuş, özellikle Eren’in Meksika’da özel olarak ürettirdiği bir kahve tüm şehirde dilden dile dolaşmıştı. Bunun doğal bir sonucu olarak bayilik başvuruları patlamıştı. Bir süre ne yapacaklarına karar veremeyen ikili, sonunda bayilik vermeyi kabul etmiş ve elde edecekleri gelirlerle başka yatırımlar yapmayı kararlaştırmışlardı.

Eren, bir süre daha Brian ile konuşarak yürüyüş yaptı. Rahatlamıştı. Dedesine olan öfkesi bir nebze de olsa dinmişti. Artık yıllardır beklediği yüzleşmeyi yaşamak istiyordu. Henüz daha beş yaşındayken ayrılmış olduğu o büyük eve geri dönmek, annesinin mezarının yerini öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Yoldan çevirdiği ilk taksiye atladı. Taksi şoförünün kendisini turist sanarak İngilizce konuşma çabası hoşuna gitmişti. İngilizce karşılık vererek bir süre taksi şoförü ile sohbet etti. En çok da ne kadar ücret ödeyeceğini merak ediyordu. Çünkü ne zaman İstanbul’u gezmiş bir yabancı arkadaşına Türk olduğunu söylese, arkadaşlarının taksicilerden yedikleri kazıkları dinliyordu.

Eve yakın bir yerde durmasını rica etti. Yolun her tarafı ağaçlarla kaplıydı. Yeşilin göz kamaştırıcı ve insana iyi gelen tüm tonlarına canlı şahitlik ediyordu. Ama buna rağmen, birazdan o eve girecek olmanın tedirginliği tüm bedenini kasmaya yetmişti.

Taksi ücretini taksimetrede gördü. Arkadaşlarının biraz abarttığına karar verdi. Türkçe “Üstü kalsın,” deyince taksi şoförü afalladı. Araçtan inerken arkasından, “Ulan herif Türk’müş ya,” diye gelen mırıldanma son kez gülümsemesini sağlamıştı.

Karşısında dar bir yokuş bulunuyordu. Yokuştan devam eden yol sol tarafa dönüyor, ardından eve doğru rampa aşağı iniyordu. Bir anda hatırlamıştı o yolu. Kenarlardaki ağaçlara baktı. Anne-siyle diktiği fidanlar acaba uzamışlar mıydı? Şu gördükleri, belki de az ileridekiler, belki de tam yol ağzındakiler; bunlardan bazı-ları annesiyle diktiği ağaçlar olabilir miydi?

İstanbul'da uzun süre kalmayı düşünmüyordu. En fazla bir, bi-lemedin iki gece kalıp Sidney'e dönmesi gerekiyordu. Bu yüzden yanına ne bir çanta ne de bir valiz almıştı. Sadece havalara güve-nemediği için, omzundan aşağı parmağıyla sarkıttığı deri ceket-i vardı. Ceketin ucundaki zincir ara sıra kemerindeki metal süs-lere çarpıyor, mekanik bir ses ağaçların arasında ilerlerken ses-sizliği bozuyordu.

İlk yokuşu bitirdi. Yokuşun tepesine vardığı an ağaçların ara-sındaki ev göründü. Nefesi daralmıştı. Uzun zamandır yaya ola-rak yokuş çıkmadığı için mi yoksa yıllar sonra karşısında o evi gördüğü için mi emin değildi. Bir süre durup evi izledi. Nefesini dengeledi. Daha sonra eve inen yola doğru adımını attı.

Soldaki bir ağacın üzerine, "No: 22 - Beyaz Ev" yazılı bir levha asılmıştı. Yıllar içinde silik bir hâle dönüşen ok işareti evin yö-nünü gösteriyordu. "Levha olmasa bulmamız imkânsız sanki," diye söylenerek ilerledi.

Adımları sıklaştıkça içindeki sıkıntı büyümeye başladı. Hayır, bunun yokuş çıkmakla veya inmekle alakası yoktu. Bu tamamen Beyaz Ev ile olan yüzleşmesinin başlangıcıydı. Bir ara vazgeçmeyi, dönüp havaalanına gitmeyi düşündü. Ama buraya kadar gelmiş-ken geri dönmek saçmalık olurdu.

"Sen de kimsin? Ne arıyorsun burada?"

Bir anda ağaçların arasından kocaman bir kürekle çıkan bir yaşlı adam önünü kesti. Küreği sanki saldıracakmış gibi havaya kaldırmış, sap ve uç kısımdaki yıldızlı boşluktan gez, göz, arpacık üçlemesini yerine getirmişti.

“Ben Eren. Bu evin sahibinin torunuyum.”

Adam Eren’in yanıtına hiç oralı olmadı. Küreğiyle eşgüdümlü bir şekilde bir adım daha attı ve aynı soruyu sordu.

“Sen de kimsin? Ne arıyorsun burada?”

Bunun üzerine Eren, omzundan sarkıttığı montunu indirdi. İspanya’da bir arenada, boğaya karşı tutar gibi montuyla gard aldı.

“Dedim ya amca ben Eren. Bugün ölen adamın torunuyum.”

Yaşlı adamın tepkisi yine değişmemişti. İncelmiş yüz ve boyun derisinin altından sinirlendiği için sertleşen damarları belirginleşti. Eren’in üzerine doğru yürümeye başladı.

“Amca sen manyak mısın? Anlamıyor musun? Ben bu evin yeni sahibiyim!”

Eren ne olur ne olmaz diye geriye doğru adımlarken beyaza boyanmış demir bahçe kapısından yine yaşlı bir adam koşarak geldi. “Nurettin Bey ne yapıyorsun? O Eren Bey!” diye bağırdı.

Gelen kişi cenazede de bulunanlardan birisiydi. Eren onu görünce rahatladı. Adam koşarak saldırmak isteyen yaşlı adamın küreğini tuttu. Kulağına doğru eğilip bağırarak, “O EREN BEY! BEYEFENDİ’NİN TORUNU!” dedi.

Bunun üzerine Nurettin Bey’in yüz ifadesi bir anda değişti. Sinirli, saldırıya hazır adamın yerine gülümseyen ve şefkatle bakan

bir adam geldi. "Eren Bey demek... Halil Bey neden söylemiyor-sunuz Allah aşkına Eren Beyimizin geleceğini..."

Halil Bey, evin kahyası gibi biriydi. Tüm çalışanlar ona bağılıydı. Erene dönüp özür diler bir ses tonuyla durumu açıkladı.

"Nurettin Bey bahçıvanımız. Çok yaşlandı. Kulakları artık pek iyi işitmiyor. Kusura bakmayın lütfen. Buyurun."

Eren, "Sorun yok," diye karşılık verebildi ancak montuyla hâlen gard pozisyonunda bekliyordu. Halil'in yönlendirmesiyle yürümeye devam etti. Nurettin hemen önünü keserek, el pençe divan durur gibi, "Hoş geldiniz beyimiz!" dedi ve bir çeşit reverans yaptı.

"Hoş bulduk Nurettin Bey."

Nurettin eğilmiş vaziyetten kalkmayınca ses tonunu değiştirdi.

"HOŞ BULDUK NURETTİN BEY!"

Eren yürümeye devam ederken Nurettin doğruldu ve arkasından, "Maşallah ne kadar büyümüş ne kadar yakışıklı bir adam olmuş," dedi.

Bunu duyan Eren hemen geri döndü. "Siz beni hatırlıyor musunuz?"

Nurettin'in yerine Halil yanıt verdi. "Çalışanların büyük bir kısmı sizi tanır Eren Bey. Sizin çocukluğunuzdan beri devam eden kişiler."

Bu durum Eren'in içinde farklı bir his uyandırmıştı. Yıllarca kimsesizliğe, kendisini tanıyan kimsenin olmamasına o kadar alışmıştı ki... Şimdi birileri ona çocukluk günlerini bildiklerini söylüyorlardı. Tuhaf hissetmişti.

Halil'in rehberliğinde bahçe kapısından geçtiler. Beyaz Ev bütün ihtişamıyla karşısında duruyordu. Ortasında kuleye ya da minareye benzer kalın iki yüksek bina, onlara yatay olarak uzanan da geniş bir cephesi vardı. Tek bakışta evi görebilmek neredeyse imkânsızdı. Sağdan sola ya da soldan sağa panoramik bir bakış sunmak şarttı. Normalde çocukken büyük görünen yapılar büyüyünce ufacık gelirdi. Ama şimdi bu Beyaz Ev Eren'e çocukluğundakinden daha büyük görünüyordu.

"Çalışanları çağırmamı ister misiniz Eren Bey?"

"Hayır. Yani şimdilik gerek yok. Daha sonra tanışırız."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Beyefendi'nin şerefine küçük bir yemek organize ettim. Dilerseniz yemek salonuna geçelim. Hem orada diğer arkadaşlarla tanışırsınız."

4. Bölüm

Dedektif Emris, ağaçların arasından yakaladığı boğaz manzarasını seyrediyordu. Eskimiş bir piknikçi bankının üzerine oturmuş, ayaklarını bankın oturak kısmına yerleştirmişti. Ara sıra bankın üzerine bıçak veya çiviyle kazınmış isimlere bakıyordu.

“Emris şefim, demek buradasın!”

Sessizliği bozan kişi iri cüssesiyle arkadan yaklaşan polis memuru Sedat’tı.

“Ya şefim, sen neden Emrys ismini kullanmıyorsun ki? Böyle olunca ben kendimi True Detective ya da Dexter dizilerindeki özel müfettişler gibi hissediyorum.”

Dedektif Emris’in gerçek ismi Emrys’di. Ailesi yıllar önce İngiliz Konsolosluğu’nda çalışmak için Türkiye’ye gelmişti. Aslen İskoçyalılardı. İstanbul’u çok sevmiş ve bir daha geri dönmemişlerdi. Emris ve küçük kardeşi İstanbul’da dünyaya gelmişler ve Türk vatandaşlığı kazanmışlardı. Çocukluğu Bomonti ve Balat’ta geçmiş, Türk kültürüyle iç içe büyümüştü. Liseden sonra polis olmayı kafaya koymuş, Polis Akademisi’ni kazandıktan sonra Komiser Yardımcısı rütbesiyle göreve başlamıştı.

Polis Akademisi'ndeki öğrencilik yıllarında yabancı kökenli olduğu için bir dönem devre arkadaşlarının maskotu hâline gelmişti. Ancak bu durum hiçbir zaman incitici bir noktaya ulaşmamıştı. Devreleri tarafından pek bir sevilir, çoğunlukla Viking Tohumu diye anılırdı. Emris ise bu duruma hiç gocunmaz, her zaman sevecen yönüyle ön plana çıkardı.

Mesleğe çıktıktan sonra huyları biraz değişmişti. O eski sevecen, konuşkan ve neşeli Emris'in yerini çoğunlukla sinirli, gergin, sessiz ve düşünceli bir Emris almıştı. Herkesle arasına profesyonel bir mesafe koymuştu. İngiliz ekolünden gelen disiplinli çalışma alışkanlığını hiçbir zaman yitirmemişti. Bu yüzden ne astları yanında laubali hareketlere bürünebiliyor ne de üstleri Emris'e gereksiz konularda fırça atabiliyordu.

Bu durumun tek istisnası Sedat'tı. Sedat'ın kardeşi de komiserdi ve Emris'in samimi bir devresi, yani dönem arkadaşıydı. Başka bir şehirde görev yapıyordu. Yaşça büyük olan Sedat, Emris'i hem öz kardeşi gibi seviyor hem de üstü olduğu için büyük bir saygı duyuyordu. Bire bir kaldıklarında Emris'e şakalar, espriler yaparken; üçüncü bir kişi olduğu zaman ise tam tersine olağanüstü bir saygı gösteriyordu. Böylelikle diğer kişilerin Emris'e daha büyük saygı duymalarını sağlıyordu. Hiyerarşi içeren meslek gruplarında bu denli bir denge kurabilmek çok zordu. Ama Sedat ile Emris arasında bu denge kendiliğinden kurulmuştu.

Sedat da işini çok iyi yapan profesyonel bir cinayet masası personeliydi. Çoğunlukla tıpkı Emris gibi diğer çalışanlarla mesafeliydi. İşini güzel yaptığı için diğer üstleri Sedat'a pek karışmaz, yaşça küçük olan polis memurları da Sedat'ın bir dediğini iki etmezlerdi. Resmi bir görevlendirme olmamasına karşın kendisini

Emris'in yardımcısı olarak görüyordu. Üstelik sadece kendisi değil, diğer tüm ekipler de Sedat'a aynı gözle bakıyorlardı. Emris'in yoğun veya dalgın olduğu zamanlar işleri büyük bir titizlikle takip ediyor, âdeta arkasını kolluyordu. Emris de Sedat'ın varlığından bu anlamda minnettardı.

"Çok mu özeniyorsun yabancı dizilere Sedat?"

"Vallahi ne bileyim. Volvo arabanın içinde kahvelerini yudumlayıp donut yedikleri an bir içim gitmiyor değil. Ama bizim bah-tımıza da gözleme düştü işte. Gözleme yaptırdım sana da şefim. Çiğ patatesli seversin."

Sedat, bir kâğıda sarılmış gözlemeleri Emris'in oturduğu bankta açtı. Sonra yanına kuruldu. "Yaklaşık üç kilometre ileride yeni bir şey daha çıktı şefim."

Emris merakla, "Ne buldular? Cesedin devamı mı?" diye sordu.

Sedat, "Devamı sayılabilir belki ama tamamı değil. Küçük bir parça. Ama şimdi söylemem," diye yanıtladı. Bunu dedikten sonra gözlemesinden bir ısırık aldı.

Bunun üzerine Emris'in kızgın bakışları Sedat'a çevrildi.

"Hiç öyle bakma şefim. Sen şimdi ta oraya kadar yürüteceksin beni. Dur iki dakika. Şu manzaraya karşı iki lokma karnımızı doyuralım. Hem sen de sabahtan beri hiçbir şey yemedin. Gözümünden kaçmadı değil. Kan şekerin düşecek. Hızlıca indir şun-ları mideye gideriz."

Sedat yine ağabeylik rolüne bürünmüştü. Böyle olduğu zaman Emris hiçbir şekilde kızamıyordu. Dediğine uyarak çiğ patatesli gözlemeden yemeye başladı.

Atıştırmaları bittikten sonra kalktılar. Zorunlu bir orman yürüyüşü ile yaklaşık üç kilometre doğu yönünde ilerlediler. Sedat sıklıkla nefes nefese kalıyordu. Yolun ortalarında bir yerde ağaçlardan birisine yaslanıp, “Şefim az yavaş yürü Allah aşkına,” dedi.

Emris ise hiç oralı olmadı. “Biraz tempolu yürü. Koca kıcını ve göbeğini eritmek için sana fırsat.”

“Ben bedenime koca bir yatırım yaptım şefim. Kiloları boşa almadım. Hiç kusura bakma, kolay kolay eritemem. Bu devirde İstanbul gibi bir yerde beleşe yer parselliyorum, bırakır mıyım? Hem ne demişler: Benim bedenim benim kararım!”

Boğaza paralel ilerleyen yürüyüşün ardından yeni olay yerine ulaştılar. Dört farklı ağacın etrafına yeni şeritler çekilmişti. Bu kez polis ekiplerine ek olarak jandarma ekipleri de bulunmaktaydı. Emris olay yerine vardığında, polislerin neredeyse hepsi jandarma ekiplerinin yanındaki köpekle ilgileniyorlardı. Şeritlerin içinde kimse yoktu. Bu duruma bir hayli sinirlendi.

“Cinayet soruşturmasına mı geldiniz yoksa sirkte eğlenmeye mi?”

Emris’in bağırmasını duyan polis memurlarının bir kısmı hemen şeridin içine koştular. Diğerleri de toparlandılar ve etrafına sıralandılar. Emris o kadar kendinden emin ve tok bir sesle bağırmıştı ki, jandarma ekipleri bile etkilendi. İki jandarma eri doğrulup komutanları gelmiş gibi hazır ola geçtiler.

Emris fırçasını attıktan sonra hızla şeridi kaldırdı. Olay yerinin iç kısmına girdi. “Ne buldunuz?”

Olay yeri inceleme polisi Emre, “Bir parmak komiserim. Serçe parmağına benziyor,” diye yanıtladı.

Emris işaret ettiği yere doğru yaklaştı. Yere çöktü ve kökünden kesilmiş parmağı incelemeye başladı.

“Ne diyorsun şefim? Aynı kıza ait olabilir mi?”

Nefes nefese arkasından gelen Sedat da çömelmişti. Emris gözlerini parmaktan ayırmadan, “Tırnak şeklini benzetemedim. Ama yine de aynı kişiye ait olabilir.”

Emris bir süre daha parmağı inceledikten sonra doğruldu. Gerilmişti. Hislerinde yanılmıyorsa bu uzuvların devamı gelecekti. Yani büyük bir olay kendisini bekliyordu.

Doğrulduktan sonra yine aynı hareketi yaptı. Üç yüz altmış derece etrafında döndü. Her yeri izledi. Ardından, ilerideki ağaçların arasından yükselen beyaz bir kuleyi fark etti. Oraya dikkat kesildi. Sedat'ın bahsettiği Beyaz Ev'di burası. Evin sol yakasında kesik bir kol, sağ yakasında kesik bir parmak bulunmuştu.

“Ev, kol, parmak...” diye mırıldandı içinden. Bir üçgen gibi. İç açıları toplamı büyük bir şüphe uyandıran bir üçgen...

“Sedat,” dedi, “yürü gidiyoruz!”

Sedat hemen doğruldu. “Nereye gidiyoruz şefim?”

“Eve. Beyaz Ev'e. Bir de biz bakalım şuraya.”

5. Bölüm

Eren, yıllar sonra ilk defa girdiği evde kendisini bir hayli tedirgin hissediyordu. Adım attığı her yerde sanki hatıraları vardı. Koştuğu, merdivenlerinden yuvarlandığı ya da tırabzanlardan kayarak yaptığı her yer, bir film şeridi gibi gözlerinin önünden hızlıca akıp geçiyordu.

İçeriye attığı ilk adımdan itibaren bir ürperti hissetti. Sanki soğuk bir rüzgâr tüm bedenini sarmıştı. Tüyleri diken diken oldu. Buna neden olan şeyin ne olduğuna bir anlam veremedi. Yıllar öncesindeki hatıralarının gözünde canlanması mı yoksa evin kendisini istememesi mi bir türlü ayırt edemedi.

Halil Bey'in rehberliğinde eve girmişti. Ortada çift yönlü açılan, dört metrelik bir kapı vardı. Kapıyı geçer geçmez holün tam ortasında, eski İstanbul'dan kalma Hipodrom'da, bugünkü adıyla At Meydanı olarak bilinen yerde bulunan, Yılanlı Sütun'a benzer bir heykel vardı. Yılan ya da ejderhaya benzeyen mitolojik iki hayvan, birbirlerinin bedenlerine sarmal yaparak yukarı doğru uzuyor; ağızlarından ise sanki sonradan eklenmiş iki şamdan çıkıyordu. Şamdanların ucundaki mumlarda yanık izleri kendini belli ediyordu. Demek ki dedesi hâlen bu mumları kullanıyordu.

Heykelin hemen arkasından üst kata yönelen iki çapraz merdiven vardı. Merdivenler üst kata çıkmadan önce kesişiyor, hemen ardından üst kata evriliyordu. Dikkatli bakıldığı zaman öndeki heykelin bir benzeri gibi sarmaşık hâlinde yükseliyordu.

Merdivenlerin başlangıç kısmında, sağ ve sol yönde iki eski kapı bulunuyordu. O kapılarsa alt kata inen merdivenlere açılıyordu. Holün hemen sol tarafında sıralanmış odalar sırasıyla çalışma odası, kütüphane, misafir odası ve yemek salonuydu. Bu odaların hepsi boğaza bakıyor, önünde ağaçlar manzarayı bozmamak için özenle budanıyordu. Sıralanan odaların karşılarındaki odalarda yine misafir yatak odaları ve oturma odaları bulunmaktaydı.

Koridorlar pırıl pırıldı. Âdeta bal dök yala denilecek cinsten, ıslıl ıslıl parlıyordu. Ahşaptan yapılmış bütün parçaların cilaları sanki yenilenmiş gibiydi. Ya da ilk günden beri olağanüstü bir tizlikle muhafaza ediliyordu.

Eren, Halil Bey'in yönlendirmesiyle birlikte sağ tarafa yöneldi. Koridordaki yumuşak zeminde, topuklarının sesi emiliyor gibiydi. Ses çıkarmak için ayaklarını sertçe vursa bile bir türlü ses çıkarmayı başaramıyor, ses âdeta yer tabanında sönümleniyordu.

Koridorda ilerledikten sonra durdular. Halil, hemen önlerinde duran büyük bir kapıyı tıklattıktan sonra kulpuna yöneldi. Bu durum Eren'in dikkatini çekmişti. "Neden kapı tıkladıysun?" diye sordu.

Halil, kapıyı açmadan yanıtladı. "Beyefendi'nin özel talimatıydı. Odaların boş olduğunu bilsek bile öncelikle ses çıkacak şekilde kapıya vurulacak, ardından beş saniye bekledikten sonra kapılar açılacak."

Eren, “Bizim ihtiyar da amma takıntılıymış,” diye söylendi. Ama içinden beşe kadar saymayı ihmal etmedi. Gerçekten de beşinci saniyede Halil kapıyı açtı. Karşılarında, Beyaz Ev’in tüm çalışanları sıralanmış bekliyorlardı. Askerde komutanlarının gelmesini bekleyen bir mangaya benzer şekilde ip gibi sıralanmışlardı.

Kapı açılır açılmaz Halil koşar adım önüne geçti. Sıranın başına kadar ilerleyerek hizayı bozmadan dönüp durdu. Tıpkı diğerleri gibi ellerini yanlarına indirip başını dik bir şekilde kaldırdı.

Eren neler olduğunu anlamaya çalışırken Halil gür bir sesle bağırdı.

“Konağımızın yeni sahibi Eren Beyler teşrif etmişlerdir!”

Halil’in bu cümlesiyle büyük bir şaşkınlık yaşadı. Kocaman yemek salonunda ses bir süre yankılandı. Yankılanma biter bitmez bu kez başka bir şaşkınlık yaşadı. Sıralanmış olan herkes, bu kez hep bir ağızdan ve gür bir sesle aynı şeyi tekrarlardı.

“KONAĞIMIZIN YENİ SAHİBİ EREN BEYLER TEŞRİF ETMİŞLERDİR!”

Eren nasıl bir karşılık vereceğini bilemedi. Yeni oluşan yankılanmanın bitmesini bekledi. Yanlarına gidip teker teker tokalaşmalı mı yoksa gerçekten bir komutan gibi “Merhaba asker!” diye bağırmalı mıydı?

“Ben kâhyanız Halil!”

“Ben bahçıvanınız Nurettin!”

“Ben temizlikçiniz Sebahat!”

“Ben aşçınız Süleyman!”

“Ben şoförünüz Murat!”

“Ben ustabaşınız Mahmut!”

“Ben sağlık teknisyeniniz Gülsüm!”

Sırasıyla herkes kendini tanıtmıştı. Eren, böyle bir karşılama seremonisi beklemiyordu. Bir yandan şaşırmış olsa da öte yandan hoşuna gitmişti. Kendisini eski Yeşilçam filmlerindeki Yumurcak karakteri gibi hissetti. Beyaz Ev’in çalışanları tıpkı eski Türk filmlerindeki konak çalışanları gibi tonton, sevimli ve saygılıydı.

“Teşekkür ederim. Ben de Eren!”

Diyecek başka bir söz bulamamıştı. Eren’in karşılık vermesinden sonra hepsi birden hareketlenip dağıldılar. Arkalarında özenle hazırlanmış yemek masası belirdi. Aşçı Süleyman, “Şöyle buyurun Eren Bey!” diyerek masanın ortasındaki özel sandalyeyi işaret etti.

Eren yavaş adımlarla sandalyeye yanaştı. Karşısında, salonun diğer ucundaki kocaman tabloyu fark etti. Bir anda tüm dikkatini tablo çekti. Bu, annesinin yaptırdığı özel bir tabloydu. Boydan boya duvarı kaplıyordu. Tablonun asıldığı günü anımsamaya çalıştı. Zihninde annesinin heyecanla koşturmacası, tabloyu asan taların merdiven üzerinde bekleyişleri canlandı. Ama bir türlü di yerine oturtamadı. Hayal mi kuruyordu yoksa gerçek miydi bilmedi. Daha sonra tablodaki çizimlere baktı. Bir göl kenarında, elini suyun üzerindeki lotus çiçeklerine uzatan beyaz elbiseli bir kadın vardı. Her taraf yemyeşil ağaçlar ve renkli çiçeklerle bezeliydi. Kadının hemen arkasındaki yamaçta bir evin yarısı görünüyordu, evin kapısında da suyun üzerindeki lotus çiçeklerinin desenleri belirliyordu.

“1910 yılında yapılmış Osmanlı son dönem eserlerinden. Ressam Mehmet Ruhi Arel’in bir tablosu. Eğitim almaya gittiği yıllarda Fransa’da çizmiş bu tabloyu. Bir rivayete göre, Pierre Loti’nin

gizemli aşkı Aziyade'yi sembolize ettiği söyleniyor. Anneniz için İtalya'daki özel bir mezattan satın alıp getirtmiştik.”

Halil'in açıklamasıyla birden irkildi Eren. Çalışan herkes bir sandalyenin başına geçmiş, ayakta bekliyorlardı. Durumu fark edince, “Buyurun oturun, neden bekliyorsunuz?” dedi.

Halil, “Önce sizin oturmanızı bekliyorlar efendim,” diye açıkladı.

Bunun üzerine sandalyeyi çekip oturdu. Ardından diğerleri yerlerini aldı. Aşçı Süleyman hemen servise başladı. Eren, bir konuşma yapması mı gerekiyordu bilmiyordu. Biraz gerilmişti. Yemekler servis edildikten sonra kimsenin çatalına bile dokunmadığını fark etti. Sanırım ilk olarak kendisi başlamalıydı. Tahmin ettiği gibi de oldu. İlk lokmayı ağzına götürmesinin ardından diğerleri de yemeğe başladı.

“Beyefendi'nin vasiyetiydi efendim, ben ölünce torunumla birlikte yemek yiyin demişti. Normal zamanda kimse sizi yemekte veya başka bir ortamda rahatsız etmez.”

Eren ne diyeceğini bilemedi. Beyefendi dedikleri dedesi çoktan ölmüştü ama kuralları hâlen tıkr tıkr işliyordu. Bir devrim yapıp tüm kuralları değiştirebilirdi. Ama zaten bir iki gün içinde dönecek, bir daha buraya uğramayacaktı.

Yemek devam ederken aşçı özel bir şarap getirdi. Kadehi doldururken, “Beyefendi'nin özel koleksiyonundan,” dedi, “1892 Fransız yapımı *Chateau d'Yquem*...”

Eren, “Keyfine amma düşkünmüş bizimki” diye içinden geçirdi. Normalde dedesinin özelinden bir şey içmek istemezdi. Ancak yaşadığı tedirginliği dindirmek adına itiraz etmedi. Buna ihtiyacı vardı.

Yemek boyunca birkaç basit soru sordu. Çalışanların durumlarını merak ediyordu. Hepsi de lafı uzatmadan, kısa yanıtlar vermişti. Öğrenebildiği kadarıyla çoğunun ailesi bile yoktu.

Tüm çalışanlar için bu ev bir yaşam alanı olmuştu. Hepsi de Beyaz Ev'de kalıyordu. Odaları evin çeşitli noktalarına dağılmıştı. İşleri olmadığı zaman kesinlikle ortalıkta görünmüyorlardı. Beyefendilerinin kurallarına karşı büyük bir hassasiyet besliyorlardı. Ayrıca ilginç bir şekilde saygı ve minnet duyuyorlardı. Normalde böyle katı kuralları olan ya da disiplinli kişiler hiç sevilmezdi. Ama buradaki tüm çalışanlar Beyefendilerini garip bir şekilde çok seviyorlardı.

Yemekten sonra herkes dağıldı. Odada sadece Halil ve Aşçı Süleyman kaldı. "Kahvenizi balkonda almak ister misiniz efendim?" diye sordu Halil.

Eren, bakışlarını Boğaz'ın masmavi sularına çevirerek, "Olur," dedi, "hatta güzel olur."

Halil'in baş işaretiyle Süleyman kahve yapmaya koştu. Eren, yemek salonundaki büyük balkona çıktı. Öğleden sonra esen ılık rüzgâr, Boğaz'ın kokusuyla birlikte yüzüne vuruyordu. Balkon tırabzanlarına ellerini yaslayıp hafifçe eğildi. "İşte gerçek İstanbul bu," dedi. Daha sonra evin bahçesine ve görebildiği kadar diğer pencerelerine baktı. Ev gerçekten çok büyüktü. Çocukluğundaki hatıralarından daha büyük. Acaba kaç odası vardı? Pencerelerden saymaya çalıştı. Her zaman olduğu gibi parmakları hareketlendi. Ama görüş alanının dışında da odalar olduğu kesindi.

Merakını yenmek için hemen arkasında, kapının girişinde bekleyen Halil'e seslendi. "Bu evde kaç tane oda var?"

Halil anında yanıtladı. "162 tane efendim."

“Ne! 162 mi? Bir yanlışın olmasın?”

“Hayır efendim, toplamda 162 oda mevcut.”

Eren için yeni bir şaşkınlık daha başlamıştı. Parmaklarıyla kaba bir hesap yaptı.

“Kaç yıllık ev? Neden eskilerde bu kadar çok ihtiyacı olsun ki? Yoksa bir hastane falan olarak mı yapılmış burası?”

“Hayır efendim. Ev zamanla büyümüş. Esasında büyük büyük dedelerinizden beri bir kültür bu.”

“Nasıl yani büyümüş? Böyle saçmalık mı olur?”

“Aslında burası ilk olarak bir liman işletmesi olarak planlanmış. Büyük büyük dedelerinizden birisi, sahilden Avrupa’ya uzanan bir ipek ticareti yapabilmek adına bir liman için ruhsat almış. Kuleler de zaten gemilere işaret olması için fener olarak düşünülmüş. İlk inşa edildiğinde kırk odası varmış.

Ama nedendir bilinmez, liman kurmaktan vazgeçilmiş. Daha sonra ev diğer büyük dedenize miras kalmış. Sağ ve sol yakalara yirmişer tane olmak üzere kırk tane oda ekletmiş ve evi büyütmüş. O vefat edince, oğlu da kırk tane oda ekletmiş. Sonra bu durum bir görev gibi devam etmiş. Beyefendi’ye gelene kadar yüz altmış odaya kadar çıkmış.”

“Yüz altmış iki dedin ama. Bir yanlışlık olmasın hesapta?”

“Hayır, yok efendim. Biz de Beyefendi kırk tane daha oda ekletecek diye bekliyorduk. Ama o sadece iki tane ekletmiş.”

“Miş mi? Neden miş? Siz eklettiği odaları bilmiyor musunuz?”

“Hayır efendim, bilmiyoruz. Bize merak etmememizi söylemişti. Nereye, nasıl ekletti bilmiyoruz.”

“Peki hiç merak etmediniz mi? Ya da tesadüfen denk geldiniz mi?”

“Hayır efendim, hiç merak etmedik. Ayrıca hiç de denk gelmedik.”

Eren, her duyduğu yeni şeyi garipsiyordu. “Bizim Beyefendi de ciddi tuhafmış,” diye içinden geçirdi. Bu esnada kahvesi geldi. Halil, Atatürk’ün kahve içerken çekilmiş fotoğraflarında sıkça rastlanan büyük sehpalara benzer bir sehpa getirdi. Eren’in önüne yerleştirdi ve kahveyi servis etti.

Manzaraya karşı oturan Eren kahvesinden bir yudum aldı. Ardından Boğaz’a kadar uzanan ağaçlara bakındı.

“Bu ağaçlar, bu ormanlık... Bunların hepsi bu eve mi ait?”

“Hayır efendim. Sahil bandında üç yüz metrelik alan sit alanı. Devlete ait. Ama yukarısı buraya ait. Ancak herhangi bir tel örgü ya da çit yok aralarında.”

Eren dikkatle sahil bandına bakıp tahmini üç yüz metrelik derinliği ölçmeye çalıştı. Geri kalan ormanlık alan hiç de hafife alınacak kadar az değildi. Ağaçlara dikkatlice bakarken birkaç kilometre ileride jandarma ve polis arabalarını fark etti. Hemen dikkat kesildi.

“Orada polisler mi var?”

“Doğrudur efendim. Polis ve jandarma ekipleri.”

“Ne işleri var orada? Bir olay mı olmuş?”

“Galiba bir ceset bulmuşlar efendim. Daha doğrusu bir kol, bir de parmak.”

“Ne diyorsun sen! Bu şimdi mi söylenir?”

“Bizim alanımız değil orası Eren Bey. Issız, تنها bir yer olduğu için birçok olay olabiliyor... Ama henüz şimdiye kadar bize yansıyan ya da bizi ilgilendiren bir şey olmadı.”

Eren, Halil’in bu soğukkanlı anlatımını garipsedi. Evin sınırlarında bir kol ve bir parmak bulunuyordu ama bir hayli sıradan karşıliyordu. Kısa bir süre Halil’i tepeden tırnağa süzdükten sonra yeniden ekiplerin olduğu alana baktı.

Daha sonra kendi kendine, “Ayağımız uğurlu geldi,” diyerek dalga geçti, “resmen Rose Red Konağı’nın içine düştük!”

6. Bölüm

Emris ve Sedat ağaçların arasından ilerleyerek ormanlık alandan çıktılar. Beyaz Ev'e giden yolu buldular. İlk rampayı tırmandılar. Evin girişine dönen yola sapacakları sırada Sedat duraksadı.

“Şefim Allah'ını seversen azcık soluklanalım yav!”

Emris yine oralı olmadı. “Hadi Sedat. Zaten geldik.” Sabah yürüyüşlerini ve sporlarını aksatmayan genç komiser, meslektaşlarının çoğuna göre çok daha atletik bir yapıya sahipti. Uzun boyu, adımlarının da büyük olmasını sağlıyordu.

Nefes nefese kalan Sedat, “Sen yolun ucuna kadar yürü şefim. Ben buradan kendimi yokuş aşağı bırakırım. Yuvarlanarak sana doğru gelirim. Sen beni tutarsın,” dedi.

Emris hızlı adımlarla ilerlerken bir kahkaha attı. “Bak sabah-tan beri yaptığın en iyi espri buydu!”

Sedat, “Adam espri yaptığımı sandı iyi mi? Hâlbuki ben gayet ciddiydim,” diye arkasından söylendi.

Emris, tam Beyaz Ev'in kapısına ulaşmak üzereyken birden irkildi. Karşılarına elinde küreği ile Bahçıvan Nurettin çıktı. Elindeki kürekle Emris'e saldıracak gibiydi.

“Siz de kimsiniz? Ne arıyorsunuz burada?”

Emris hemen bir iki adım geriye attı. Birkaç metre arkasında duran Sedat, “Bismillah!” diye bağırdı ve elini silahına götürdü.

“Siz de kimsiniz? Ne arıyorsunuz burada?”

Emris, bir yandan her an silah çekmek için hazır bir şekilde, “Dur amca, polisiz!” dedi.

Bahçıvan Nurettin saldırı pozisyonunda bir adım attı. Bunu gören Sedat, anında tabancasına davrandı. Belindeki tabancanın kabzasını tutarak kendini Emris’in önüne attı. “Şefime saldırmayı aklından bile geçirme!”

Emris, “Sedat dur, ne yapıyorsun!” diyerek Sedat’a kızdı. Ardından Nurettin’e dönüp, “POLİS! POLİS!” diye bağırdı.

Nurettin sonunda duymuştu. “Polis mi?” diye tekrar etti.

Sedat namlusunu doğrultmak için bir şekilde bekliyordu. Emris hemen rozetini çıkardı ve Nurettin’e yaklaşarak gösterdi. “Polis, evet polis!”

Nurettin rozeti gördükten sonra, “Şu da göstereyim!” dedi, “Ayrıca silahını çıkaracakmış gibi beklemesin. Utanmadan yaşlı bir adama silah mı çekecekmiş?”

Sedat, “Çattık belaya!” diyerek söylendi. Tabancasını tuttuğu elini çekti ve rozetini çıkardı. Nurettin’in gözüne doğru yaklaştırdı.

“Kulaklarım iyi duymuyor diye kör muamelesi yapma şişko herif. Gözümün içine sokma!”

Sedat, “Ne aksi bir adam çıktın sen be!” diyerek karşılık verdi.

Emris araya girip, “Tamam uzatmaya gerek yok,” dedi ve Nurettin’e döndü. “Bizim burada yetkili birisiyle görüşmemiz gerek.”

“Eren Bey. Eren Bey Beyaz Ev’in yeni sahibi. İçeride. Onunla görüşebilirsiniz.”

Nurettin dış kapıyı açtı ve yolu tarif etti. Emris ve Sedat bahçeye girdiler. Havuzlu süslemelerin arasından evin büyük girişine ilerlediler.

Sedat, ıslık çalarak, “Vay anasını,” dedi, “şefim evin büyüklüğünü görüyor musun?”

Emris, “Zenginin malı züğürdün çenesini yorarmış,” diye karşılık verdi.

Sedat, “Zaten böyle bir yeri istemem ben şefim. Kışın ne bok yiyeceksin? Buraya kombi mombi dayanmaz. Aylık en az iki milyon TL doğalgaz faturası gelir,” dedi.

Emris, “Ulan Sedat hayallerin bile fakir,” diye gülümseyerek karşılık verdi, “evin sahibi oldun da ısıtması mı kaldı?”

Sedat, “Öyle deme şefim, buraların ısıtması gerçekten büyük problem...” diye boş muhabbeti uzatacakken Beyaz Ev’in kapısı açıldı. Halil kapının eşiğinde karşıladı. “Buyurun, nasıl yardımcı olabiliriz?”

Emris rozetini gösterip kendini tanıttıktan sonra “Eren Bey,” dedi, “Eren Bey’le görüşmek istiyoruz.”

Halil, “Kendisi yoldan geldi. Biraz yorgun. Üstelik İstanbul’a henüz yeni döndü. Bir konu varsa ben yardımcı olabilirim,” diye karşılık verdi.

Sedat tam araya girip sormak istediği sorulara başlayacakken Emris durdurdu. “Biz Eren Bey’le görüşsek daha iyi olur!”

Sedat, şefinin yine ince planlar peşinde olduğunu anladı. “Evet, Eren Bey’le görüşmemiz şart.”

Halil, “Nasıl isterseniz, şöyle buyurun,” diyerek içeriyi işaret etti. Emris önden girdi. Arkasından Sedat devam etti. İçeri girdikten sonra ayakkabılarını çıkaracak yer bakınırken; Halil, “Ayakkabılarınızı çıkarmaya gerek yok,” dedi, “ancak şu galoşlardan takarsanız memnun kalırız. Yeni paspas atıldı yerlere. Ayakkabılarınızda ormanın tüm çamuru mevcut.”

Bunları duyan Sedat, Emris’in kulağına eğilip, “Bu ihtiyar da kapıdaki gibi kılın teki şefim. Benden söylemesi,” dedi.

Emris karşılık vermeden ayakkabılarına galoş geçirdi. Sedat da aynısını yaptı. Galoş hışırtıları ile birlikte Halil’in peşinden devam ettiler.

Emris de Sedat da yol boyunca sürekli olarak etrafa bakındılar. Duvarlarda asılı olan tablolar, tavanlardaki ihtişamlı avizeler ve işlemler... Sanki tarihî bir yolculuğa çıkmış, Dolmabahçe Sarayı’nın içinde padişahla görüşmeye gelmiş gibi hissettiler.

Halil yemek salonunun kapısında durdu. Kapıyı tıklattıktan sonra bir süre bekledi. Daha sonra kapıyı açtı ve içeriye buyur etti. Yemek salonunda kimse yoktu. Merakla etraflarına bakındılar. Halil, açık duran balkon kapısını işaret etti ve devam etti.

“Eren Bey, polis memurları sizinle görüşmek istiyorlar.”

Eren karşılık vermeden Sedat araya girdi. “Polis memurları değil, bir komiser ve bir polis memuru.”

Halil bunun üzerine soğukkanlılıkla düzeltti. “Eren Bey, bir komiser ve bir polis memuru sizinle görüşmek istiyor.”

Bu diyalogun ardından Emris kızgın bir şekilde Sedat'a baktı. Sedat, "Ne yapayım şefim, sen mütevazısın diye ben olamam kusura bakma. Benim şefime herkes saygı duyacak," diye fısıldadı.

Emris balkon kapısından geçti. Karşısında kendi yaşlarında, biraz hippie giyimli genç bir adam duruyordu. Ayağa kalktı ve "Hoş geldiniz," dedi, "Ben Eren."

"Hoş bulduk. Ben Emris."

"Ben de Sedat."

"Buyurun şöyle oturun. Öncelikle ne içersiniz?"

Emris, "Teşekkürler, ben bir şey almayayım," dedi.

Sedat, Emris'e fısıldayarak, "Şefim şu manzarada bir çay içilmez mi be!" dedi. Ardından Eren'e dönüp, "Ben de bir şey almayayım," diye devam etti.

Halil araya girerek, "Filtre kahvemiz ve ada çayımız yeni demlendi. Taze taze güzel olur," dedi.

Eren, gayet bir kibar bir ses tonuyla, "Bir şeyler içerseniz beni **mutlu** ederseniz," diyerek teklifini yineledi.

Bunun üzerine Emris, "Peki öyleyse, kahve alabilirim, şeker-siz," dedi.

Sedat, "Eh ben de bir çay içeyim, ayıp olmasın Eren Bey'e," dedi.

Ortadaki sehpanın etrafına oturdular. Eren, özgüvenli duruşundan dolayı komiser olanın Emris olduğunu anlamıştı. "Nasıl yardımcı olabilirim komiserim?" diye sordu.

Emris konuyu uzatmadan açıkladı. "Sabah saatlerinde bir adet kesik kol bulduk. Genç bir kadına ait. Daha sonra yaptığımız araştırmalarda da bir adet parmak."

Eren, “Evet, duydum,” diyerek onayladı.

“Etrafta yaptığımız araştırmalarda bu iki noktaya en yakın ikametiniz sizin eviniz olduğunu öğrendik. Herhangi bir bilginiz ya da bize anlatabilecek bir şeyiniz var mı?”

Eren kısaca durumunu özetledi. Sidney’den dedesinin cenazesi için bu sabah geldiğini, cenazenin ardından eve yeni girdiğini ve hiçbir şey bilmediğini açıkladı.

Emris, “Peki olayları nereden öğrendiniz?” diye sordu.

“Az önce aşağıdaki polis arabalarını gördüm. Merak edip Halil Bey’e sordum. Ondan öğrendim.”

Sedat araya girerek, “Peki dedeniz... Onun ölüm nedeni ne?” diye sordu.

“Yaşlılığa bağlı kronik organ yetmezliği. Zaten seksen iki yaşındaydı. Geçen akşamüzeri fenalaşmış ve hastaneye kaldırılmış. Orada da vefat etmiş. Hastanede olduğunun haberi bana gelince hemen hazırlanmaya başlamıştım. İlk uçakla geldim ben de cenazeye yetişmek için.”

Eren, Sedat’a açıklama yaparken Emris tepeden tırnağa Eren’i süzmüştü. Kuşkucu bakışları bir an olsun eksilmedi. Eren de farklı, tuhaf bir şeyler sezdi. Ama ne olduğuna bir türlü karar veremedi. Daha sonra, “Bahçenizde iki tane insan uzvu bulundu. Bu durum size hiç rahatsızlık vermedi mi?” diye sordu.

Eren, bu sorunun kendisine yönelik bir tuzak soru olduğunu anladı. Hemen açıkladı.

“Rahatsızlık vermez olur mu? Az önce öğrendim ben de ve şaşkınlıkla karşıladım. Ayrıca parçaları bulduğunuz yer hukuki olarak bizim bahçe değilmiş. Sit alanıymış.”

Şüpheli bakışları üzerinde hisseden Eren tedirgin olmuştu. İçten içe strese girdi. Parmaklarını istemsizce hareket ettirmeye başladı. Bu durum ise Emris'in dikkatinden kaçmadı.

“Neden parmaklarınızı hareket ettiriyorsunuz?”

“Bu bir alışkanlık, bir çeşit tik gibi. Ne zaman tedirgin veya stresli hissetsem kendiliğinden oluyor.”

Ermis bu kez üstünlüğü ele geçirecek sorusunu sordu. “Neden kendinizi tedirgin hissettiniz ki? Yoksa suçluluk duygusu mu yaşıyorsunuz?”

Eren, bu kadar açık bir saldırı olmasına dayanamadı.

“Sizce çok normal bir durum mu? Dedeniz vefat ediyor, çocukluğunuzdan beri yıllar sonra ilk kez İstanbul'a dönüyorsunuz. Dedenizi defnettikten sonra bahçenizin yakınlarında kesik bir kol ve parmak bulunuyor. Polisler de seni şüpheli görüyor. Sizce yeterince stresli bir durum değil mi?”

Eren'in bu kendinden emin yanıtı ikisinde de şaşkınlık yarattı. Ataklarına atakla karşılık gelmişti. Sedat bu kez konuyu değiştirmek için, “Peki güvenlik kamerası... Güvenlik kamerası vardır sanırım?” diye sordu.

Eren, “Var tabii ki,” dedi, “yani vardır. Tam olarak olup olmadığını bilmiyorum ama mantiken böyle bir evin güvenlik kamerası vardır.”

Bu esnada Halil elinde tepsiyle kapıda belirdi. Eren onu görünce, “Halil Bey, polis arkadaşlar güvenlik kameralarını soruyor. Güvenlik kameralarının odasını gösterebilir misin bize?” dedi.

Halil, tepsiyi sehpaye koyarken, “Maalesef efendim,” dedi, “hiç güvenlik kamerası yok.”

Üçü de bu yanıtı beklemiyordu. Eren panikle, “Nasıl...” dedi, “Nasıl güvenlik kamerası olmaz?”

Halil, “Beyefendi asla istemezdi güvenlik kameralarını. Birkaç kez bahçeye hırsızlar dadandı. O zaman taktırma konusunda kendisine ısrar ettik ancak kabul etmedi,” diye durumu açıkladı.

Sedat, “Beyefendi dediğiniz beybaba oluyor sanırım,” dedi, “yani dedeniz.”

Eren başıyla onayladıktan sonra, “Böyle saçma bir şey olmaz. Olamaz. Ustabaşına söyleyin hemen kamera takılması için ne gerekiyorsa yapsın!” dedi.

Halil, “Emredersiniz efendim,” diye karşılık verdi.

Kamera olmaması karşısında Eren biraz daha paniklemişti. Evin henüz yeni sahibi olmasına karşın sanki kamera olmaması kendi suçuymuş gibi hissetti. Parmakları daha hızlandı ve terlemeye başladı.

“Bakın benim gerçekten hiçbir şeyden haberim yok. Sabah geldim ve yarın geri dönmeyi planlıyorum. İstanbul’la da burasıyla da tüm temasım bu kadar.”

Sedat, çayından bir yudum çekerken Emris ayaklandı. Kahvesine dokunmadan ayağa kalktı. Çıkmadan önce sinirli bir şekilde Eren’e baktı ve cümlelerini sıraladı.

“Sanırım yarın dönemeyeceksiniz Eren Bey! Bir süre daha Türkiye’de kalmanızın sizin lehinize olacağını bildirmek isterim. Aksi takdirde tüm şüpheleri üzerinize çekersiniz ve dünyanın neresinde olursanız olun, İnterpol polisleri aracılığıyla sizi yeniden buraya getirtmek zorunda kalabiliriz.”

7. Bölüm

Emris ve Sedat'ın çıkmalarının ardından bir süre daha balkonda oturdu. Uzaktaki polis arabalarını izleyerek kendine öykündü. “Cenazeye gelmek kutsal bir görevmiş!” dedi, “Bok kutsal. Baksana şimdiden başını belaya soktun!”

Misafirleri yolcu eden Halil yeniden balkona döndü. “Bir emriniz var mı Eren Bey?”

“Halil Bey, bu dediğim kamera işini ihmal etmeyin,” dedi, “her tarafa bolca takılsın. Durduk yere parçalanmış bir cesedin şüpheli olarak kalmak istemiyorum.”

Halil, “Emrederseniz efendim,” dedi, “yalnız Beyefendi'nin bir kuralı vardı. O kuralı da bozacak mıyız?”

Eren ters bir bakış sunarak sordu. “Neymiş o kural?”

“Evin içinde fotoğraf veya video çekmek kesinlikle yasaktır efendim. Beyefendi evin manevi değerlerine saygısızlık olarak görüyordu bunu. Hatırasına saygı duymak da yarar var. Tabii ki yine de son karar elbette sizin.”

Eren içinden yine söylendi. Daha sonra, “Tamam, evin içine şimdilik gerek yok. Ama bahçeye, girişe, ormana bakan noktalara; koyabildiğiniz her yere koyun işte!” dedi.

Halil, “Emredersiniz efendim,” diye yanıtladı, “ayrıca hemen gitmemeniz isabet oldu.”

Eren merakla, “Neden?” diye karşılık verdi.

“Avukat ve mali müşavirler sizinle görüşmek istiyorlar. Beyefendiden kalan miras ve işlerle alakalı olarak. Ancak raporlamaları birkaç gün sürecekti. Sizden randevu talep ediyorlar.”

“Tamam, en kısa sürede tamamlasınlar. Şu polis olayını çözdükten sonra daha fazla kalmak istemiyorum buralarda.”

Halil, “Emredersiniz efendim,” diyerek ayrıldı.

Eren tek başına kaldıktan sonra, “Miras ha,” dedi, “acaba bu ev dışında ne bıraktı bizim Beyefendi!”

Yaklaşık bir saat boyunca balkonda oturdu. Hiç yerinden kalkmadı. Güneş yavaş yavaş dönmüştü. Akşam karanlığı çökmeden önce biraz yürüyüş yapmak istedi. Evden çıkıp bahçeye indi. Çocukluğundan hatıralar anımsamak için bahçede bir süre dolaştı. Özenle bakımları yapılmış çiçekleri izledi. Doğaya bakmak biraz rahatlatmıştı.

Daha sonra ormana inmeye karar verdi. Tam arka bahçeye doğru yönelmişken birden durdu. İçini bir ürperti kapladı. Sabah bulunan kol ve parmak aklına geldi. Ormana gitmek iyi bir fikir olmayabilirdi. Kısa bir süre arada kaldıktan sonra, “Saçmalama,” dedi, “bir de ben göreyim şu meşhur ormanı!”

Arka bahçeden ağaçların arasına daldı. Gerçekten ağaçları gördükten sonra şaşırdı. Gövdeleri kalın, dalları gökyüzüne açılıyordu. Yüzyıllık, belki de daha fazla oldukları ortadaydı. Büyük bir ihtimalle büyük büyük dedeleri zamanında ekilmişti ve bir daha dokunulmamıştı. İstanbul gibi bir yerde, herhangi bir saldırıya uğramamış ormanlık alan bulmak neredeyse imkânsızdı. Kendini bir

an şanslı hissetti. Ancak bir anlamı yoktu. Geri dönecek ve belki de kendi cenazesine kadar bir daha gelmeyecekti.

Ormanın içindeki ağaçların şekillerine dikkat kesildi. Bazıları dik bir şekilde uzarken sahile yaklaştıkça ağaçların bir kısmının çapraz bir şekilde uzadıklarını fark etti. Hatta bazı yerlerde öyle bir dönmüşlerdi ki neredeyse toprağa paralel bir şekle bürünmüşlerdi. Büyük bir ihtimalle sahildeki esintilerden kaynaklı diye düşündü.

Kendilerine ait ormanlık alanın bittiğini, değişen ağaç çeşitlerinden fark etti. Çünkü bir anda tüm ağaçlar çam ağacına dönüşmüştü. Başka bir çeşit yoktu. Sahille arasındaki mesafeyi tahminen ölçtü. Evet evet, kesinlikle sit alanındaydı artık. Polis arabalarını gördüğü noktaya doğru sahile paralel olarak ilerlemeye başladı. Yaklaşık yirmi dakikalık bir yürüyüşün ardından polis arabalarını gördüğü bölgeye ulaştı.

Garip bir sessizlik vardı. Sabahtan beri yüzlerce insanın uğradığı yer şimdi bomboştu. İki farklı "Olay Yeri İnceleme" yazılı şerit gördü. Birisi geniş bir daire şeklinde birçok ağacı içine alacak şekilde çekilmişti. Diğeri ise dairenin tam ortasında, dört tane ağacın afından dönmüş bir dikdörtgendi. Parmağın bulunduğu yer burası olmalı diye düşündü. Dikkatle görebildiği kadar bakmaya çalıştı. Güneşin azalması ve ağaçların sıklığından dolayı hava bir hayli pushuydu. Dikdörtgenin ortasına ne zaman dikkat kesilse buharlanmış bir gözlükle bakıyormuş gibi hissetti.

Bir süre daha öylece bekledi. Ormanın içinden duyulan baykuş ve karga seslerinden başka bir ses yoktu. Kısa bir süre sonra bir rüzgâr ve rüzgârdan sallanan dalların çıtırtıları eşlik etti. Acaba kol ve parmak kime aitti? Acaba gerçekten Beyaz Ev ile bir alakası var mıydı?

Güneş tamamen ortadan kaybolmuştu. Orman bir hayli mistik bir hâl aldı. Hâlen aynı yerden aynı dikdörtgeni izliyordu. Havanın

karardığını fark edince dönmeye karar verdi. Arkasını döndü ve yolunu bulmaya çalıştı. Ancak nereden geldiğini tam olarak anımsayamadı. Daha sonra başını kaldırdı ve Beyaz Ev'in iki kulesinden birisini gördü. "Büyük büyük dedeler işi biliyormuş," dedi, "ormanda bile olsan ev kendini gösteriyor." Hemen ardından ağaçların arasından yokuş yukarı çıkarak eve yöneldi.

Arka bahçeye geldiğinde eve bir giriş aradı. Ancak bulamadı. Mecburen ön tarafı dolaştı. Kapıya ulaştığında ustabaşı ve Halil Bey kapıdaldı. Kapının arkasında bir şeyle uğraşiyor gibilerdi. Yavaş adımlarla yanlarına sokuldu. "Kolay gelsin."

Halil, "Hoş geldiniz Eren Bey," dedi, "nasıl geçti orman yürüyüşünüz?"

Eren, "Ormana gittiğimi nereden biliyorsun?" diye karşılık verdi.

Halil, "Çıktıktan sonra ormana gidişinizi gördüm. Sanırım şu kol ve parmağın bulunduğu alanı merak ettiniz," dedi.

Eren, Halil'in bu öngörüsüne şaşırılmıştı. "Evet," dedi, "siz hiç merak etmediniz mi?"

Halil, "Aslında merak ettik. Ama Beyefendi'nin kurallarından birisi de işimiz olmayan hiçbir şeyi merak etmememiz ve kurcalamamız gerektiğidir efendim," diye yanıtladı.

Eren içinden, "Hay senin kurallarına..." diye mırıldandıktan sonra, "İlk kural değişikliğini gerçekleştiriyorum. Artık etrafta ne olup bitiyorsa merak edeceksiniz ve gerekirse burnunuzu sokacaksınız!" dedi.

Halil biraz gülümseyerek, "Emredesiniz efendim," diye karşılık verdi.

Eren bu kez ustabaşının neyle meşgul olduğuna bakındı. Karşısında gördüğü şey karşısında şaşkına döndü. "Bu da nereden çıktı?"

Halil, "Beyefendi ölmeden önce özel olarak sipariş vermişti efendim," dedi, "girişteki bu duvara asmayı planlıyordu. Beyefendi ölmeden bir gün önce kargo ulaştı. Küba'da bir yağlı boya ustası ressama özel olarak çizdirdi," dedi.

Eren birkaç adım geriye atıp tabloya baktı. Dedesinin lacivert bir takım elbise içerisinde olduğu bir tablosuydu. Holün ortasındaki ejderha heykelinin yanında durduğu an resmedilmişti. Olağanüstü derecede gerçekçiydi. Dedesini en son gördüğü zamanı anımsadı. Saçları yer yer siyahtı ve sakalları bu kadar belirgin değildi. Şimdi ise karşısında tamamen beyaz saçlı, beyaz sakallı, elinde klasik bir fotr şapkayla kendisine bakıyordu. Yüz hatları, bakışları, yanında duran heykel... Sanki gerçek gibiydi. Hatta bir ara fotoğraf mı yoksa el yapımı resim mi şüpheye düştü. Göz ucuyla bir gerçek heykele bir de tablodaki heykele baktı. Ölçüleri bile nereyse aynıydı. Yaklaşık iki buçuk metrelik tablo birebir ölçülerle çizilmişti.

"Evet... Evet, güzel düşünmüşsünüz," dedi, "hatırasına saygı duymakta fayda var." Ama içinden geçen şey ise tabloyu hiçbir zaman göremeyeceği bir yere kaldırmaktı.

Halil, "Akşam yemeğiniz birazdan üst kattaki yemek odasında hazır Eren Bey," dedi, "özel bir isteğiniz var mı?"

Eren, "Hayır yok," dedi, "yemeği yedikten sonra hemen uyumak istiyorum. Çok yorgunum. Hadi size kolay gelsin."

Akşam yemeğini yemeden önce Beyaz Ev'in tamamını gezmek istedi. Ancak ev o kadar büyüktü ki, saatler sürebilirdi. Şimdilik hiç gerek yoktu. Alt kattaki balkona yöneldi. Telefonundan Pearl Jam grubunun en sevdiği şarkısı olan Black'i açtı. Bir süre aynı şarkıyı defalarca dinledi. Daha sonra yemek yemek için üst kata çıktı.

Üst kata çıkar çıkmaz birden çocukluğunu anımsadı. Evet, eve geldiğinden beri ilk net hatırası buydu. Çünkü çocukken kaldığı oda hemen yemek odasının yanındaki odaydı. Kapısında teneke parçasından yapılmış bir Sherlock Holmes resmi asılıydı. Yemek odasına girmeden önce birkaç adım daha atarak odasının kapısını kontrol etti. Gördüğüne şaşırdı. Çünkü Sherlock Holmes'un o resmi hâlen asılı duruyordu. Üstelik ne bir köşesi paslanmış ne de rengi solmuştu. Resmi görünce garip bir şekilde gülümsedi. Ardından yemek odasına girdi.

Yemek odası ortasında yuvarlak bir masa bulunan, yine ahşap süslemelerle dolu, pastel renklerle bezeli bir odaydı. Evin diğer yerlerindeki tarihî doku burada da hâkimdi. Annesiyle yemek yediği zamanları anımsamaya çalıştı. Ancak yine tam anlamıyla çağrışımları yerini bulamadı.

Yemeği bittiği zaman kapı tıklatıldı. Beş saniye sonra kapı açıldı. Halil, “Eren Bey, hangi odada yatmak istersiniz acaba?” diye sordu, “Beyefendi'nin büyük yatak odasını hazırlatmamı ister misiniz?”

Eren hiç düşünmeden, “Hayır,” dedi, “çocukluğumda kaldığım yan odada kalmak istiyorum. Beyefendi'nin hatırasına saygı duyalım değil mi?”

Halil, “Ben de öyle düşünmüştüm zaten,” diyerek gülümsedi, “odanızı hazırlatmıştım. Pijama takımları ve kişisel temizlik ürünleriniz de komodinin üzerinde. Ne zaman isterseniz geçebilirsiniz.”

Eren, “Daha fazla vakit kaybetmek istemiyorum,” dedi ve yerinden kalktı. Halil'e teşekkür ettikten sonra montunu omzuna atıp odasının kapısına yöneldi. Sanki içeride o beş yaşındaki Eren uyuyormuşçasına kapıyı sessizce araladı. Abajurun loş ışığıyla aydınlanan oda çocukluğundaki gibi sevimli göründü gözüne. Sherlock Holmes'a bir selam çakıp kapısını kapattı. Yatağının büyük bir yatakla

değiştiğini fark etti ilk. Ya da öyle olmalıydı. Yine de tek kişilik bir yataktı. Yatağın hemen kenarında komodin duruyordu. Eşyaları onun üzerindeydi. Diğer taraftaki komodinin üzerinde ise abajur, sürahi ve boş bir bardak vardı.

Yavaşça yürüyüp yatağının ucuna oturdu. Başını kaldırıncı onu gördü. Marilyn Monroe'yu. Çocukluğunda duvara astığı resimde, beyaz elbiseli o tatlı kadın, yüzündeki siyah beni, uzun kirpikleri ve sevimli bakışlarıyla Erene gülümsüyordu.

Marilyn Monroe'nun gülümsemesi, bilinçaltında güzel çağrışımlara neden olmuştu. Birden gülümsedi. Gülümsemesi devam etti. Önce kıkırdemeye, ardından kahkaha atmaya başladı. Montunun cebinden çıkardığı sakinleştirici ilaçlarının olduğu kutuyu açmadan yeniden cebine sokuşturdu.

Kısa bir süre nedensiz ve keyifli bir şekilde güldükten sonra sırtını yatağa bıraktı. Tavana bakıp gülümseyerek öylece uykuya daldı. Kırasetlerini bile çıkarmamıştı. Uzun zamandır geçirdiği en huzurlu uykuyu geçiriyordu. Ta ki bir kadının kulaklarını delip geçercesine yayılan çılgınlığını duyana dek...

8. Bölüm

Aniden uyandı. Duyduğu şeyin ne olduğuna emin olamadı. Gözlerini tavana dikip bekledi. O sesi bir daha duydu...

Evet, bir kadın çığlığı...

Başını yavaşça göğsüne doğru eğdi. Gözüne, perdenin karşı duvarla kesiştiği ucunda bir şey takıldı. Bir karartı. Karanlığın içinde kendisini belli edebilen bir gölge, bir sis bulutu. Yüzü tam olarak seçilemiyordu ancak sanki birisi onu izliyor gibiydi.

Bir anda yataktan sıçrayarak doğruldu. Perdenin köşesine yeniden baktı. Karartı ortadan kayboldu. Üstünü başını kontrol etti. Kıyafetleriyle uyuyakaldığını fark etmemişti bile. Yerinden kalktığı gibi yatağın başındaki komodine uzandı. Sürahideki sudan bir bardak doldurup içti. Kısa bir süre soluklandı. Alnındaki teri sildi.

Acaba rüyamda ne gördüm diye düşündü. Tiz sesli bir kadın çığlığı sanki hâlen kulaklarında çınlıyor gibiydi. Yatağın ucuna oturup bir bardak daha su doldurdu. Derin derin nefes aldı. Kendine gelmesi birkaç dakikayı buldu.

Kendine gelmişti gelmesine ama değişen bir durum yoktu. Aynı kadının çığlığını yeniden duydu. Koridordan, evet koridordan gelmişti. Korktu. Duyduğu şey rüya veya kâbus değildi. Gerçektir.

Evde sadece iki kadın çalışıyordu. Acaba ses onlardan birine ait olabilir miydi?

Bardağın dibinde kalan suyu suratına çarptı. Eliyle su damlalarını yüzünde dağıttı. Nefesini tuttu ve yataktan kalktı. Önce perdenin arkasını, daha sonra pencereden dışarıyı kontrol etti. Perdenin arkasında kimse yoktu. Pencereden dışarıya baktığında etraf karanlıktı. Sadece kulelerden vuran cılız ışıkların etkisiyle ön taraftaki sallanan ağaçlar belli oluyordu. Belli ki rüzgâr çıkmıştı. Acaba bu ses rüzgârın uğultusu muydu?

Dışarıyı izlerken sesi bir kez daha duydu. Hayır, dışarıdan değil, koridordan geliyordu. Ne yapacağını bilemedi. Bir yandan korkuyor, bir yandan da sesin kaynağını merak ediyordu. Parmakları istemsizce hareket etmeye başlamıştı.

Ses belirgin aralıklarla devam ediyordu. Arkasını döndü ve kapıya yöneldi. Kulağını kapıya dayadı. Kapıda tuhaf bir hışırtı, bir çeşit sürtünme sesine benzer bir ses duydu. Daha sonra çığlık sesi çok daha net geldi.

Bütün cesaretini toplayıp kapıyı yavaşça araladı. Kapıyı aralar aralamaz gördüğü tablo karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı. Kapısında asılı duran Sherlock Holmes resmi âdeta hareket ediyor, bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Elini yavaşça resme uzattı. İşaret parmağı ile resmi durdurdu. Resim sabitlendi. Bir süre öylece bekledi. Bu esnada koridordan gelen sesi yeniden duydu. Elini çekip kafasını uzattı. Elini çeker çekmez resim yeniden hareket etmeye

başladı. Şaşkına döndü. Eliyle resmin üzerine yeniden bastırdı. Resim durdu. Çekti. Resim hareket etti.

Resimle mücadele verirken aynı tiz sesi bir kez daha duydu. Evet, evet bir kadın sesiydi. Çığlık atıyordu.

Hayır, çığlık atmıyordu. Kahkaha atıyordu.

Hayır, bir çığlıktı.

Hayır, bir kahkahaydı.

Ne olduğunu tam olarak anlayabilmek için koridora ilk adımını attı. Başını daha çok eğip tüm koridoru kontrol etti. Tavan süslemelerindeki çeşitli fosforlar dışında herhangi bir ışık yoktu. Tam bir kuytu karanlıktı. Fosforlardan koridorun derinlemesine ilerlediğini rahatça anlayabiliyordu.

Başını arka tarafa çevirdi. Aynı şekilde arkasındaki koridor da uzayıp gidiyordu. Ön tarafın neredeyse aynısıydı.

Ses yine duyuldu.

Diğer taraftan, merdivenlerin olduğu yakadan gelmişti. Sırtını duvara vererek adım atmaya başladı. Kapının önünden çekildiği an kapı arkasından kapandı. Sherlock Holmes el salları gibi gülümseyerek sallanmaya başladı.

Adım atmaya devam etti. Koridorun derinliklerinden aynı sesi bir kez daha duydu. “Kimsiniz!” diye bağırdı. Ama koridor o kadar uzundu ki sesi sanki yalıtılmış bir odadaymış gibi cılız çıkmıştı.

Nefesini yeniden toparlayıp, bu kez daha güçlü bir şekilde şansını denerdi.

“KİMSİNİZ?”

Çağrısına karşılık olarak derinlerden yine aynı sesi duydu. Çığlık mı kahkaha mı belirsiz olan o sesi...

Birkaç adım daha attı. Kalbi hızlı hızlı atmaya başlamıştı. Korkunun etkisiyle kalbinden pompalanan kan sanki soluk borusundan gelip ağzından fışkıracak gibi hissetti. O an aklına Halil geldi.

“Halil Bey!” diye bağırdı. Sesi cılız çıktı.

“HALİL BEY!” diye yeniden denedi. Ancak bir karşılık bulamadı. Halil Bey’in hangi odada kaldığını öğrenmediği için pişmanlık yaşadı. Sadece Halil Bey değil, hiçbir çalışanın odasını bilmiyordu.

Ses bir kez daha duyuldu...

Yapacak bir şey yoktu. Korkusuyla yüzleşecek ve sesin kaynağına doğru gidecekti.

Sırtını duvardan ayırmadan ilerlemeye devam etti. Yaklaştıkça sesin şiddeti artıyor gibiydi. Ses arttıkça kalp atış hızı da artıyor, bacaklarındaki titreme yoğunlaşıyordu. Korkuyla ilerliyor ama vaz-
nek istemiyordu.

Koridorun ortasına kadar geldi. Merdivenlerin başından aşağıya seslendi. Herhangi bir yanıt alamadı. Bu kez yukarıya, kulelere doğru şansını denedi. Ancak yine de bir sonuç elde edemedi. Daha sonra diğer yakaya doğru yürümeye devam etti.

Ses aynı aralıklarla gelmeye devam ediyordu. Hâlen bir çığlık mı yoksa bir kahkaha mı ayırt etmekte zorlanıyordu. Adımlarını biraz daha hızlandırdı. Karanlıkta ilerledikçe, sese yaklaştıkça sesin şiddeti arttı. Ancak hiç olmadığı şekilde yankılanmaya başladı. Önce ön tarafından duyduğu sesler, bu kez arkasından da gelmeye başlamıştı. Garipsedi. Az önce böyle bir durum yoktu. Karanlıkta ilerledikçe arkasından gelen sesin de şiddeti artmaya başladı.

Gittikçe sesler tuhaflaştı. Dikkat kesildi. Hayır, sonradan duyulan ses ilk sesin yankısı değildi. Başka bir sestti!

Sesler birbirine karışırken etraf birden buz kesti. Ağzından buhar çıkmaya başladı. Birkaç saat öncesinde gayet sıcak olan hava tersine dönmüştü. Kollarını çaprazdan tutup avuçlarıyla sürttüreerek ısınmaya çalıştı. Ama nafile... Sanki bir derin dondurucunun içerisinde ilerliyor gibiydi. Ön taraftan çığlık sesi gelmeye devam ediyor, arkasından kahkaha sesi yükseliyordu. Üstelik ikisi de aynı kadına ait gibiydi. Tonları neredeyse birebir aynıydı.

Ön taraf çığlık.

Arka taraf kahkaha...

Sırtını duvara dayamış bir şekilde bir önüne bir de arkasına baktı. Tam bu esnada, arka kısmında bir başka karartının yavaşça ilerlediğini fark etti. Koridordan merdivene doğru bir kadın silüeti geçmişti. Kırmızı, evet kırmızı bir elbise vardı üzerinde... Karanlığa rağmen elbisesinin rengi çok net belliydi.

Gözlerine inanamadı. Açıp kapattı. Silüet kaybolmak üzereyken son anda bir kez daha gördü. Artık emindi. Göz yanılgısı falan değildi. Kahkaha atan bir kadındı.

Silüet kaybolduktan sonra koridorun sonundan gelen çığlık da kesilmişti. Anında karar değiştirdi. Koridor boyunca değil, tersine merdivenlere yönelecekti. Kırmızı silüetin peşinden gidecekti.

Adımlarını hızlandırdı. Bir süre sonra koşmaya başladı. Merdivenin başına kadar tüm gücüyle koştu. Tırabzana tutunup aşağıya baktı. Kadının bir metre kadar gerisinden sürünerek ilerleyen elbisesinin etek kısmını son anda gördü. Merdivenleri koşar adım indi. Kırmızı kumaşın sol koridora girdiğini fark etti. Peşinden devam

etti. Elbise özel yemek salonuna girdi. Nefes nefese takip etti. Kapanmak üzere olan salon kapısını son anda tuttu. Silüet balkona doğru ilerliyordu. Son bir hamle ile peşinden koştu. Tam yakalayacağı sırada balkonun camlı kapısı kapandı. Kapanan kapıyı açmaya çalıştı. Kulpu defalarca çevirmesine rağmen açamadı. Camın arkasında kalmıştı.

“Dur!” diye bağırdı, “sen de kimsin? Ne işin var burada!”

Kadın hiçbir yanıt vermeden balkonun korkuluklarına çıktı.

“Dur!” diye bir kez daha bağırdı. “Düşeceksin! Kimsin bana onu söyle!”

Elleriyle kapının cam kısmına vuruyor; ancak sesini bir türlü duyuramıyordu. Kadın çoktan balkon demirinin üzerine çıkmıştı. Her an düşecek gibi sallanmaya ve ellerini gökyüzüne doğru kaldırmaya başladı.

Arkasında duran ahşap sandalyelerden birisini aldı. Cama bütün gücüyle vurdu. Ancak cam kırılmadı. Bir kez daha denedi. Yine kırılmadı. En sonunda çığlık atarak, nefesini ve enerjisini boşaltarak vurdu. Cam yine parçalanmadı ancak tuttuğu sandalye param-parça oldu.

Parçaları fırlatıp kenara attı. Yeniden cama vurdu. “Dur, çıkma oraya, düşeceksin!”

Kadın bir kez bile olsun arkasını dönmedi. Avuç içlerini aya doğru uzatmış bir şekilde bekledi. Rüzgâr eteğini sağa sola savurdu. Bekledi... Bekledi... Bekledi... Sonra birden kendini boşluğu bıraktı.

Eren, âdeta camı pençeler gibi sıktı. “Dur!” diye bağırdı. Ama başaramadı...

9. Bölüm

Gözlerini açtığında, ince pike üzerinden kaymış, yan yattığı için sırt bölgesi açıkta kalmış bir vaziyetteydi. Birden irkildi. Üzerindeki ipekten yapılmış pijama takımına baktı. Bunu ne ara giydim diye düşündü. Ardından bakışlarını pencereye çevirdi. Güneş doğmuş, perdenin kenarındaki boşluktan içeriye sızıyordu.

Apar topar doğruldu. Beyaz Ev'de olduğunu o an anımsadı. Yanı başındaki sürahidenden bir bardak su doldurup içti. Bardağın dibine geldiğinde, bardağın alt kısmından onu gördü. Marilyn Monroe'yu. Bardağın altı bir mercek gibi yakınlaştırmış, âdeta gözlerinin içine sokmuştu. Gözlerinin içinde bakıyordu. Gülümsüyordu.

Bardağın içinden Marilyn Monroe'ya bir gülümseme sunup bardağı indirdi. Yataktan çıktı. Perdeyi sonuna kadar açtı. Güneş ışığından gözleri kamaşırken pencereyi açtı. Bahçedeki sallanan devasa ağaçları gördü. Ağaçları görür görmez birden gece yaşadıkları aklına geldi. Panikledi ve odadan dışarıya çıktı.

Kapıyı açtıktan sonra ilk olarak Sherlock Holmes'u kontrol etti. Herhangi bir hareket yoktu. Parmağıyla hareket ettirmeye çalıştı. Hareket etmedi. Üstten vidayla sabitlenmişti. Ne kadar itirse de başaramadı.

Hemen ardından koridora çıktı. Koridorda yine büyük bir sessizlik hâkimdi. Çığlık ya da kahkahaları duymaya çalıştı. Ama hiçbir ses yoktu. Birkaç adım atıp gözlerini koridorun sonuna doğru çevirdi. Göz kapaklarını kısarak en sonunu görmeye çalıştı. Bütün dikkatini koridorun sonuna vermişken arkasından bir ses duydu.

“Günaydın Eren Bey. Kahvaltınız hazır.”

Tedirginlikle arkasını döndü. Halil’i görünce rahatladı.

“Dün gece burada ne oldu Halil Bey?”

Halil aynı soğukkanlılığını koruyarak, “Gece ne oldu ki Eren Bey?” diye soruya soruyla karşılık verdi.

“Çığlıklar... Ya da kahkahalar...”

“Çığlıklar? Kahkahalar?”

“Nasıl olur Halil Bey? Duymadınız mı? Önce çığlık, sonra kahkaha... Bir kadın, kırmızı elbiseli bir kadın...”

Eren, “Kırmızı elbiseli bir kadın,” dedikten sonra birden koşmaya başladı. “Kırmızı elbiseli kadın,” diye mırıldanarak merdivenlere yöneldi.

Halil de peşinden devam etti. “Eren Bey iyi misiniz?”

Eren soluk soluğa merdivenlerden indi. Sol koridora girerek yemek salonuna yöneldi. Kapıyı âdeta yumruklayarak açtı. Balkon kapısına koştu.

“Eren Bey neler oluyor? İyi misiniz?” Halil de peşinden yemek salonuna girmişti.

Eren, “Bu kapı... Bu kapı neden kilitli?” diye bağırdı. İşaret parmağıyla balkon kapısını gösteriyordu.

Halil, “Kilitli değil efendim,” diyerek kapıya uzandı. Kulpu hafifçe aşağı yönde çevirdi. Kapı rahatça açıldı.

Kapının açıldığını gören Eren hemen balkona attı kendini. Demir korkuluklara yaslandı ve başını, gövdesinin yarısı da dışarıda kalacak şekilde aşağıya eğdi. Dikkatle bakındı. Ama kırmızı elbiseli kadından hiçbir emare yoktu.

“Eren Bey ne yapıyorsunuz? Dikkatli olun lütfen, düşeceksiniz!”

Halil korkuyla Eren’in koluna girmiş, düşmesinden endişe ettiği için sıkıca tutuyordu.

“Buradaydı. Buraya düştü!”

“Kim düştü Eren Bey? Biraz sakinleşip anlatır mısınız?”

“Kadın, kırmızı elbiseli kadın. Kapı kilitliydi. Kurtaramadım onu. Buraya düştü.”

“Orada kimse yok Eren Bey. Siz de görüyorsunuz, hiçbir şey yok!”

Halil daha fazla dayanamadı ve var gücüyle Eren’i korkuluklardan geriye çekti. Hemen arkalarında duran sandalyeyi çekerek işaret etti.

“Buyurun oturun şöyle. Biraz soluklanın. Neler olduğunu anlatırsınız bana.”

Eren, Halil’in ayağına kadar çektiği sandalyeyi görünce, “Sandalye!” dedi, “sandalye parçalanmıştı!”

Koşar adım yeniden içeri girdi. Yemek masasındaki sandalyelere bakarak, “Burada, dün gece burada bir sandalye parçaladım. Nerede o?” diye bağırdı.

Halil, “Bakın Eren Bey, bütün sandalyeler yerli yerinde. Kırılan, dökülen ya da parçalanan hiçbir şey yok,” diyerek açıklama yaptı.

“Hayır; tam da buradaydı. Balkon kapısına vurdum açılması için. Elimde parçalandı!”

Eren bunu dedikten sonra etrafı kolaçan etmeye çalıştı. Panik hâli devam ediyordu.

Halil, “Dilerseniz sandalyeleri teker teker sayın; eksilen ya da kırılan yok!” dedi.

Bunun üzerine Eren hızlıca sandalyeleri saydı. Dün odaya ilk girdiğinde de meraktan saymıştı. Yirmi iki sandalye olması gerekiyordu. Sayımı bitirdi. Sonuç yine aynıydı.

“Nasıl olur...”

Halil bu kez, otorite kurmak için sesini yükselterek, “Eren Bey öncelikle lütfen sakinleşin. Daha sonra sakince bana neler olduğunu anlatın. Belki ben size yardımcı olabilirim,” dedi.

Eren’in başka bir seçeneği kalmamıştı. Hemen yanı başındaki sandalyelerden birisini çekip oturdu. Gece yaşadıklarını bir bir anlattı. Bunu yaparken parmakları yine istemsizce hareket hâlindeydi.

Halil merakla dinledi.

“Bakın Eren Bey; kilometrelerce yoldan geldiniz. Üstelik çok bağınız kalmasa bile dedenizi kaybettiniz. Sonuçta kan bağınız var. Yıllar sonra ilk kez bu evde kaldınız. Üzerine bir de dünkü polisler gözünüzü korkuttular. Bence tüm bunların etkisiyle bir kâbus gördünüz. Eğer bahsettiğiniz şeyler olsaydı biz de duyardık ve hepimiz birden ayaklanırdık değil mi?”

Eren derin derin nefes aldı. “Haklısın galiba,” dedi, “belki de sakinleştirici ilaçlarımı almayı unuttum. Ondan olabilir.”

“O zaman gelin güzel bir kahvaltı yapın. Ardından bahçede biraz temiz hava alırsınız. İyi gelir.”

Eren’in yaşamış olduğu gerilimin farkında olan Halil, Eren’in kalkmasına yardımcı oldu. Ardından koridorda ilerlerken ve merdivenleri çıkarken dengesini yitirmemesi için koluna girdi.

Halil’in koluna girmesi Eren’in hoşuna gitmişti. Yıllar sonra ilk defa birisi böyle koluna girmiş, kendisini kötü hissettiği bir anda destek olmuştu. Halil’i babası gibi hissetti. Yürürken ağırlığını güvenle ona yaslamıştı.

Halil, pijama takımlarını değiştirmesine müsaade bile etmeden Eren’i üst kattaki yemek odasına götürdü. Serpme kahvaltıdan önündeki tabağa kahvaltılıklardan ekledi. Daha sonra bir haşlanmış yumurtayı kendi elleriyle soyup özenle servis etti.

Eren tüm bunlar olurken hiç karışmadı. Sessizce bekledi. Halil’in kendisiyle bu denli ilgilenmesinin verdiği hoşnutluğu yaşamaya devam etti.

“Sen de oturur musun Halil Bey, birlikte yapalım kahvaltıyı.”

“Efendim Beyefendi kuralları gereği...”

“Tamam, bir kuralı daha değiştiriyorum. Lütfen oturur musun?”

Halil ikiletmeden oturdu. Kendisine de bir tabak hazırladı ve birlikte kahvaltı yaptılar. Kahvaltının ardından Halil, “Size eşofman takımı ayarlamıştım efendim, dilerseniz bir orman yürüyüşü yapabilirsiniz,” dedi.

Eren, “O zaman sen de giyin eşofmanlarını,” dedi, “bakalım benimle birlikte ne kadar yürüyebiliyorsun.”

Birlikte orman yürüyüşüne çıktılar. İlk başlarda havadan sudan ve Beyaz Ev'in işlerinden konuştular. Daha sonra Eren, "Halil Bey," dedi, "bana babamı ve annemi anlatır mısın?"

"Efendim, Beyefendi kuralları gereği aileniz hakkında konuşmam yasak diyeceğim ama, şimdi kuralı değiştireceksiniz sanırım."

Eren gülümseyerek karşılık verdi. "Kesinlikle öyle, hadi başla."

"Babanız siz daha bebekken vefat etti. Şu aşağıda, sahilde bir tekne kazası geçirdi. Balık tutmayı çok severdi rahmetli. Anneniz balık seviyor diye taze taze tutmak istedi bir akşamüstü. Başka bir balıkçı teknesi karanlıkta görmemiş, babanızın küçük kayığına çarpmış. Kayık alabora olurken de kafasını sivri bir köşeye vurmuş. Herkes boğularak öldüğünü düşünüyor ama bence kafasına aldığı darbeye vefat etti."

Babanızın ölümünden sonra anneniz biraz içine kapandı. Tek mutlu olduğu an sizinle geçirdiği vakitlerdi. Sizi böyle ormana yürüyüşe çıkarırdı. Ayrıca çok fazla kitap okurdu. Sabahlara kadar... Nerede hangi kitap çıksa hemen tedarik ettirirdi bize. İlk baskı kitaplara karşı özel bir alışkanlığı vardı. Kitapların ilk baskılarında gözden kaçan hatalar diğer baskılarda düzeltildiği için düzelti olmadan hatalarıyla okumak isterdi. Böylece yazarların dünyasına daha çok giriyorum derdi. Resim yapmaya da ilgisi vardı ama pek yeteneği yoktu açıkçası.

Bir süre sonra çok içine kapandı anneniz. Kimseyle görüşmedi. Anladığım kadarıyla hastaydı. Dışarıdan özel doktorlar gelip gidiyordu çünkü. Tabii o dönem bizim onun katına çıkmamız bile yasaklandı. Sonra bir gece annenizin vefat ettiğini duyduk. Beyefendi o gece hakkında fikir yürütmemizi bile yasakladı.

Tek bildiğim, sizi ben oyalamıştım sonraki birkaç gün. Cenaze işleri bitene kadar. Böyle ormana yürüyüşe çıktık, oyunlar oynadık. Sonra Beyefendi zaten sizi yurt dışına, özel bir eğitim kurumuna yolladı. O günden sonra da sizden bir haber alamadık.”

Eren derin bir hüznle dinledi Halil’i. Yakınlık hissetmesinin nedeni yıllar öncesine dayanıyormuş demek ki diye düşündü. Daha sonra, “Mezarları,” dedi, “mezarları nerede? Annemin, babamın?”

“İnanın hiçbir bilgim yok efendim bu konuda. Bilenlerin olacağını da sanmıyorum.”

“Neden sanmıyorsun?”

“Çünkü bizden kimse defin esnasında bulunmadı. Ayrıca Beyefendi’nin başka bir kuralı daha vardı. Büyük ihtimalle o kuralı anneniz ve babanız için de uygulamıştır.”

“Ne kuralı?”

“Dışarıdan birileri ile anlaştığından ve kendisi öldükten sonra mezar yerinin değiştirileceğinden bahsetmişti bir defa. Sevenim kadar sevmeyenim de var demişti. Sanırım kendisinin ve sevdiği kişilerin cesetlerine bile zarar verilmesini istemiyordu. Anlaştığı kişiler kimler tabii ki bilmiyoruz. Aynı kişiler anneniz ve babanızın mezarlarını da kimsenin bilmediği bir yere taşımışlardır diye tahmin ediyorum.”

“Dedemi sevmeyen neden çok ki? Çok saçma! Böyle bir kural mı olur? Şimdi dedemin mezarının da mı yeri değişecek?”

“Değişmiş bile efendim. Dün siz merak kuralını kaldırınca akşam ben de meraktan gidip Beyefendi’nin mezarını kontrol etmek istedim. Gittiğimde mezarlık boşaltılmıştı bile.”

10. Bölüm

Eren duyduklarına inanamamıştı. Nasıl bir adamdı bu dedesi? Çocukluğuna dair dedesiyle neredeyse anısı yok gibiydi. Hayal meyal hatırladığı, uzun boylu bir adamdan öte bir şey değildi...

Halil'in söylediği mezar değişikliğine ilk başlarda inanmak istemedi. Ama Halil durduk yere yalan söyleyecek değildi. Büyük bir ikilem yaşadı. İçinden bir ses, kendisinin de mezarlığa gidip kontrol etmesi gerektiğini söylüyordu. Hem bir süre dolaşmış, hava almış olurdu. İçindeki sese kulak vermeye karar verdi.

Orman gezisini bitirdikten sonra kıyafetlerini değiştirdi. Beyaz Ev'den çıkıp soluğu eve ulaşan yolun başında aldı. Ağaçların arasındaki caddede bir süre yürüdü. Hemen ardından gelen ilk taksiye el kaldırdı.

Taksinin kapısını açıp arka koltuğa oturduğunda tanıdık bir ses duydu. "Aa, bizim doğan görünümlü şahin!"

Taksici bir gün önceki taksiciydi. Görünce şaşırdı. Gülümse-dikten sonra, "Ne demek istediniz anlamadım?" diye karşılık verdi.

“Doğan görünümlü şahin. Yani turist görünümlü yerli,” diye açıklamaya başladı taksici, “bizim jargonda araba markalarından deyim üretmek meşhurdur.”

Yol boyunca bir süre taksiciyle sohbete daldı. Komik, samimi ve içten davranışlarda bulunan birisiydi taksici. Eren’in hoşuna gitti. Yolda ilerlerken hemen yakınlarındaki mahalle dikkatini çekti. Küçük bir köyü andıran mahallenin tipik bir kahvehanesi, meydanda bulunan küçük bir camisi ve cami etrafına kümelenmiş dükkanları bulunmaktaydı.

Mezarlığa gidene kadar sohbet ettiler. Eren, laf arasında geçtikleri mahalle hakkında sorular sordu. Taksici de aynı mahallenin çocuğu olduğu için rahatlıkla her şeyi cevapladı. Kısa süreli bilgi alışverişinin ardından taksici, “Abi neden soruyorsun bu soruları?” diye merakını gidermeye çalıştı, “Kimsin, necisin?”

Eren tam gerçekleri söyleyecekken bir anda vazgeçti. “Ben gazeteciyim,” dedi, “bölge hakkında bir yazı dizisi hazırlayacağım, bu yüzden merak ettim.”

Taksici bu kez, “Hangi gazete abi? Benden de bahseder misin yazılarında?” diye sorularına devam etti.

“Uluslararası bir gazete. Türkiye’de değil. Pek bileceğini sanmıyorum. Sydney Big News.”

Taksici bozuntuya vermemek için, “Evet, evet; duymuştum,” dedi, “olsun abi sen yine de bahset benden.”

Eren gülümseyerek yanıt verdi. “Peki, bahsederim.”

Mezarlığın girişine kadar gelmişlerdi. Taksi nizamiye kapısının önünde durdu. Eren, işinin kısa olacağını söyledi ve taksiciden beklemesini rica etti. Ardından arabadan indikten sonra

hızlı adımlarla mezarlığa yöneldi. Dedesinin mezar yerine kadar hızını hiç kesmedi. Mezar görüş alanına girdiği andan itibaren adımlarını yavaşlattı. Gözünü bir saniye bile ayırmadan mezara doğru yürüdü.

Halil haklıydı. Mezar yeniden açılmıştı. Toprak yığını kenarda duruyor, sanki yeni bir cenaze için hazır bekliyor gibiydi. Boş çukurun ucuna kadar ilerledi. Çukura baktı. Etrafta bir iz, kendince bir delil aradı. Ancak her şey bu kadardan ibaretti. Boş bir çukur, kenarda hazır bekleyen toprak yığını...

Yeniden mezarlığın girişine yürüdü. Az ileride güvenlik görevlilerinin kulübesi vardı. Kulübeye yöneldi. Cama parmaklarıyla tıkladı. İçeriden orta yaşlarda bir güvenlik görevlisi kapıyı araladı. Elinde yarısı yenmiş bir sandviç, ağzında lokmayla, "Buyurun nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Afiyet olsun. Ben dün defnedilen yaşlı adam için gelmiştim. Ama mezarı taşınmış. Sizin bilginiz var mı acaba?"

Güvenlik görevlisi ağzını şapırdatarak şapırdatarak bir süre düşündü. Ardından, "Ha dün öğlen gömülen yaşlı adamı diyorsunuz," dedi, "akşamüzeri bir cenaze arabası geldi. Üç kişi vardı. Elllerinde evrakları gösterdiler. Ailesinin talimatıyla cenazeyi başka bir mezarlığa taşıyacağız dediler. Ben de yol verdim."

"Tipleri nasıldı? Yaşları, saç sakal şekilleri, kıyafetleri?"

"Senin benim gibi insanlardı abi işte."

"Araç plakasını kaydettiniz mi?"

"Yok, gerek duymadım plaka almaya. Hem neden soruyorsunuz abicim?"

"Hiç. Merak ettim. Peki güvenlik kameralarının kaydı var mı?"

“Güvenlik kamerası mı? Bu dağ başında ne gezer abi. Elli defa belediyeye yazdık ama kimse oralı olmadı. Hırsızı, uğursuzu var. Affedersin abicim, gecenin bir vakti mezarlıkta cima eyledik diye video çekmeye gelenler bile oluyor gizlice. Hepsini yazdık ama bir kamera taktıramadık şu baş belası yere!”

Eren bir dokunup bin ah işitmişti. “Peki, teşekkür ederim,” diyerek ayrıldı. Taksici binene kadar olan biteni anlamaya çalıştı. Yüzünde dalgın bir ifadeyle bindi. Taksici, “Abi başın sağ olsun mu diyeyim?” diye sordu, “Betin benzin atmış.”

Eren, “Yok yok,” dedi, “öyle bir şeye bakmak için gelmiştim.”

Taksici, “Ha, şu haber için sanırım,” diye karşılık verdi.

“Evet, yazı dizisi için.”

“Seni mahallenin kıraathanesine götüreyim abi. Oradakilerin tek işi akşama kadar çene çalmak. Sana yazı için çok malzeme çıkar.”

Eren kısa bir süre düşündü. Bir defa yalan söylemişti. Yalanını devam ettirmekte bir sakınca görmedi. “Güzel olur,” dedi, “hadi mahalleye sür.”

Yeniden mahalleye geldiler. Taksici kahvehanenin önünde durdu. Hatta park etti. “Ben de bir çay içeyim abi,” dedi, “seni de tanıştırayım.”

Eren, “Önce taksi ücretini vereyim,” diyerek para uzattı. Üzerini istemedi. Birlikte arabadan indiler. Kocaman bir ağacın altında, ön kısmı sundurmayla uzatılmış kahvehaneye girdiler. Gerçekten de taksicinin dediği gibi emekli amcalarla dolu bir yerdi. Kimileri kâğıt oynuyor, kimileri domino atıyor, kimileri

de yukarı monte edilmiş televizyonda, podyumda yürüyen mankenleri izliyordu.

Taksici, “Selâmün aleyküm!” diyerek bahçeye girdi. Eren arkasından devam etti. Bir köşeye çekildiler. Masalar ve sandalyeler dip dibeydi. Herkes birbirinin konuştuğunu duyuyor, karşılıklı laf atışmaları havada uçuşuyordu. Eren kısa bir süre yaşlı insanları izleyerek kulak kabarttı. Komik, samimi bir hâlleri vardı. Belli ki yıllardır birbirlerini tanıyorlardı. Hepsi de göz ucuyla Eren’i süzüyordu.

Taksici, “Abilerim size ta yurt dışından bir gazeteci getirdim,” dedi. Tam gazetenin ismini söyleyecekti ki dili dolaştı. Çaktırmadan Eren’e fısıldayarak, “Neydi abi gazetenin ismi?” diye sordu.

Eren, “Sydney Big News,” dedi. Bunun üzerine taksici yüksek bir sesle, “Sideyin bigginivs” diyerek tekrar etti, “mahallemiz hakkında haber yapacakmış.”

Taksicinin açılış konuşmasıyla çeşitli şakalaşmalar başladı. Bir kısmı sandalyesini Eren’in yanına çekti. Hoş geldiniz tarzında selamlar devam etti.

Eren etrafına toplanan kişilere hâl hatır sorduktan sonra yalandan mahalle hakkında çeşitli şeyler sordu. Yaşlı adamların bir kısmı kısa cevaplarla geçiştirme yanıtlar verirken bir kısmı neşeyle ve detaylıca anlatıp durdular. Özellikle yıllar öncesine dair anılarını anlata anlata bitiremediler.

Eren büyük bir sabırla dinledikten sonra konuyu Beyaz Ev’e getirmeye karar verdi. “Şu yukarıda tarihi bir ev var, Beyaz Ev mi diyorlar ne? Onun hakkında ne biliyorsunuz?”

Beyaz Ev'in konusu açılınca yaşlı adamların yüzlerinde bariz bir ekşime meydana geldi. Kimisi konuşmadan sandalyesinin yönünü değiştirdi, kimisi de "aman boş ver orayı," dercesine geçiştirmeye çalıştılar.

Bu durum Eren'in büyük dikkatini çekmişti. "Neden konuşmak istemiyorsunuz o ev hakkında?" diye ısrar etti.

Bunun üzerine birisi, "Orası uğursuz," dedi, "uğursuz bir yer!"

Bir başkası, "Evin nesi uğursuz olacakmış," diye karşılık verdi, "siz bir tarafınızdan uyduruyorsunuz!"

Başka birisi, "Bal gibi de uğursuz. Ne olduğu belli değil. Ev bir var oluyor, bir yok oluyor!" dedi.

Son cümle Eren'i şaşırttı. "Nasıl yani bir var oluyor, bir yok oluyor?" diye sordu.

Yaşlı adam, "Bildiğin yok oluyor işte. Yılda iki defa. Gününü bir türlü tutturamıyoruz. Bildiğin boş arazi kalıyor geriye. Ertesi gün bakıyorsun ev yerine geri gelmiş," diye açıklama yaptı.

Eren duyduklarına inanamadı. Çok saçma geldi. Masaların birinden değişik bir cümle duyuldu. "Sana kalsa o eve giren bir daha çıkamıyor. Ama çalışanlar edenler yıllardır orada."

Bir anda ortalık laf savaşına dönmüştü. Koca koca adamlar argo kelimelerle atışmaya başladılar. Eren pür dikkat onları dinlemeye çalıştı. Kimileri evin uğursuz olduğunu ve içinde hayaletlerin bulunduğunu iddia ederken kimileri de hepsinin hurafe olduğunu söyledi.

Eren'in kafası allak bullak olmuştu. Hurafelere asla inanmazdı. Batıl inançları olan birisi değildi. Ama evin uğursuz olduğu ve

yılda iki defa ortadan kaybolduğu efsanesini dile getirenlerin sayısı da bir hayli fazlaydı.

Evin ortadan kaybolduğunu iddia eden yaşlı adam, “Aha Nevzat orada. Gidin ona sorun isterseniz!” diyerek çıktı. Parmığıyla işaret ettiği köşede, tek başına bir adam sessizce oturuyordu. Konuşulanlara asla dâhil olmamıştı. Gizemli bir hâli vardı. Yüzündeki kırışıklıklardan yaşının bir hayli ilerlemiş olduğu belli oluyordu.

Merakını yenemeyen Eren yerinden kalktı ve Nevzat’ın yanına gitti. Sandalyelerden birisini sürükleyerek yanına oturdu. “Amcacığım, siz bu ev hakkında ne biliyorsunuz?” diye sordu.

Nevzat ilk başlarda hiç oralı olmadı. Sanki duymamış gibiydi. Eren sorusunu biraz daha yüksek bir sesle yineledi.

Sonunda Nevzat konuştu. “Ne yapacaksın bunları bilip?”

Eren, “Hiç,” dedi, “yani meraktan. Sonuçta bir efsane dönüyor ortalıkta. Belki yazıma da koyabilirim.”

Nevzat somurtkan bir tavırla, “Bende efsane falan yok genç arkadaşım,” diye karşılık verdi.

Adamın tavırları Eren’de büyük bir şüphe uyandırmıştı. Kesinlikle ev hakkında bir şeyler biliyordu. Sandalyesini biraz daha yakınlaştırdı. Kulağına yaklaşarak diğerlerinin duyamayacağı bir ses tonuyla, “Amcacığım rica etsem anlatır mısın?” dedi, “Söz, bütün anlattıkların aramızda kalacak.”

Nevzat bir süre daha somurtmaya devam etti. Eren, ısrarlı bakışlarını bir saniye bile geri çekmedi. Bunun üzerine Nevzat, “Zaten herkes biliyor. Evi bilmem ama o adam uğursuz!” dedi, “dün gebermiş gitmiş. Cehennemi boylasın şerefsiz!”

Eren, dedesine edilen hakaretler karşısında yutkundu. Ne de olsa kan bağı vardı. Başkasının böyle konuşması hoşuna gitmemiştir. Ama numarasına devam ederek, “Kim o adam?” diye sordu.

“O evin sahibi.”

“Neden uğursuz amcacığım? Neden ölmüş birisi hakkında böyle konuşuyorsunuz ki?”

“O şerefsiz az bile!”

Eren iyice meraklanmıştı. Susup Nevzat’ın açıklama yapmasını bekledi. Nevzat bir süre daha bekledikten sonra konuşmaya başladı.

“Yıllar önce damadım tekneyle balığa çıktığında bir kaza yaptı. Bir kayığa çarptı. Çarptığı kayıktaki adam öldü. Sonuçta bir kaza bu. Damadım tutuklandı. Normalde az bir ceza alacaktı ancak o deyyus herifin damadıymış ölen. Herif ne yaptı etti ağır bir ceza almasını sağladı.

Damadım içerideyken bir defa açık görüş ziyaretine gittiğimde, başıma bir iş gelmesinden çok korkuyorum baba diye kulağıma fısıldamıştı. Ne olduğunu anlamadım. Ama garipti. Çok tedirgindi. Başka bir açık görüşte ısrar ettim. Söylemedi. Sonra bir başka görüşte, tuhaf şeyler oluyor, çok tuhaf baba, dedi. Ne olduğunu sorduğumda yutkundu, tıkanı, bir şey diyemedi. Kafayı yemiş gibiydi. Bakışlarını sürekli sağda solda gezdiriyordu. Sanki hayaletler, cinler görüyor gibiydi. Kafasını tavana dikip ampule bakarak, iki kişiydiler, diye birkaç kez kekeledi. Sonraki görüşe gidmeden de ölüm haberini aldık. Çarşafı kendini ranzaya asmış. Cezaevi yönetimi nasıl oluyorsa bize ulaşamamış. Kimsesizler mezarlığına gömmüşler. Sonra da nasıl olduysa mezarı ortadan kayboldu. O günden beri bulamadık.

Bizim kız damadı çok seviyordu. Hep yolunu gözlüyordu. Damat ölünce kafayı yedi. Darma duman etti kendini. Garip garip hareketlere büründü. Bir de torunumuz vardı. Oğlan büyüdü. Babasızlığın etkisi, ananın durumu derken tinercilere bulaştı. Hiçbirine engel olamadım. Kayboldu gittiler. Önce oğlan ardından da anası ortadan kayboldular. İkisinden de bir haber yok yıllardır. Nereden baksan yirmi senedir.

Uğursuz herif, karabasan gibi çöktü tepemize. Çocuğumun ailesini, yuvasını dağıttı. Soruyorum sana şimdi, bu adam uğursuz değil de nedir?”

11. Bölüm

Kahvehanede duydukları Eren'in kafasını allak bullak etmişti. Özellikle Nevzat'ın anlattıklarına bir anlam veremedi. Gerçekten bir ailenin dağılmasına dedesi mi sebep olmuştu? Sonuçta babasının ölümü bir kazaydı. Bir kazadan ötürü dedesinin bu denli öfke duyarak intikam güdüsüyle hareket etmesini sindiremedi.

Çıktıktan sonra dikkat çekmemek için mahallede biraz yürümeye karar verdi. Rastgele sokaklara giriyor, yönünü kaybetmeden etrafını izleyerek kısa yürüyüşler yapıyordu. Evlere, dükânlarla ve çeşitli dar sokaklara bakındı. Mahallenin dokusunu hissetmeye çalıştı. Bu mahalle de tıpkı Beyaz Ev gibi tarihî sayılabilirdi. Aldığı bilgilere göre, Balkan Harbi sonrasındaki göç dalgalarında buraya yerleşen göçmenlerin köyü olmuştu. Zamanla köy büyüyüp genişlemiş, günümüzün tarihî mahallelerinden biri hâline gelmişti. Köşebaşlarında beliren restore edilmiş cumbalı evler ile hemen yanlarına dikilmiş aynı mimarideki modern binalar, geçmiş ve günümüzün bir karışımı gibi harmanlanmıştı.

Derin düşüncelerle yürürken, mahallenin yukarılarına kadar çıkmıştı. Hemen solunda ıslah edilmiş bir dere yatağı dikkatini çekti. Derenin kenar duvarlarına kadar yürüdü. Yaklaşık

yedi-sekiz metre aşağıda, pek coşkun olmasa da akan dereyi izledi. Dereden bakışlarını çekerken, diğer yakada bulunan restore edilmiş iki katlı tarihi bir ev dikkatini çekti. Evin ön girişine bir tabela asılmaktaydı. Tabelada ise Arden Mimarlık yazısı bulunuyordu. Arden ismini görünce birden irkildi. Mezarlıkta ziyarete gelen mimar kadın aklına geldi ve birden beyninde ışık yandı. Burası o çekici kadının yeri olabilirdi.

Dere kenarından biraz daha yukarı yürüdü. Karşıya uzanan, tek arabanın sığabileceği köprüden diğer yakaya geçti. Aşağı doğru indi. Tahminleri doğru çıkmıştı. Arden, tabelanın tam karşısında duruyor, tabelayı asmaya çalışan ustaları yönlendiriyordu.

Sessiz adımlarla Arden'e kadar yaklaştı. "Merhaba. Kolay gelsin."

Arden ilk başta yabancı bir bakış sundu. Eren'i fark edince yüzündeki ifade değişti ve yerini masum bir gülümseme aldı. "Aa, merhaba Eren Bey. Bu ne büyük bir sürpriz."

Eren, "Aslında pek sürpriz gibi bir niyetim yoktu. Mahalleyi tanımak amacıyla yürüyüş yaparken gördüm seni. Selam vermek istedim," dedi.

Arden, "Tamam işte, selam vermek istemen bile güzel bir sürpriz benim için," diye gülümseyerek karşılık verdi, "işin yoksa kahve yapayım."

Eren, asılmakta olan tabelaya bakarak, "Benim yok ama senin var sanırım," dedi.

"Yok yok; beş on dakikalık bir montajı kaldı sadece. Lütfen bekle."

Birlikte tabelanın asılmasını izlediler. Arden ufak çaplı yer değişiklikleriyle sonunda kararını vermişti. Ustalar hızlıca montaj işlemini hallettiler.

Arden, “İşlemler tamamdır, içeri geçelim,” dedi.

Eren başıyla onaylayarak Arden’in peşinden gitti. Ahşap dış merdivenlerden ofise girdiler. Eren dikkatle ofisi süzdü. Tarihî bir ev, dokusuna zarar verilmeden restore edilmiş, çoğunlukla ahşaptan oluşan iç aksamlarıyla pırıl pırıl parlıyordu. Özellikle köşelere konan led lambalar mistik bir hava katmıştı.

Girişteki masanın üzerinde Scottish Fold cinsi, koyu gri renkli bir kedi duruyordu. Ön patilerini altına sokmuş bir şekilde oturuyor, kuyruğunu sağa sola oynatarak altın sarısı gözlerini Erene dikmiş bir hâlde dikkatlice bakıyordu.

Eren, kediye ilk gördüğünde irkildi. Daha sonra kediye yaklaşıp başını okşadı. Ardından Arden’in peşinden ilerlerken, “İsmi yoksa Duman mı?” diye gülümseyerek sordu.

Arden, yönünü değiştirmeden gülümsedi ve “Hayır,” diye yanıtladı.

Eren, beceremediği bu yersiz espri yüzünden kendisine kızdı. Hayatının çok büyük bir kısmı yurt dışında geçmiş olsa da Türk kültürüne yeterince bağlıydı. Türkiye haberlerini takip eder, Türk kitaplarını okur, Türkiye hakkındaki belgeselleri ve yerli filmleri izlerdi. Ortağı başta olmak üzere birçok Türk asıllı arkadaşı da vardı. Genellikle kadınların yanında oldukça rahat olmasına rağmen, Arden’in yanında birden panik yapmış ve avuçlarının içleri terlemeye başlamıştı.

Arden’in peşinden üst kata çıktı. Üst kattaki geniş holde Arden’in maun çalışma masası bulunmaktaydı. Önünde iki misafir sandalyesi, hemen karşısında da geniş bir misafir koltuğu vardı. Masanın diğer yakasında balkona açılan ikili kapı aralanmıştı.

Arden, “Hava çok güzel,” dedi, “dilersen kahvemizi balkonda içelim.”

Eren, “Bence de gayet iyi bir fikir,” diye karşılık verdi.

Arden, “O zaman sen balkona geç. Ben kahveleri yapıp geliyorum,” dedi.

Eren çalışma masasının önünden geçip balkona çıktı. Küçük, şirin bir balkonu. Sehpaya benzer ufak bir masa, iki yanında minik sandalyeler bulunmaktaydı. Masa takımı balkonun ahşap dokusuna birebir uyumluydu. Balkonun kenarlarında ise yeni oldukları bir hayli belli olan rengarenk saksı çiçekleri sıralanmıştı. “Ne zevk sahibi bir kadın,” diye içinden geçirirken, kendisine yanıt yine kendisinden geldi, “iç mimar kadın, tabii ki zevk sahibi olacak!”

Boğaz manzarasını gören sandalyeye kuruldu. Etrafı izledi. Derede akan suyun sesiyle birlikte tüm mahalle ayaklarının altındaydı. Ardından Beyaz Ev’i görmeye çalıştı. Ağaçlar önüne cephe yapmış, görünmüyordu. Açısını biraz değiştirdi. Ayağa kalkıp iki adım geriye geldiğinde, ağaçların tam arasından Beyaz Ev’in giriş kapısı göründü. Âdeta Arden, evin mahalle simetrisine göre konum seçmişti. Beyaz Ev’i izlerken kahvehanede duydukları **yeniden** geldi aklına. Giriş kapısına bakarken, “Gerçekten uğursuz musun?” diye mırıldandı.

Kısa bir süre sonra Arden elinde tepsiyle geldi. “Sormadım ama sade içersin diye düşündüm Türk kahvesini,” dedi, “içmeyi çok olmuştur.”

Eren teşekkür ederek kahveyi ve yanındaki nane likörünü aldı. Arden tam karşısına oturdu. Eren’in manzaraya baktığını düşünerek, “Burayı kiralayıp restore ettirene kadar canım çıktı,” dedi, “ama şu manzarayı izlemeye değmez mi?”

“Kesinlikle değer,” diye karşılık verdi Eren, “peki hep bu mahallede miydin?”

“Hayır,” diye yanıtladı Arden, “aslında yeni bile sayılırım.”

Eren konuyu dedesine getirmek istiyordu ancak doğrudan sormak istemedi. “Nasıl yeni, anlatır mısın biraz?”

“Çocukluğum buraya yakın bir semtte geçti. Annem ve babamı çocuk yaşta kaybetmişim. Hiç hatırlamıyorum bile. Dedem baktı bana. Rahmetli dedemle ara sıra gelirdik buraya. O zamanki muhtar dedemin ahabıydı.

Daha sonra üniversite okumak için Ankara’ya gittim. Okul bitince staj yaptığım Ankara’daki şirkette çalıştım bir süre. Ardından İstanbul’a döndüm. Çeşitli yerlerde çalışıp biraz birikim yaptıktan sonra en büyük hayalim olan kendi şirketimi kurmak için girişimlere başladım. Amacım böyle tarihî evleri dokusuna sadık kalarak modern bir şekilde restore etmek. Bunun için en uygun yer de bu mahalleydi. Baksana, onlarca çürümeye yüz tutmuş ev var. Benim için bulunmaz bir fırsat.”

Eren, “Haklısın,” dedi, “peki burada hiç iş aldın mı?”

“Evet, ilk işimi aldım. Mahallenin diğer yakasında eski bir konak var. Vakıf malı. Belediye kaynaklarından restoresi yapılacak. Bir taşeron firma ihalesini almış. Ben de onlara hizmet sunacağım. Çalışmalara başladık. Biraz da onlardan dolayı buraya geldim.”

“Ben seni buranın yerlisi diye düşünmüştüm. Yanılmışım.”

“Yok, yok; değilim. Yabancıyım. Hatta geçen aylarda birkaç kişi, tek başıma bir kadın olarak burayı tutunca itiraz etti. Akıllarına ne geldi bilmiyorum ama beni istemediler. Zar zor kabul ettirdim kendimi mahalleye.”

“Evet, burası biraz muhafazakâr gibi. Peki dedem? Dedemle nasıl tanıştın?”

“Aslında dedenle hiç görüşmedim. Yani tanımıyorum. Ama dedemin buradaki muhtar arkadaşı aracı olmuş. Bana burs bakıyorlardı. Dedenden rica etmiş. O da kırmamış. Hatta dedem birkaç kez teşekkür etmek istedi ancak muhtar amca izin vermedi. Pek sevmezmiş sanırım deden böyle minnet edilmesini.

Dört yıl boyunca aldığım bursla okudum diyebilirim. Hatta dört buçuk. Yarım dönem bir uzama olmuştu. Hiç tanımadım ama her zaman minnet duydum dedene karşı. Benim gözümde çok kıymetlidir. Dün de vefat haberini duyunca mezarlığa gelmek istedim. Dedenin mezarını görmek kısmet oldu bana ancak.”

Eren içinden, “Artık o mezar da boş,” dedi. Ardından, “Kader işte,” diyerek karşılık verdi.

Yaklaşık bir saat boyunca Arden’in yanında kaldı. Kahvenin ardından çay geldi. Konu konuyu açtı. Eren kısaca yaşamından, Sidney’den ve Sidney’deki girişimlerinden bahsetti. Arden büyük bir dikkatle ve hayranlıkla dinledi.

Konu konuyu açarken sessiz sedasız merdivenlerden çıkıp gelen ve Arden’in kucağına oturan gri kedi bir anda ortama renk katmıştı.

Arden, “Tanıştırayım; Hades,” dedi.

Hades’in başını okşamak için elini Arden’e doğru uzatan Eren, “Kapılar ve pencereler açık. Kaçmıyor mu?” diye sordu.

Arden, kendine has gülümsemesini sunarak, “Benden asla vazgeçemez o,” diye yanıtladı.

Bunu duyan Eren, “Sanırım ikimiz de...” diye içinden geçirdi ve Hades’in başını okşadı.

Arden'in yanında zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı Eren. Sohbeti de kendisi gibi güzeldi Arden'in. Ara sıra sunduğu kaçamak bakışlarda, Arden'in de kaçamak bakışlarına denk gelince tuhaf hissetti kendini. Uzun zamandır tatmadığı hoş bir duyguyu tattı.

Arden için de durum pek farklı değildi. Eren'in karşısında kendisini rahat hissetmiş, ilgili sorularından memnun kalmıştı. Onca işi olmasına rağmen Eren ile vakit geçirmekten büyük bir zevk almıştı.

Eren saatin ilerlediğini fark edince müsaade istedi. Vedalaşma anında yeniden görüşmek için sözleştiler. Birbirlerine telefon numaralarını verdiler. Eren ayrıca Beyaz Eve, orman yürüyüşüne davet etti. Arden ilk müsait anında geleceğine dair söz verdi.

Arden'in yanından ayrıldıktan sonra yürüyerek Beyaz Eve döndü. Yol boyunca duydukları zihnini yeniden meşgul etti. Hâlbuki Arden'in yanında nasıl da mutluydu? Dedesi hakkında duyduklarının hepsi çıkıvermişti aklından. Eve yaklaştıkça yeniden sıkıntılar bastı içini. Arden belki farklı şeyler biliyordur diye düşünmüştü ama ondan da eli boş dönmüştü.

Bahçeden girdiğinde usta ve Halil'in evin etrafındaki koşturmacasını gördü. Güvenlik kameraları için bir firmanın yetkilileri gelmiş, Halil ve ustanın rehberliğinde çeşitli noktalara kameraları yerleştiriyorlardı. Eren kısa bir süre onlarla ilgilendi. Yanlarından ayrılacağı sırada Halil, "Efendim avukat ve mali müşavirler sizinle görüşmek istiyorlar," dedi.

Eren, "Tamam ben müsaidim, söyle gelsinler," diye karşılık verdi.

Yaklaşık bir saat sonra iki mali müşavir ve bir avukat, dedesinin çalışma odasında hazır bekliyorlardı. Eren çalışma odasına girince, misafirlerinden çok odayla ilgilendi. Yüz yaşına yakın bir

masa, tarihi kitaplarla dolu bir kitaplık, Fransız mimarisini andıran iç dekorasyon... “Dedem gerçekten de tarihten kalma,” diye içinden geçirdi.

Avukat miras süreciyle ilgili bilgileri verdi. Dedesinden Beyaz Ev dışında, adını sanını duymadığı yerlerde yüzlerce dönüm arazi miras kalmıştı. Avukat bir bir sıralarken hangilerinin imara açıldığını, hangilerinin değerlendirilme sürecinde olduklarını da aktardı. Avukatın konuşmayı çok sevdiği belliydi. Sürekli Beyefendi'nin mal varlıklarından bahsediyor ve hiç durmadan bir şeyler anlatıyordu. İlk başlarda Eren'e ukala birisi olarak görünmüştü. Ancak işinin ehli olduğu belliydi. Eren, mal varlıklarının neredeyse hiçbirisiyle ilgilenmemişti.

Mali müşavirler ise dedesinin hisse ortağı olduğu çeşitli şirketler hakkında bilgiler sundular. İrili ufaklı yirmiye yakın şirkette hisseleri vardı. Hepsinde de kâr ortaklığından gelirler elde ediyordu. Şirketlerden birkaçı İstanbul içinde, diğerleri Edirne'den Kars'a kadar farklı farklı şehirlerdeydi.

Dedesinin neden bu kadar varlıklı olduğunu şirketlerin yıllık cirolarını öğrenince anladı. Türkiye şartları için gerçekten çok büyük meblağlardı. Ayrıca bankalarda hazırda bekleyen kilo kilo altınlar ve nakit dövizler de cabasıydı. Eren, hiç bilmediği büyük bir servete sahip olmuştu. Parmaklarıyla yapmış olduğu ufak bir hesaplama, sadece döviz ve altınların faizleriyle torununun torunları rahatlıkla geçimlerini sağlayabilirlerdi.

İlgili evrakların imzalanmalarının ardından Eren, bütün işlemin aynı şekilde devam edeceğini bildirdi. Ara sıra varlıklar hakkında raporlar istediğini ekleyerek toplantıyı sonlandırdı. Avukat ve mali müşavirleri çalışma odasından yolcu etti.

Toplantı bittikten sonra çalışma masasına yeniden kuruldu. Sessizce odayı izledi. Her bir detayını... Çekmeceleri karıştırdı. Kitaplığı ve dolapları... Tipik takıntılı bir yaşlı adamın çalışma odası nasıl olursa aynen o şekildeydi oda. Boy sıralarına göre dizilmiş kitaplar, kitapların önündeki minik süs eşyaları, dosyalanmış ve klasörlere konulmuş evraklar... Eski zamanların disiplinli bir devlet dairesi gibi...

Odada bir süre daha vakit geçirdikten sonra akşam yemeğini yedi. Yemekten sonra Halil'le sohbet etti. Daha sonra yatmak için odasına geçti. Odasındaki Marilyn Monroe resmine bakarken sakinleştirici ilaçları aklına geldi. İlaçlarından aldıktan sonra ışıklarını söndürdü.

Uykuya dalana kadar bir hayli tedirgindi. Bir gece önceki yaşadıklarını yeniden yaşama korkusu taşıyordu. Koridorda koşan ve balkondan aşağıya atlayan kadını yeniden görmeyi kaldıramayabilirdi.

Yatağa uzandıktan sonra uykuya daldı. Gece bir ara uyandı. Terlemişti. Etrafına bakındı. Her şey normaldi. Sevindi. Yanı başındaki sudan birkaç yudum alıp yeniden başını yastığa koydu. Vücudunun kontrolünü kaybedip yeniden uykuya dalacağı anda, odanın köşesinden bir ses duydu. Bir ayak sesi.

Ayak sesi ile irkildi. Gözlerini açmadan sese kulak verdi. Hayali bir ses mi yoksa gerçek miydi?

Birkaç saniye sonra ayak sesini bir kez daha duydu. Sonrasında ses arttı. Sanki birisi yürüyor ve kendisine doğru yaklaşıyor gibiydi. Ayak sesleri çok yakınından geliyordu. Ne başını kıpırdatabilirdi ne de gözlerini açabilirdi. Kısa bir süre sonra ayak sesleri yaklaştı...

Yaklaştı...

Yaklaştı...

İlkin yüzünde bir serinlik hissetti. Sanki birisi yüzüne üflüyor gibiydi. Korkudan gözlerini açmaya cesareti kalmamıştı. Ancak yine de açmalı, neler olup bittiğini kontrol etmeliydi.

Bütün cesaretini, sadece göz kapaklarını aralayabilmek için topladı.

Nefesini tuttu.

Hem parmaklarıyla hem de içinden üçe kadar saydı.

Bir...

İki...

Üç...

12. Bölüm

Gözünü açtığında yine o karartıyla karşıya karşıya kaldı. Yüzü belli olmayan, saçları yanlardan akan, kafası gövdesine oranla hayli büyük bir karartı...

Göz kapakları hareket hâlindeyken karartı çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. Başını çevirip karartıyı izleyerek yakalamaya çalıştı. Karartı kapiya kadar ilerlemiş, kapının altına doğru küçülmüş ve incecik yerden geçerek bir anda kaybolmuştu.

Eren yine gözlerine inanamadı. Gördüğü bir hayal miydi?

Yüzünde hâlen onun soğukluğunu hissediyordu. Bedeni kasatı kesilmişti. Parmağını bile kıpırdatabilecek bir enerjisi yoktu. “Bu bir rüya olmalı!” diye düşündü. Gözlerini sıkıca yumup yeniden açtı. Ancak hiçbir şey değişmedi. Gözlerini kapının altına dikip öylece bekledi.

Kısa bir süre sonra ayak sesleri kapının dışından gelmeye başladı. Yeniden irkildi. Derin bir nefes alıp yatağında doğruldu. Seslere kulak kesildi. Sesler gelmeye devam ediyordu. Ayaklarını yere indirip yatağın altındaki spor ayakkabılarının içine soktu. Bir süre öylece bekledi. Vücudunu tam olarak hareket ettirip ettiremeyeceğini anlamaya çalıştı. Önce parmakları, sonra ayakları ve

daha sonra tüm vücudu... Derin bir nefes aldıktan sonra ayağa kalktı. Kapıya doğru birkaç adım atıp durdu. Sesler gelmeye devam ediyordu.

Arkasını dönüp pencereden dışarı baktı. Bir kâbusta mıyım yoksa diye düşündü. Hayır, değildi. Dışarısı bire bir aynıydı. Rüzgârda sallanan ağaçlar, bulutların arasından sızan ay ışığı ve ilerideki dalgalı İstanbul Boğazı... Her şey normal, her şey yerli yerindeydi.

Sesler gelmeye devam etti. Sanki sesleri görüyormuşçasına gözlerini kapıya dikti. Kapının altına... Kapının altından sızan ışık yer yer kararıyordu. Birisi kapının önünden hareket ediyor gibiydi. Ayak sesleri kararmayla ritmik bir şekilde devam ediyordu.

Hızla komodinin üzerindeki ilaçlarına yöneldi. Kutusunu avuç içine doğru çevirdi. İki hap avcunda kalırken üç-dört tanesi avcundan taşıp tiz bir sesle yerle buluştu. Hemen ardından avcundaki hapları ağzına attı ve üzerine su içti.

Bir süre sakinleştiricilerinin etkisini göstermesini bekledi. Ama hiçbir şey değişmedi. Sesler gelmeye devam ediyordu. Elleriyle kulaklarını kapatıp yatağa oturdu. Sakinleşmek ve sesleri engellemek istedi. Ancak yine hiçbir şey değişmedi. Kulaklarını kapattıkça sesleri daha çok duyuyor, seslere kalp atışının sesi ekleniyor ve daha ürpertici bir hâl alıyordu.

Âdeta yatağının üzerinde kıvranırken birden durdu. Yeniden derin bir nefes aldı. Nefesinin sonuna doğru garip bir cesaret gelmişti. Kapıyı açmaya ve bu olayın gizemini çözmeye karar verdi. Yerinden büyük bir kararlılıkla kalktı ve kapıya yöneldi. Kulpu tutup yavaşça çevirdi.

Kapıyı yaklaşık on santimetre kadar aralamıştı. Kafasını uzatıp göz ucuyla koridoru gözetledi. Karartının arkası dönük bir şekilde koridorda ilerlediğini gördü. Gözden kaybolana kadar takip etti.

Daha sonra kapıyı sonuna kadar aralayıp bir hışımla koridora çıktı. Karartı, koridorun karanlığında ilerledi ve yeniden gözden kayboldu. Sanki onu, koridorun derinliğine davet ediyordu. Bu kez daha cesur ve kendinden emin adımlarla koridorda ilerlemeye başladı.

Merdivenlerin olduğu kısmı geçtikten sonra yaklaşık on metre ilerisinde yerde duran bir şey gördü. Koridorun tam ortasında duruyordu. Yarım metre kadar boyu vardı. Onu görünce anında duraksadı. Uzaktan süzdü. Hemen ardından yaklaştı.

Arasındaki mesafe birkaç metreye düştüğünde yeniden durdu. Gördüğü şey karşısında irkildi. Bu, bu bir oyuncak bebekti. Oyuncak bebeğin burada ne işi vardı?

Birkaç adım daha atıp bebeğe yaklaştı. Tam ulaşmak üzereyken bebek ortadan kayboldu. Başını kaldırdığında, birkaç metre ileride yeniden gördü. Bu kez yeniden hızlandı. Tam ulaşacakken bir kez daha ortadan kayboldu.

Nasıl olur diye söylendi. Bebek gerçekten ortadan mı kayboluyor yoksa koridor mu derinleşiyor, bir türlü anlamadı. Gözünün görebildiği her yer karanlık ve pusluydu. Ayrıca ürkütücü ve buz gibiydi... Karanlığın içinde koridorun sonuna doğru dikkat kesilince gözleri fal taşı gibi açıldı. Onlarca, yüzlerce oyuncak bebek koridor boyunca sıralanmıştı. Gözünün görebildiği her yer oyuncak bebeklerle doluydu. Bir ip gibi, arka arkaylardı. Sırtları kendisine dönüktü.

Koridorun ve oyuncak bebeklerin sonunu görmeye çalışırken bu kez yarıp bir ses duydu. Bir kahkaha. İnce, tiz bir kahkaha. Hemen ardından kahkaha sesi bir kez daha duyuldu. Hemen varışında bir kez daha...

Kahkaha sesleri koridorun sonundan kendisine doğru yaklaşıyorlardı. Neler olduğunu anlamaya çalışırken oyuncak bebekler birden hareketlenmeye başladı. Hareketin ne olduğunu anlamak için en yakınındaki bebeğe baktı. Bebeğin kahkaha sesi doğru dönüyordu. Yarışatılmış bir çekim gibi ağır ağır... Bir onundaki bebeğe baktı. O da aynı şekilde sola doğru dönüyordu. Üçüncüye yöneldiği hepsine baktı. Hepsi de eş zamanlı ve birbirleri ile aynı doğrultuda dönüyorlardı.

Doksan derece dönen kafalar durmadı. Devam ettiler. Sıra sıra burunları, kirpikleri, kaş uçları, gözleri ve dudak kenarları görünürdü. Hemen ardından bütün yüzleri. Hepsi birden bakıyor, kahkaha seslerine eşlik edercesine güllüyorlardı. Çeneleri açmıştı bu şekilde yukarı aşağıya oynuyor, sanki sesin kaynağı kendileri gibi sınır bezeci bir şekilde bakıyorlardı.

Daha fazla dayanamadı ve "Gelin buraya!" diye bağırarak en yakınındaki bebeğe doğru koştu. Ancak durum değişmedi. Tam yakalayacağı sırada bebek ortadan kayboldu. Sonra diğerine koştu. Yine yakalayamadı. Hirs yaptı, var gücüyle koşmaya başladı. Bebekler kayboldukça daha da hızlandı. Karanlığın içine doğru soluk soluğa ilerledi. Çittikçe sesler çoğalıyor, kahkahalar sanki yüzünde patlıyordu. Rüzgâr yüzüne çarpan kahkaha seslerini dağıtıyor, hızla koştuğu için hemen arkasından bir kahkaha daha geliyordu.

Nefesi kesilene kadar koştu. Ardından aksırarak durmak zorunda kaldı. Koridordaki karanlığın tam ortasındaydı. İleriye doğru

bakındı. Bebekler hâlen sıralanmış bekliyorlardı. Ancak vederi de-
ğiştirmişti. Ters dönmüş kafalarıyla çığlık atmaya başlamışlardı. Üs-
tenlik bu kez çığlık vedeleri arkasından da geliyordu. Hızlıca bakışla-
rını arkaya çevirdi. Yeni bir yakınlık daha yazdı. Aynı bebekler
bu kez arkasına sıralanmışlardı. Âdeta bir bebek zincirinin tam
ortasındaydı ve hepsi birden çığlık atıyordu.

Yönünü yeniden değiştirip kaldığı yerden koşmaya devam
etti. Artık neredeyse nefes almadan koşuyor, bir bebek bile olsa
yakalayabilmek için çırpınıyordu. Koştı, koştı, koştı... Ancak
en sonunda birden yere yığıldı. Tükenmişti. Diz kapakları ve bir
eli yerde olacak şekilde öylece kaldı. İstem dışı kafasını sallayarak
hızlıca nefes alıp vermeye başladı.

Başını hafifçe kaldırdığında bu kez tablo değişmişti. Korido-
run sonunda, en sonunda, oyuncak bebeklerin battığı yerde iki
tane kız çocuğu gördü. Birisinin üzerinde kırmızı, diğerinin üze-
rinde beyaz bir elbise vardı. Pembe renkli bir topu birbirlerine
atıp tutuyorlardı.

Yığıldığı yerden, “Siz de kimsiniz?” diye bağırdı. Sesi kori-
dor boyunca yankılandı. Ancak çocuklar herhangi bir tepki gös-
termeden topu birbirlerine atmaya devam ettiler. Yerde sürüne-
rek biraz ilerledi. Yeniden ve daha yüksek bir sesle bir kez daha
şansını denedi.

“SİZ DE KİMSİNİZ?”

Sesi bu kez daha büyük bir yankı uyandırmış, âdeta korido-
run duvarlarına çarpa çarpa ilerlemişti.

“Siz DE kimSİNİZ?”

“SİZ de kimsin?”

“DE kimsin?”

“siniz?”

Bu kez başarmıştı. Çocuklara sesini duyurmuştu. Elleri havada top bekleyen çocuklar birden kollarını yanlarına sabitlediler. Havadaki top kırmızı elbiseli kızın yanından geçip yere düştü. Sekti ve zıplaya zıplaya koridor sonundaki merdivenlere doğru gözden kayboldu.

Zıplayan topa ait sesin yankıları hâlen gelirken çocuklar aynı anda döndüler. Yan yana durup, asık bir surat ifadesiyle baktılar. Kolları yanlarında bir süre öylece baktılar.

“Siz de kimsiniz?”

Herhangi bir yanıt gelmedi. Kızlar kıpırdaman duruyorlardı. Bu esnada kızlara doğru uzanan tüm oyuncak bebekler teker teker kaybolmaya başladı. Bir tane bile kalmamıştı. Eren, zar zor doğrulup yeniden koşmaya başladı. Koşarken dengesini yitirip yere kapaklandı. Ama vakit kaybetmeden doğruldu ve koşmayı denedi. Düşe kalka, sürüne sürüne ilerledi. Tam çocuklara yakınlaşacaktı ki çocuklar sağ tarafa dönüp sakince yürümeye başladılar. Koridor sonundaki merdivenlere doğru ilerleyip gözden kayboldular.

Artık mecali kalmamıştı. Ama yine de vazgeçmedi. Çocukları bir kez daha görebilmek için duvarlara tutuna tutuna ilerdi. Koridorun sonuna geldi. Hemen sağına döndü. Kırmızı elbiseli kız merdivenin üst yarımındaydı. Pembe topu koltuğunun altına almış, aynı somurtkanlıkla bakıyordu. Beyaz elbiseli olanı ise merdivenin alt yarımındaydı. Aynı şekilde koltuk altında bir pembe topa bakıyordu.

Ne yapacağını düşünürken ikisi birden yeniden hareketlendiler. Kırmızı elbiseli olan üst kat merdivenlerine, beyaz elbiseli olan alt kat merdivenlerine yöneldi. Kısa bir süre sonra ikisi de gözden kayboldu.

Kendini bir anda merdivenlere attı. Tırabzana tutunup önce yukarıya, ardından aşağıya baktı. Hangi yöne gideceğini bilemedi. İkisinin de gölgelerini son kez gördü. Aşağı yönde ilerlemek kolay olur düşüncesiyle alt kata yöneldi. Merdivenlerin yarısına kadar indi. Ardından diğer yarısına yönelmişken bir kez daha dengesini yitirdi ve merdivenlerden aşağıya yuvarlandı. Belini son basamağın köşesine çarparak durdu. Canı fena hâlde yanmıştı. Ama umursamadan doğruldu ve alt katın koridoruna doğru ilerledi.

En alt kattan birtakım fısıltılar ve sesler geliyordu. Aşağıya doğru yöneldi. En alt kat daha karanlıktı. Üst kata göre daha soğuk ve ağır bir nem kokusu hakimdi. Kızları görebilmek için etrafına bakındı. Sol koridorda, az ileride pembe bir top gördü. Topun olduğu yönde ilerlerken kızların bir kapıdan içeriye girdiklerini fark etti. Kapı kapanmadan yakalamaya çalıştı. Ancak başaramadı. Kulpu çevirip açmaya yeltendi. Kapı anında kilitlenmişti. Kulp bir türlü dönmüyordu. Yukarı aşağı, sağa sola çevirdi. Herhangi bir değişiklik olmadı. Geriye doğru çekilip kapıya bir tekme attı. Kapı kıpırdadı ancak açılmadı. Ardından bir tekme daha attı. Kapının menteşeleri yerinden oynar gibi oldu ama durum değişmedi. Tekmelerini hızla savurmaya devam etti.

Çılgına dönmüştü. Bağırmaya, bağırarak kapıyı yumruklamaya başladı. Defalarca tekme ve yumruk atarak şansını denedi ancak kapıyı bir türlü açamadı. Tıpkı bir gece öncesinde yemek salonundaki balkon kapısı gibi kıpırdamıyordu.

En sonunda pes etti. Sırtını kapıya yaslayarak yere doğru kendini bıraktı. “Siz de kimsiniz?” diye sayıklamaya, sayıklarken sinir krizi geçirir gibi ağlamaya başladı. “Siz de kimsiniz?”

Kaskatı kesilmiş vücudu bir anda boşalmış, dizlerinin bağına çözülmüştü. Ayaklarını komple uzatıp sırtını kapıya verdi. Ardından da başını kapıya yaslayarak derin bir nefes aldı. Nefesinin ardından gözlerini açtığındaysa yine büyük bir şok yaşadı.

İlk gördüğü ve yüzünü tam seçemediği karartı tam karşındaydı...

13. Bölüm

“Alo! Şefim günaydın. Yoldaysan hiç şubeye uğramadan geçen seferki ormana gel.”

Arabasıyla Emniyete yol alan Komiser Emris, Sedat’ın aramasının ardından rotasını değiştirdi. “Bu sefer elimden kaçamayacaksın Eren Efendi!” diye söylenerek gaza yüklendi. Daha önce bir kol ve bir parmağın bulunduğu ormanlık alana doğru seyretti.

İki gündür gecesı gündüzü Eren olmuştu. Eren’in İstanbul’a dönmesinin ardından bulunan iki uzuv canını çok sıkmişti. Uzuvlardan daha fazla canını sıkın şeyse, uzuvlara ait cesetlerin ya da yaralıların hâlen bulunamamış olmasıydı.

Kol ve parmağın bulunmasıyla birlikte Eren’in tüm hareketlerini mercek altına almıştı. Adli tıp raporları Eren’i doğruluyordu. Bulunan parçaların bedenlerinden tahmini koparılma zamanları, Eren’in uçağının İstanbul’a inmesinden öncesine aitti. Ayrıca Eren’in kendi hakkında verdiği tüm bilgiler teyit edilmişti.

Ama Emris bir defa Eren’i kafaya takmıştı. Bulunan uzuvların Eren’le bir bağlantısı olduğundan adı gibi emindi. Ancak henüz aydınlatabilecek bir done bulamamıştı. Cinayet vakalarının çok büyük bir kısmını ya aynı gün ya da ertesi gün aydınlatır,

katillerin kaçmasına fırsat tanımadan enselerdi. Ne zaman ki iki günü geçse o iş sarpa sarar ve uzardı.

Anlık işlenen cinayetlerde katiller, olayın sıcağı sıcağına mutlaka hatalar yapar ve bir şekilde kendilerini ele verecek izleri arka-larında bırakırlardı. Ne zaman ki iki günü geçse o zaman katiller olayın şokunu atlatmış olurlar. Dolayısıyla daha soğukkanlı düşünerek hareket ederler ve rahatlıkla delil karartma ya da kaçma yoluna başvurulardı.

Emris aynı zamanda iki gündür gizlice Eren'i izletiyordu. Eren'in mezarlığa gitmesinden, mahallede dolaşmasından haberdardı. Hatta Arden ile içtiği kahveye, derenin karşısındaki bir binanın çatı katından bizzat kendisi eşlik etmişti.

Ayrıca Beyaz Eve girip çıkanları da takip ettirmişti. Çalışanlar dışında bir avukat, iki mali müşavir ve güvenlik kamerasını takan teknik ekip girip çıkmışlardı. Hepsinin de peşine adamlar takmış, haklarında bilgiler edinmişti. Ancak tüm uğraşlarına rağmen henüz Eren'i suçlayabilecek bir ize rastlamamıştı.

Adli tiptan gelen DNA raporları parmak ve kolun farklı kişilere ait olduğunu doğrulamıştı. Öngörüler de doğru çıkmıştı. Kol, yirmili yaşlarında bir genç kıza aitti. Parmak ise aynı yaşlarda farklı birisine... İkisinin de kimlikleri henüz tespit edilememişti. Türkiye'deki tüm hastane polislerine resmî yazı yazmış, kesik bir parmak veya kol vakasıyla başvuru olursa anında bilgi talep etmişti. Ancak herhangi bir dönüş gerçekleşmemişti. Kayıp şahıslar dosyalarından, uzuvların ait olabileceği kişilerin listesini almıştı. Yüzlerce, hatta binlerce kayıp gencin isim listesi geldi. Ayırt edebilmesi imkânsızdı.

Sedat'ı özel olarak dövmecilerle görüşmesi için görevlendirmişti. İstanbul'da ne kadar dövmeci varsa Sedat teker teker dolaşüyor, yetişemediği yerlere başka ekipleri yolluyordu. Koldaki dövmenin fotoğrafını tüm dövmecilere gösteriyorlar, tahmini yapıldığı zamanı ve bu dövmeden yaptıranların bilgilerini toplamaya çalışıyorlardı.

Sedat sadece İstanbul ile sınırlı kalmamıştı. Diğer seksen şehre özel ve ivedi olarak resmî yazı yazdırmış, her sehirden bir ekibi görevlendirip tüm dövmecileri dolaştırarak resmi göstermelerini sağlamıştı. İşin kötü yanı ise dövmenin deseni gençler arasında en popüler olan desenlerdendi. Binlerce kişi aynı desenden çizdirmişti. Ulaşabildiklerinin iletişim bilgileri ve sosyal medya hesaplarını listelemişlerdi.

Sonuç olarak ortada binlerce genç kız ismi vardı. Üstelik bu sadece kola ait olma ihtimali taşıyanlardı. Parmağa ait henüz ellerinde hiçbir bulgu yoktu.

Emris, yaptıkları son çalışmaları zihninden geçirerek olay yerine gitti. Yine aynı yerde, Beyaz Ev'in sınırının bitip sit alanının başladığı ormanlık alandaki otoparkta durdu. Bu kez kıyafetlerini ve ayakkabılarını değiştirmeden yürüdü. Her zamanki gibi elleri yine cebindeydi. Kolun bulunduğu noktanın otuz metre ilerisindeki şeritlerle çevrili alanı gördü. Ağaçların arasında görünmeden ilerledi. Kısa bir süre, iri gövdeli bir ağacın arkasına saklanarak meraklı vatandaş kitlesini seyretti. Geçen seferki kitleyle aynı kişiler var mı diye gözleriyle tarama yaptı. Sadece olay yerine sonradan gelen temizlik görevlisi aynı kişiydi. Temizlik görevlisinin yüzüne dikkatle bakarak beynine işledi. Hemen ardından her zaman olduğu gibi kalabalığın içerisine girerek düz vatandaş taklidi yaptı.

“Abi ne olmuş burada böyle?”

Vatandaşlardan birisi, “Biz de anlamadık. Polisler samanlıkta iğne arar gibi etrafı didik didik ediyorlar,” dedi.

Emris dikkatle şeritlerin içine baktı. Gerçekten de ne buldukları belli değildi. Şeridin arkasında duran Sedat Emris'i fark etti. Ancak her zaman olduğu gibi görmemezlikten geldi. Bu esnada Emris, kaş ve göz hareketleriyle kalabalığın görüntüsünün alınması talimatını Sedat'a iletti.

Uyum noktasında zirvede olan Sedat, mesajı anında aldı ve olay yeri incelemenin video kamerasıyla kalabalıkta bekleyenlerin videosunu çekti.

Kalabalıktan beklediğini alamayan Emris şeridin arkasına geçti. Sedat, kuru öksürük taklidi yaparak diğer polis memurlarına rütbeli birisinin geldiğini işaret etti. Diğerleri de toparlandı.

“Hoş geldin şefim.”

“Hoş bulmadım Sedat. Yine ne bulunmuş?”

“Benim hesaplar tutmadı be şefim. Ben tırnak bekliyordum ama kulak çıktı.”

“Ne hesabı, ne tırnağı?”

“Bak şimdi şefim; ilk olarak ne bulduk, bir kol. Arkasından ne bulduk, bir parmak. Gittikçe küçülen bir değer. Yüzdelik dilime vurduğumuzda, aynı küçülme ile bulabileceğimiz tek şey tırnak olması gerekirdi.”

“Ne saçmalıyorsun Sedat!”

“Aa, saçmalama deme şefim. Ben olaya tamamen bilimsel yaklaşıyorum!”

Emris Sedat'tan ön bilgiyi aldıktan sonra kulağın olduğu yere doğru adımladı. Bir ağacın gövdesine yakın, toprağın üzerine taşmış iki büyük kökünün arasında duruyordu. Sanki buraya özenle yerleştirilmiş gibiydi.

“Var mı yaş, cinsiyet tahmininiz?”

Emris'in yanında duran olay yeri inceleme uzmanı karşılık verdi. “Maalesef komiserim. Meslek hayatımda ilk defa kesik bir kulak buluyorum.”

“Fotoğraflarını çektiniz mi? Biraz inceleyebilir miyim?”

“Hallettik komiserim. Şu maşayla inceleyebilirsiniz.”

Emris, uzun bir maşayla kulağı yerden kaldırdı. Kesik bölgesini detaylıca inceledi. Kesinlikle profesyonel bir kesikti. Hiç zorlanma olmadan, sanki lazerle ayrılmış gibi düz bir kesik...

“Şefim, bence katil veya katiller bize mesaj vermeye çalışıyorlar.”

Emris, elinde maşayla yanına çöken Sedat'a baktı. “Ne mesajı?”

“Kol ve parmaktan bir şey çıkaramadım. Ama kulak manidar. Mafya işi olabilir.”

“Ne manidarı? Ne mafyası?”

“Ne mafyası olacak şefim, bildiğimiz suç işleyen mafya. Yıllar önce böyle iki ceset bulmuştuk. Ağızlarına para sıkıştırılmıştı. Mafya kapişmasından dolayı. Bir mafyanın adamı başka bir mafyaya ispiyonculuk yapıyormuş. Mafyalar yine mesaj veriyor olabilir. Para karşılığı ispiyonculuk yapanların sonu budur gibi.”

“Peki kulaktaki mesaj nedir?”

“Yani yine muhbir infazı olabilir. Kulak nedir, dinleme. Bizi dinleyip başkalarına anlatanların kulağını keseriz demek istiyor olabilirler.”

“Madem öyle, kol ve parmağın mesajı ne?”

“Henüz o kısma çalışmadım şefim. Malum ben tırnak bekliyordum.”

Sedat'ın söylediklerini bir komplo teorisi gibi düşündü. Ancak arka arkaya bulunan uzuvların illaki bir mesajı olmalıydı. Eğer bu kulak, önceki iki kişiden birisine ait değilse fail sayısı üçe çıkabilirdi. Bu durum ise Emris'in canının çok daha fazla sıkılmasına neden olacaktı. Olayın basına yansması ise tam bir facianın habercisi olabilirdi. Bu nedenle olayların basına sızmaması için de ayrı bir gayret göstermeleri gerekmektedir.

“Bu bölge daha önceden taradığımız alanda kalıyor değil mi?”

“Doğrudur şefim. Sahil boyunca kilometrelerce alanı taramıştık. Kesinlikle o günden kalma değil. Yeni bir vaka.”

Emris tuttuğu maşayla kulağı eski yerine bıraktı. Ayağa kalktı. Her zaman olduğu gibi etrafına detaylıca bakarak tam bir tur döndü. Derin bir nefes aldı.

“Yeni bir olay daha olacak Sedat. Artık bu kaçınılmaz. Çok güvendiğin üç ekibi ayarla. Buraya tuzak kuracağız!”

14. Bölüm

Eren uyanır uyanmaz yatağında doğruldu. Korkuyla etrafına bakındı. Güneş doğmuş, odası aydınlanmıştı. Gece yaşadıkları anında gözünün önünden geçti. “Yine mi kâbus gördüm!” diye söylendi. Ayaklarını terliklerine uzatıp kalktı. Kalkarken yere saçılan sakinleştirici ilaçlarını gördü. Akşam yatmadan önce böyle bir dağıtma yapmadığından emindi. Yeniden gece yaşadıkları aklına geldi. İlaçları apar topar içtiğini hatırladı. “O zaman...” dedi, “gece yaşadıklarım gerçektir!”

Hızla yatağından çıktı. Bir bardak su içtikten sonra pencereye yöneldi. Dışarıya göz attı. Bu esnada kapının arkasında ayak sesleri duydu. Gece duyduğu ayak seslerine benziyordu. Ses çıkarmasın diye terliklerini çıkartıp yavaş adımlarla kapıya doğru yöneldi. Kapının altından gölge geliyor mu diye kontrol etti. Geceki karartıya benzer bir hareketlenme gördü. Adımlarını daha da yumuşatarak kapıya kadar ilerledi.

Kulağını bir süre kapıya dayayıp dışarıyı dinledi. Evet, ayak seslerini net bir şekilde duyabiliyordu. “Şimdi yüzleşme vakti,” diyerek derin bir nefes aldı. Gecedен daha fazla cesur hissetti. Kapının

kulpunu yavaşça çevirdi. İçinden, “Bir, ikiii, üç!” diye saydıktan sonra birden kapıyı araladı ve koridora fırladı.

“İŞTE SENİ YAKALADIM!”

Karşısında gördüğü karartıya doğru var gücüyle atıldı. Ellerini bir pençe gibi kullanarak saldırdı. Karartıyı tutmayı başardı. Dengesini korumaya çalıştı. Ancak karartı bir o yana bir bu yana kaçmaya çalıştı. Kısa süreli arbede, ikisinin birden yere yığılmasıyla sonuçlandı.

“Eren Bey ne yapıyorsunuz? İyi misiniz?”

Eren, boğazını sıkarak yerde tutmaya çalıştığı şeye baktı. Karartı olarak gördüğü kişi, Halil’den başkası değildi. “Halil!”

“Eren Bey... Nefes... Nefesim...”

Eren durumu fark eder fark etmez ellerini Halil’in boğazından çekti. Soluğu kesilen Halil başını yere koyarak derin bir nefes aldı. Boğazını tutmaya başladı.

“Halil iyi misin? Ben... Ben şey zannettim...”

Büyük bir mahcubiyet yaşarken hemen yerinden kalkıp Halil’in elinden tuttu. Kalkmasına yardımcı oldu. “Çok özür dileirim... Ben, seni dün geceki şey sandım.”

Kendine gelen Halil, “Sanırım yine kâbus gördünüz Eren Bey,” dedi.

Eren, “Kâbus...” diye mırıldandı, “Hayır, kâbus değildi. Gerçekti.” Ardından çıplak ayaklarıyla hızla yürümeye başladı.

Halil, bir gün öncesinde olduğu gibi merakla peşine takıldı. “Sakin olun Eren Bey,” dedi, “nereye gidiyorsunuz?”

“Aşağıya... O odaya...”

Halil'in "Hangi oda Eren Bey?" diye sormasına fırsat kalmadan merdivenlere yöneldi. Hızlı adımlarla ilk katı indi. Hemen ardından alt kata yöneldi. Halil koşturarak peşinden devam etti.

Eren, en alt katta, dün gece gördüğü odanın kapısına kadar yürüdü. Kapıyı görünce durdu. "Burası," dedi, "burasının anah-tarı lazım!"

Halil, "Kilitli değil zaten orası Eren Bey," dedi.

Eren, "Nasıl olur?" diyerek kulpa asıldı. Kulp anında dönmeye başladı. Kapı açıldı. "Dün gece kilitliydi burası!"

Halil, "Zannetmiyorum Eren Bey," dedi, "sürekli açıktır burası."

Eren merakla kapıyı araladı. İçerisi karanlıktı. Halil kolunu uzatarak lambayı yaktı. Karşılarında büyük bir oda vardı. Odada onlarca yatak bulunuyordu. Bir kısmı eski yataklardan, büyük bir kısmı ise yine eski ahşap ranzalardan oluşmaktaydı.

"Bu oda da ne böyle..."

Eren odaya girip gezinmeye başladı. Ranzaların olduğu sol taraf arkasına doğru devam ediyordu. Eski bir okulun yatakh-anesine benziyordu. Zemin buz gibiydi. Çıplak ayaklı olduğu için soğuğu daha fazla hissetti. Hem meraktan hem de soğuktan ür-pererek odanın derinliklerine doğru ilerledi. İlerledikçe duvarın rengi, tepedeki lambalar ve ranzalar eskiyordu. Burnuna keskin bir nem kokusu vuruyordu. Sanki zamanda yolculuk yapar gibi bir hisse kapıldı. En arka bölgeye geldiğinde ise ranzaların şekli değişmişti. Daha eski ve üç katlı ranzalara dönüşmüştü.

"Bu oda, bu ranzalar... Burası ne böyle Halil?"

“Yıllardır kullanılmayan bir oda Eren Bey. Beyefendi bahçenin düzenlenmesi için bir dönem çok sayıda mevsimlik işçi getirmişti. En son onlar kullandı bu odayı.”

“Yüzlerce yatak var burada... Yüzlerce işçi mi çalıştı?”

“Hayır, sadece yirmi iki kişi çalıştı. Bunlar eskiden daha farklı amaçlarla kullanılmış.”

“Ne demek farklı amaçlarla kullanılmış?”

“Bildğim kadarıyla göçmenler bu bölgeye ilk geldiklerinde dedeleriniz burada misafir etmişler. Dönem dönem kalabalıkları ağırlamış bu oda. Hatta İkinci Dünya Savaşı zamanında kaçmak zorunda kalan birçok mülteciye de bir dönem ev sahipliği yapılmış. Eminim daha öncesinde, belki de Osmanlı'nın son dönemlerinde bile benzer amaçlarla kullanılmıştır.”

Eren, üç katlı ranzalara bakarak, “Belli belli,” dedi, “eski mülteci kamplarındaki ranzaların aynısı bunlar.”

Halil, “Merakımı af buyurun,” dedi, “dün gece bu odaya mı geldiniz Eren Bey?”

“Gelmeye çalıştım ama gelemedim. Kapısı kilitliydi.”

“Tuhaf. Her zaman açık olurdu hâlbuki.”

“Burada, bu evde her şey çok tuhaf Halil. Her şey çok tuhaf!”

Eren odayı incelemeye devam ederken Halil araya girdi. “Eren Bey, terlikleriniz yok. Üşütürsünüz. Ayrıca kahvaltınız da hazır.”

Eren, son kez ranzalara baktıktan sonra, “Tamam,” dedi, “hadi çıkalım.”

Birlikte üst kata çıktılar. Eren biraz daha toparlanmıştı. Odasındaki terlikleri alıp kahvaltıya geçti. Canı pek bir şey istemiyordu. Birkaç lokma atıştırdıktan sonra kahvesini aldı ve balkona yöneldi.

Balkonda denize ve ormana bakınırken ağaçların arasındaki polis arabalarını gördü. Merakla dikkat kesildi. Yine kalabalık polis grubu ormanda araştırmalar yapıyordu. Durumu fark edince anında Halil'e seslendi.

"Ormanda bir sıkıntı mı var? Polisler gelmiş."

"Doğrudur Eren Bey. Yine bir parça bulmuşlar."

"Ne parçası?"

"Kulak. Bir insan kulağı..."

Bunu duyar duymaz Eren panikledi. "Kameralar," dedi, "taktırdığımız güvenlik kameraları çalışıyordu değil mi?"

"Doğrudur Eren Bey. Çalışıyor."

"Tamam, hemen son bir günün görüntülerini hazırlayın. Polislerle başımın belaya girmesini asla istemiyorum."

Halil görüntüleri hazırlamaya gittikten sonra Eren yerinde duramadı. Odasına geçip Halil'in kendisi için donattığı dolaptaki kıyafetlerden birini seçti. Ardından hızlıca evden çıktı ve bahçeden ormana doğru yürüdü.

Yüzyıllık ağaçların arasından ilerlerken yaşadığı son birkaç günü gözden geçirdi. Beyaz Ev'de gerçekleşen garip olaylar, ormanda bulunan insan parçaları... Aralarında bir bağlantı var mıydı yoksa hepsi bir tesadüf müydü? Tesadüf bile olsa birbirinden bağımsız gerçekleşen bu olaylar bir hayli ürkütücüydü. Geceleri yaşadığı

olayları bir kâbus olarak görse bile ormanda bulunan uzuvlar tamamen gerçektir...

Büyük bir merak ve heyecanla olay yerine yaklaştı. Normalde böyle durumlarda gayet soğukkanlı olabiliyordu. Ancak iki gün öncesinde polisler tarafından şüpheli görülmek içten içe gerginlik yaşamasına neden olmuştu.

Polis arabalarının bulunduğu otoparktan geçti. Ağaçların arasından sarı şeritleri, beyaz tulum giymiş polisleri ve kalabalığı gördü. Etrafına bakındı. Sanki bir suç işliyormuş gibi tedirginlik yaşadı. Ardından ağaçların arasından geçip olay yeri etrafındaki kalabalığın birkaç metre gerisinde durdu. Merakla şeridin arkasını izledi. İnceleme yapan uzmanları, delil toplamaya ve insanlardan bilgi almaya çalışan polisleri... İçlerinden birisi tanıdık gibi geldi. Dikkat kesildi. Evet, kesinlikle tanıyordu. Bu kişi iki gün önce görüştüğü polislerden Sedat'tı. O zaman Komiser Emris de buralarda olabilir diye düşünerek şeridin arkasındakilere daha çok dikkat kesildi. Gözlerini bir saniye bile ayırmadan bakınırken, tam arkasından tanıdık bir ses duydu:

"Ben de seni bekliyordum Eren Bey!"

15. Bölüm

Emris, olay yeri şeritlerinin arkasına geçerek, ileride bir ağacın gövdesine yaslanıp düşünmeye başlamıştı. Etrafına belli etmek istemiyordu ancak yeni bulunan kulaktan sonra içindeki gerilim giderek artmıştı. Ellerinde henüz herhangi bir mesafe kat edecek bir delil yoktu. Ceset veya yaralıların parçaları bulunmaya devam ediyor, sadece beklemek ve oturup izlemekten başka bir şey yapamıyorlardı. Emris için bu durum, büyük bir çaresizlik girdabından başka bir şey değildi ve asla kabullenmek istemiyordu.

Uzaktan olay yerini izleyerek plan yapmaya koyuldu. Eğer parçaların devamı gelecekse yine bu ormanlık alanda olacaktı. Ancak bunu yapan kişi veya kişiler elbette ki polisin kendilerine bir tuzak kurabileceğini hesaba katacaklardı. Bu nedenle tuzak içinde tuzak planlamalı, onlara bir çeşit yem sunmalıydı.

Bir süre aklından geçen planları kendi yöntemleriyle fikir süzgecinden geçirdi. Her yeni gelen plan, bir şekilde içteki tuzakla uyumsuzluk yaşıyordu. Akla yatkın bir plan üretemiyordu. Tıkanmıştı. Ormandaki puslu havaysa tıkanıklığını sanki arttırıyor gibiydi. Bakışlarını Beyaz Ev'e çevirdi. Yine evi merkeze koydu. Çünkü bulunan yeni parça da evin bir şekilde etrafında

sayılırdı ve kendisine göre Beyaz Ev hâlen gizemini koruyordu. Özellikle Eren ile ilgili şüpheleri henüz dinmemişti. Yeni bulunan uzuvla Eren'i ilişkilendirebilecek bir bağ yakalarsa şayet, olayı rahatlıkla çözebilirdi.

Bu esnada Beyaz Ev'den olay yerine doğru gelen bir kişiyi fark etti. Gözlerini ayırmadan gelen kişiyi izledi. Evet, bu kişi Eren'den başkası değildi. Gövdesini ağacın arkasına alarak beklemeye koyuldu. Eren'in yaklaşırken her bir adımını dikkatle izledi. Eren, merak ve korku içerisinde yürüyor, adım adım olay yerine yaklaştıkça yüzündeki tedirgin ifade netleşiyordu. Bu tedirgin ifadenin anlamı neydi? Olaylarla bir bağlantısı olup yakalanma korkusu yaşadığı için mi yoksa tamamen kendini böyle olaylar zincirinin içinde bulduğu için mi?

Eren yavaş yavaş yaklaştı ve olay yerini rahatlıkla izleyebileceği bir yerde durdu. Merakla bakmaya devam etti. Emris hemen bulunduğu ağacın tam arkasına geçti ve ağacın gövdesini sütun gibi kullandı. Eren'i izlemeye devam etti. Daha sonra arkasından dolaştı ve bir anda yanında biterek, "Ben de seni bekliyordum Eren Bey!" dedi.

Eren bir anda sıçramıştı. Emris'i fark edince, "Emris Komi-serim..." diye mırıldandı.

Emris, "Hayret, ismimi unutmamışsın. Genellikle bir defa dediğimde kimse anlamaz. Sen tek seferde içselleştirmişsin anlaşılan," diye karşılık verdi.

Eren, Emris'in bu konuşmasında bile kendisine ait şüphe taşıdığını fark etti. "Emrys adında sevdiğim bir büyücü var. İçimde onunla bütünleştirip zihnime hızlıca kazıdım ismini. Sanırım bundan dolayı. Ayrıca akılda kalıcı bir isim zaten..."

Eren'in verdiği yanıt Emris'i şaşırtmıştı. Tahmin ettiğinden çok daha zekiydi ve sezgileri kuvvetliydi. Eren konusunda daha fazla çalışması gerektiğini düşündü. "Mantıklı bir açıklama Eren Bey," dedi, "peki bu yeni bulunan parçayla ilgili de bir mantıklı açıklamanız var mı?"

Eren bu sorunun ardından strese girdi. İstemsizce parmakları hareket etti. Ama buna rağmen soğukkanlılığını yitirmedi. "Bu kez kulak bulunmuş diye duydum. Duyunca da meraktan çıkıp geldim. Herhangi bir mantıklı açıklama ya da bilğim yok maalesef."

Emris, Eren'e karşı atağına devam etmek istiyordu. "Şimdi bunun arkasından henüz kamera sistemlerini taktırmamıştık da dersin!"

Eren, bu soruyla hazırlıklıydı. Bilmiş bir şekilde gülümsedi ve "Tam tersine. Kameralar faaliyete geçti. Son yirmi dört saatin görüntüleri de size lazım olur diye hazırlanmak üzere..."

Emris, "Dersine hazırlanmış bir öğrenci," diye içinden geçirdi. Eren'den istediğini alamamıştı. Üstelik kamera konusuyla Eren ibreyi kendi lehine çevirmişti. "Ben de bunu sormak için evine gelmeyi planlıyordum."

Eren, "Buyur, istersen birlikte geçelim," diye karşılık verdi, "benim de seninle konuşmak istediğim bazı şeyler var."

Eren'in son cümlesi Emris'i meraklandırmıştı. Sedat'a Beyaz Ev'e gittiğini işaret ederek yola koyuldu. Eren ile birlikte ormanın içinden eve kadar yürüdüler. Bu yürüyüş esnasında neredeyse olaylar hakkında hiç konuşmadılar. Eren, Beyaz Ev üzerinden kendi hayat hikâyesini kısaca anlatmıştı. Emris ise iki gündür mercek altına aldığı Eren'i dinlerken söylediği her

cümlede yalan aramaya çalıştı. Ancak Eren, farkında olmadan bu sınavı da geçmişti.

İki gün önce oturdukları yemek salonunun büyük balkonuna geçtiler. Eren, Halil'den görüntü kayıtlarının hemen getirilmesini istedi. Ardından Emris'e dönüp, "Eğer içeceksen kahve veya başka bir şey söyleyeyim," dedi, "geçen sefer içmeden kalkmıştın."

Emris, Eren'in iğneleyici lafı üzerine, "Peki," dedi, "kahve lütfen. Bu kez içeceğim."

Halil görüntüleri ayarlamak ve siparişleri hazırlamak için hemen ayrıldı. Balkonda sadece ikisi kalmıştı. Emris beklemek istemiyordu. "Benimle ne konuşmak istiyordun?"

Eren, konuya nereden gireceğini bilemedi. Ama iki gündür yaşadıklarını dışarıdan birisine, üstelik şüpheli konumda olduğu soruşturmanın komiserine anlatmanın en iyi fikir olduğunu düşünüyordu. Ayrıca, kendisi bir şüpheli olarak görünse bile Emris'e karşı anlam veremediği bir yakınlık hissediyordu. Ne de olsa Halil'den başka dertleşecek kimsesi yoktu ve Halil yaşadıklarının bir rüya olduğu konusunda Eren'i ikna etmeyi kendisine bir görev bilmişti. Bu nedenle Emris'e yaşadıklarını anlatmak bir şekilde rahatlamasını da sağlayacaktı.

Kısa bir süre Boğaz manzarasını izleyip derin bir nefes aldıktan sonra, "Burası hakkında," dedi, "bu ev. Beyaz Ev."

"Beyaz Ev hakkında ne konuşmak istiyorsun?"

"Burada farklı şeyler oluyor Emris Komiserim. Tuhaf şeyler."

Emris meraklanmıştı. "Nasıl tuhaf şeyler, biraz daha açıklayabilir misin?"

Eren, “Dedemle var olan, hatta olmayan ilişkimi ve yıllar sonra buraya dönüşümü anlatmıştım. Siz gelmeseydiniz eğer geri dönecektim. Sizden dolayı kaldım ve hâlen bekliyorum. Ancak kaldığım iki gecedir tuhaf şeyler yaşıyorum bu evin içinde,” diye giriş açıklamasını yaptı ve yaşadığı iki olayı hiçbir detayını atlamadan anlattı.

Emris pürdikkat Eren’i dinlemişti. Dinlerken yüz hatlarını, jest ve mimiklerini kontrol etmeyi de ihmal etmemişti. Yıllardır yüzlerce sorguya girmiş, kimin yalan kimin gerçek konuştuğu konusunda artık uzmanlaşmıştı.

Eren anlatımını bitirdikten sonra Emris’ten bir yorum bekledi. Ancak bu esnada Halil, bir elinde tepsi diğer elinde görüntü kayıtlarının bulunduğu USB bellek ile balkon kapısından girdi. İkisi de Halil’in işleri bitene kadar konuşmadılar.

Emris duydukları karşısında şaşırmıştı. Çünkü Eren’in jest ve mimiklerinde hiçbir şekilde yalan söylediğine dair bir emare yoktu. Anlattıkları ise olağan dışı, akla uymayan şeylerdi. Yıllarca benzer söylentiler çok duymuştu ve bunları hurafe olarak gördüğü için de hiçbirini önemsememişti. Böyle doğaüstü şeylere asla inanmıyordu.

Eren, “Herhangi bir yorum yapmadın Emris Komiserim,” dedi.

Emris, önce kahvesinden bir yudum aldı. Bu yudum, Eren’e sana güveniyorum mesajıydı. Ardından, “Açıkçası...” dedi ve Eren’in akıl sağlığının yerinde olmama ihtimalini de göz önüne alarak devam etti. “Ben bu tarz şeylere hiç inanmıyorum. Belki de yaşadıkların bir kâbustu.”

Eren, “O zaman sana şöyle sorayım,” dedi, “benim bu yaşadıklarımın ormanda bulunan parçaların zamanlaması sizce de

şüphe uyandırmıyor mu? Bu olaylar arasında bir bağlantı olmaz mı? Evet; ben de kâbus mu görüyorum şüphesini taşıyorum elbette. Ancak işin orman ayağı tamamen gerçek.”

Eren’in bu cümlelerinin ardından Emris bakışlarını ormana çevirdi. Ağaçların arasından zorlukla görünen polis arabalarına baktı. Evet, olayların orman ayağı tamamen gerçektir ve Eren’in dediği gibi aralarında bir bağlantı çıkabilirdi.

16. Bölüm

Emris ayrıldıktan sonra Eren kamera görüntülerinin tutulduğu bilgisayarın başına geçti. Hızlıca görüntüleri taradı. Gecenin ilerleyen saatleri ve sabah karşı olan kısımlarda kameraya yansıyan bir hareket var mı diye merakla inceledi. Ancak ormanın Beyaz Ev'in mıntikasına ve görüş alanına giren kısımlarında hiçbir şey yoktu. Ağaçların rüzgârda sallanması, birkaç köpeğin ve bir tilkinin ormanın yakın kısımlarında gezinmesi dışında görüntülere bir şey yansımamıştı. Bu durum ise Eren'in bir kez daha canının sıkılmasına neden oldu.

Görüntüleri inceledikten sonra dışarı çıkmaya, biraz yürümeye karar verdi. Mahallenin iç kısımlarından yine bir gazeteci edasıyla yürüdü. Kahvenin önünden geçerken tanıdık birkaç sima gördü. Tanıdık sima görmek garibine gitmişti. Zaman geçtikçe mahalleye ve Beyaz Ev'e karşı aitlik hissiyatına bürünebileceğini düşündü.

Tam kahvehaneye girip yaşlı arkadaşlarına selam vermeyi düşünürken birden karar değiştirdi. Adımlarını mahallenin içinden geçen dereye, derenin üst kısmındaki köprüye yöneltti. Köprünün diğer yakasında ise tabii ki Arden vardı.

Arden'in ofisine gittiğinde alt giriş kapısını yarıya kadar açık gördü. Sürpriz yapmak için sessizce girdi. Ahşap merdivenlerden özenle çıktı. Arden, holün ortasındaki çalışma masasında oturmuş, dikkatle bilgisayar ekranına bakıyordu. Eren'in geldiğini fark etmemişti bile.

"Merhaba. Ben bir ev yaptırmak istiyorum. Balondan bir ev. Böyle gökyüzünde asılı kalacak, sürekli orada yaşayabileceğim bir ev. Bana bu evin çizimini yapabilir misiniz acaba?"

Arden bir anda sıçradı. Karşısında Eren'i görünce, "Ereennn!" diye yerinden kalktı, "korkuttun beni."

"Korkutmak istememiştim. Kapıyı açık görünce sürpriz yapmak..."

Arden, lafı Eren'in ağzına tıkayarak yanına koştu. "Ne büyük bir sürpriz oldu bir bilsen," dedi ve Eren'e sarıldı. Eren sarılmaya daha büyük bir sarılmayla karşılık verdi.

"Ben de seni aramayı düşünüyordum. Aklımdan geçerken yanımda olman çok hoşuma gitti. Balkona geç, içecek bir şeyler alıp geliyorum. Şu balondan evi konuşalım bakalım!"

Arden'in bu neşeli karşılaması ve doğal bir şekilde sarılması Eren'in hoşuna gitmişti. Yüzünde masum bir sırıtışla balkona çıktı. Bir gün önce oturduğu sandalyeye kıvrıldı. Beyaz Eve ve manzaraya bakarak Arden'in gelmesini bekledi.

Arden kısa bir süre sonra, "Geldimmm!" diyerek elinde iki kupayla balkona geldi. Eren'in karşısına oturdu. Gözleri ışıldayarak Eren'e baktı. "Balondan bir ev ha," dedi, "onca yıl mimarlık eğitimi aldım, benim bile aklıma gelmemişti. Şahane bir fikir!"

Espriyle başlayan diyalog, şakalaşmalar ve hayali balondan evin iç dekorasyon detaylarıyla geçti. İkisi de gülümsüyor, karşılıklı tatlı sataşmalarla birbirlerini eğlendiriyorlardı. Arden'in neşeli yapısı, konuşurken içten ve samimi tavırları, derin ve etkileyici bakışları Eren'e mutluluk veriyordu.

Yine zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişlerdi. Arden, Eren'e bu sıkıntılı günlerinde ilaç gibi gelmişti. Farkında olmadan kaçamak bakışlar sunmuş, kaçamak bakışlarına iki santimlik kakülün altındaki kaçamak bakışlarla yanıtlar almıştı. Arden'in yanında stresli ve gergin Eren'den bir eser kalmamış, yerini bir çocuk gibi huzurlu ve sevecen bir Eren almıştı. Farkında olmadan şımarmaya başlamış, kaçamak bakışlarda olduğu gibi Arden de benzer şekilde karşılık vermişti.

Arden ile vakit geçirirken birden annesini anımsamıştı. Annesinin yıllar önceki hayali bir anda gözünün önünden geçti. Bakışlarını hızlıca Beyaz Ev'e doğru çevirip kilitledi. Ağaçlar engel olmasına rağmen Beyaz Ev'in yerini biliyordu. Tam karşısındaydı. Sanki annesi oradaydı. Sanki annesi çıkıp gelecekti. Tam bu esnada gözü karardı. Önce bulutlar ve diğer evler, ardından Beyaz Ev görüntüden kayboldu. Siyah bir ekrana bakıyordu sanki. Kısa bir süre sonra ise ekran açılmaya, karanlığın içinden bir görüntü belirlemeye başladı.

Bulanık görüntü yavaş yavaş netleşti. Beyaz Ev'in içindeydi. Sherlock Holmes resminin asılı bulunduğu oda kapısının önünde duruyordu. Ellerine, ayaklarına baktı. Çocuktuktu. Minnacık bir çocuktuktu. Beş yaşında, Beyaz Ev'deki o son günlerindeydi. Ellerini ve ayaklarını kontrol ettikten sonra bir ses duydu. Her zaman

duyduğu, duydukça huzur bulduğu bir ses. Annesinin sesi. Annesinin gülümsemesi...

Bakışlarını hemen annesine çevirdi. Annesi, üzerinde kırmızı bir elbise ile kahkahalar atarak koridorda koşuyordu. Elbisesi arkasından savrulur gibi dalgalanıyordu. Eren'in önünden geçip gitti. Eren'i fark etmemişti. Ama Eren bundan hiç gocunmadı. Annesinin mutluluk veren kahkahalarını dinledi, annesini izledi. Daha sonra yeniden ellerini açtı. Parmaklarına baktı. Parmakları hızlı hızlı hareket ediyordu. Bir piyanonun tuşlarına seri bir şekilde basar gibi hareketlilerdi. Ufacık ve sevimlilerdi. Parmaklarının bu hareketleri karşısında ilk başta şaşkınlık yaşamış, daha sonra tıpkı annesi gibi kahkahalar atarak gülmeye başlamıştı. Hemen ardından parmaklarını yüzüne yaklaştırdı. Daha yakından baktı. Saniyeler içinde onlarca kez dalgalanan parmakları, sanki annesinin kırmızı elbisenin dalgalanışı gibiydi. Gülmeye devam etti ve yukarı aşağı sallanan parmaklarını yüzüne bastırdı...

"Eren, Eren iyi misin?"

Annesi koridorda hızla uzaklaşırken Eren elleri yüzünde onu izliyordu.

"Eren, Eren!"

Birden görüntü kayboldu ve yerini yeniden uzakta tüm heybetiyle duran Beyaz Ev aldı.

"Eren! Duyuyor musun beni?"

Arden, bakışlarını Beyaz Ev'e kilitlemiş Eren'e sesini duyurmaya çalışıyordu. Eren, sanki bir rüyadan uyanmış gibi kafasını çevirdi. Karşısında annesi yerine Arden'i görünce tuhaf bir şekilde baktı.

Arden, yerinden kalkıp Eren'in yanına gelmişti bile. Omuzlarından tutarak sakinleştirmeye çalıştı. "İyi misin Eren?"

Kendine gelen Eren, "İyiyim, iyi," dedi, "kusura bakma bir anda dalmışım."

Arden, "Bence hâlen pek iyi değilsin," diyerek masanın üzerinde duran Eren'in parmaklarına işaret etti.

"Parmakların... Parmakların olağanüstü bir hızla titriyor!"

17. Bölüm

Arden'in işaretinden sonra Eren parmaklarını durdurmaya çalıştı. Ancak bir anda, hayalinde annesini görmesi sinir sistemini altüst etmişti. Birkaç kez parmaklarını durdurmaya çalıştı ancak beceremedi. Parmakları tamamen kontrol dışı hareket etmeye devam etti.

Durumu fark eden Arden, ellerini yavaşça Eren'in ellerine doğru zattı. Bileklerinden tutup havaya kaldırdı. Ardından iki elini birleştirerek Eren'in hareket eden parmaklarını kendi avuç içlerine hapsetti. Kısa bir süre daha devam eden titreme daha sonra yavaşlayarak sönümlendi.

"Kıyamam ben sana. Ne oldu böyle Eren!"

Eren, biraz utangaç biraz çekingen bir tavırla, "Ben..." dedi, "ben bilmiyorum ne oldu. Gözümün önüne bir görüntü gelince etkilendim sanırım."

Arden, derin bir şefkatle ellerini tutmaya devam etti. "Rahat ol," dedi, "bak ben yanıdayım. Şimdi bana ne gördüğünü anlat hadi."

Eren, bir süre sessiz kaldı. Arden'in ellerinden tutması rahatlatmıştı. Bir yandan bir çocuk gibi kendisini Arden'e bırakmak isterken öte yandan direnmeye çalışıyordu. Ancak daha fazla

direnecek gücü kendinde bulamadı. “Annem,” dedi, “annemi gördüm sanırım...”

Arden, şefkat gösterisine devam edecek gibiydi. Hızlıca masanın karşısındaki sandalyesini Eren’in yanına taşıdı. Yanına kadar sokuldu. Yeniden ellerini tuttu ve “Korkma lütfen,” dedi, “ben yanındayım. Hadi anneni anlat bana.”

Eren için yelkenleri suya indirmenin vakti gelmişti. Başını hafifçe Arden’in omzuna yasladı. Arden’in saçları yüzüne değdi. Değen her bir saç teli Eren’e uzun zamandır tatmadığı bir his yaşattı. Gözlerini yeniden Beyaz Eve dikti. Bir psikoloğun terapi seansındaymış gibi az önce gördüğü hayali anlattı.

Arden merakla dinledi. Dinlerken Eren’in rahatlaması için sık sık bileklerini okşadı. Eren, masum bir çocuk gibi kıvrılmıştı artık. Arden’e bırakmıştı kendini. Yıllardır annesinden ayrı kalmasının yasını Arden’in kollarında yaşıyordu. Sanki annesiymiş gibi Arden’e sığınıyordu.

“Tuhaf şeyler yaşıyorum Arden. Çok tuhaf şeyler.”

“Neler yaşıyorsun? Annenle mi alakalı hepsi?”

“Bilmiyorum. İki gecedir evde garip şeyler oluyor. Gerçek mi kâbus mu ayırt edemediğim şeyler.”

Arden iyice meraklanmıştı. “Korkutma beni Eren. Ne gibi şeyler?”

Eren, birden hızlıca konuşmaya başladı. İki gecedir yaşadıklarını üstü kapalı bir şekilde Arden’e anlattı. Olanları anlatırken Arden’in kendisinden, akıl sağlığını yitirmiş olmasından şüphe etmesinden de korkuyordu.

“İlaçların... İlaçlarını aldığına eminsin değil mi?”

“Elbette eminim. Hatta bu sabah bulduğumda darmadağındı ilaçlar. Tıpkı geceleyin dağıttığım gibi.”

“Gerçekten çok ilginçmiş Eren. Yani çocukken dinlediğimiz korku dolu gizemli hikâyelere benziyorlar.”

“Dahası da var biliyor musun?”

“Nasıl yani dahası?”

“İki üç gündür ormanda insan parçaları bulunuyor.”

Arden bunu duyunca irkildi. “Ne? İnsan parçaları mı? Cesetler mi yani?”

“Tam olarak ceset de denilemez. Parçalar işte. Kol, parmak ve son olarak kulak.”

“E cesetleri yok mu? Yani kimin parçaları?”

“Bilmiyorum. Polisler de bunu araştırıyorlar. Henüz bulunmuş bir ceset yok. Varsa da benim haberim yok.”

Bu cümlelerin üzerine Arden gerilmişti. Sustu. Herhangi bir karşılık vermedi. Eren’le konuşurken bir önceki buluşmada olduğu gibi kucığına oturan Hades’in kuyruğu ile oynuyordu.

Eren, Arden’in omzuna yasladığı başını hafifçe kaldırdı. Yarı gülümser bir şekilde, “Neden sustun? Korktun mu yoksa?” diye sordu.

Arden, “Sence korkulmayacak bir durum mu?” diye karşılık verdi, “içim bir tuhaf oldu.”

Kötü olma sırası Arden’e geçmişti sanki. Eren, rolleri değişmenin zamanı geldi diye düşündü. Tamamen doğruldu ve satışır bir ses tonuyla, “Aman sen korktun mu benden? Aman bu çocuk beni de ham yapar diye mi çekindin?” diyerek dalga geçti.

Ağzından böyle kelimeler çıktığı için kendisine hayret ediyordu ama Arden'in yanında hareketlerini kontrol edemediği aşikârdı.

Arden, “Ya Eren bu işin şakası mı olur,” diyerek tepki gösterdi.

Eren, “Açıklayamadığın her şeyin şakası olur,” dedi ve Arden'in saçlarına elini uzattı. Yavaşça kendine doğru çekti. Arden, sanki bu anı bekliyormuş gibi başını Eren'in göğsüne yasladı.

“Eren... Üzülme olur mu? Ne yaşarsan yaşa, yanıma gel. Ben her zaman destek olurum sana...”

Eren, Arden'in saçlarını okşadıktan sonra, “İyi ki varsın,” dedi, “söz... Ne yaşarsam yaşayayım hemen yanına geleceğim...”

Akşam karanlığı çökene kadar birlikte vakit geçirdiler. Daha sonra Eren ayrıldı. Yürüyerek Beyaz Ev'in yolunu tuttu. Yol boyunca yaşadığı anı düşündü. Annesini en son hatırladığı sahne bir anda gözünün önünden geçmişti. Yıllardır bu anı anımsamamıştı. Neden durduk yere ortaya çıkmıştı?

Kendi kendine fikir yürütmesinin sonucunda durumu Arden'e bağladı. Arden ona, yıllardır yaşamadığı bir hissi yaşatmıştı. İçinde bir hoşluk, yüreğinde bir sıcaklık ortaya çıkarmıştı. Kabul etmek istemese bile Arden'den hoşlanmaya başladığını çok iyi biliyordu.

Eve döndüğünde Halil tüm sevecenliği ile Eren'i karşıladı. “Akşam yemeğini hazırlamamızı ister misiniz Eren Bey?”

Eren, “Canım pek istemiyor Halil,” diye karşılık verdi, “teşekkür ederim.” Tam yanından ayrılıp odasına gidecekken durdu. Arkasını döndü ve “Annem,” dedi, “annemin odasına götürür müsün beni Halil.”

Halil, “Memnuniyetle efendim,” diyerek yol gösterdi. Birlikte üst kata çıktılar. Koridordan sağa döndüler. İki kapı geçtikten

sonra Halil durdu. Arka arkaya olan üç kapıyı gösterdi. “Bu kapıların hepsi annenizin odasına açılıyor,” dedi.

Eren kapılara baktı. Annesinin odasıyla kendi odası arasına merdivenler giriyordu. Ayrıca üç kapı birden olmasına şaşırdı. Merakla kapılara bakarken Halil aklından geçenleri okumuşçasına açıklama yaptı.

“Annenizin odası üç bölümden oluşuyor. Birisi yatak odası gibi kullandığı kısım, ikincisi dinlenme odası olarak kullandığı bölme, üçüncüsü de kütüphanesi. Anneniz vefat ettikten sonra sadece temizlik yaptık. Onun dışında her şey yerli yerinde duruyor.”

Eren ilk kapıyı açtı. Karşısında yine ahşaptan özenle yapılmış dekorlar duruyordu. Birbirine paralel dizilmiş raflar kitaplarla doluydu. Rafların tam karşısında bir okuma koltuğu, bir sehpa, bir de çalışma masası vardı. İlk olarak rafların arasına girdi. Kitaplara bakındı. Rastgele birkaç tanesini çekip çıkardı. Çoğunlukla romanlardan oluşuyordu ve gerçekten de eline aldığı her kitap birinci baskıydı.

Kitapları kurcalarken altı çizilmiş cümleleri gördü. Cümleleri teker teker okudu. Sanki o cümleleri annesi söylüyormuş gibi zihninde yankılanmalar meydana geldi. Bir kitabı bıraktı, diğerini aldı. Rastgele sayfalardan annesini dinledi. Annesi, yıllar önceden ona mesajlar yolluyor gibiydi.

Rafların arasından ayrıldıktan sonra okuma koltuğuna doğru yürüdü. Yavaşça koltuğa oturdu. Hemen yanı başında duran sehpaye baktı. Gözleri sehpanın üzerindeki kitaba ilişti. Oscar Wilde'nin *Dorian Gray'in Portresi* isimli kitabıydı. Kenarları eski, saman kağıdı rengindeydi. Arasında bir tane kurşun kalem duruyordu. Heyecanlandı. Annesinin son okuduğu kitap bu kitap olabilirdi.

Narince kitabı eline aldı. Kapağına dokundu. Ardından kurşun kalemin bulunduğu sayfayı açtı.

Kurşun kalemin bulunduğu yerden sonrasını hızlıca kontrol etti. Bir çizik dahi yoktu. Öncesine baktı. Birçok yerine işaret konmuş, cümlelerin altı çizilmiş ve beğeni durumuna göre yıldızlar eklenmişti. En son çizdiği cümleyi merak etti. Yirmi ikinci sayfadaydı. Kurşun kalemin bir önceki sayfasındaki çizikleri gördü. Altı çizilmiş cümlelerin yanında beş yıldız duruyordu. Parmaklarını satırların üzerinde gezdirerek cümleyi okudu.

“Kibrini okşayacak bir süs yerine koyuyor benim ruhumu, bir yaz gününde kullanıp atılacak bir süs.”

18. Bölüm

Annesinin odasında uzunca bir süre vakit geçireceği belliydi. Halile gitmesini ve dinlenmeye çekilmesini söyledi. Kitapları, annesinin okuduğu kitapları çok merak ediyordu. Zamanının büyük bir kısmını ona ayırmaya karar vermişti.

Okuma koltuğundan kalktıktan sonra rafların arasında yeniden dolaştı. Rafların bittiği kısımda ince duvara asılmış yağlı boya tablolar vardı. Tabloların sol yakasında diğer tarafa geçen bir kapı, sağ yakasında da yine aynı şekilde diğer tarafı gören bir cam bölme vardı.

İlk olarak cam bölmenin üzerindeki perdeyi aralayıp diğer kısma baktı. Annesinin oturma odası olarak kullandığı yerdi burası. Ardından kapıya kadar yürüyüp o bölmeye geçti. Geniş eski bir kanepa, yanında iki tane tekli koltuk ve ortalarında bir fiskos sehpa yer almaktaydı. Arkasındaki pencereler diğerlerine göre daha büyüktü. Perdeler ise sanki yüzyıl öncesinden kalmış gibi heybetli duruyordu.

Parmaklarını önce perdelerde ardından koltuklarda gezdirdi. Sanki annesinin dokunduğu her yere dokunarak annesini yeniden yaşayacak gibiydi. Narince, sessizce dokundu. Az ileride gördüğü

vitrine yaklaştı. Vitrinin içinde özel fincan takımları, çay veya kahve içmek için hazırda bekliyorlar gibiydi.

Oturma odasını gezdikten sonra yine solda bulunan geçiş kapısına yöneldi. Burası annesinin yatak odasıydı. Kapı eski olmasına rağmen ses çıkarmadan açıldı. İlk gözüne çarpan, yatağın başucunda duran abajurdu. Abajur hâlen yanıyor ve sanki annesinin anısının başında nöbet tutuyordu. Ortadaki kocaman yatak, Osmanlı saraylarındaki yatakları andırıyordu. Kenarlarından yukarı uzanan ahşap kolonlar ve sivrisineklerden korunmak için yapılmış tepesinden sarkan tül perdelerle doğuya has bir kraliyet daire-i izlenimi uyandırıyor.

Yine aynı şekilde usulca yatağa yaklaştı. Parmaklarıyla tül perdeleri araladı. Ardından elini yatağa uzattı. İpek üzerine yaldız işlemeli beyaz renkli pikeye dokundu. Yumuşaklığında annesinin yumuşaklığını aradı. Hemen ardından yatağa oturdu. Farkında olmadan başı yastığa doğru kaymıştı bile. Annesinin yastığına başını koyup ayaklarını karnına doğru çekti. Cenin pozisyonu alarak annesinin anılarına sığındı.

Uzunca bir süre orada öylece bekledi. Gözlerini kapattığında, annesinin başını okşadığını hayal etti. Sallanan tül perde, sanki annesinin eliymiş gibi ara sıra yüzüne vuruyor, sanki annesiymiş gibi saçlarını okşuyordu. Bir süre bu huzurlu anın tadını çıkardı. Gözleri bir açıldı bir kapandı. Yatağın ve anın konforuyla uykuya dalacağını hissetti. Ama buna müsaade etmedi. Uyuduğu zaman korkuyla uyanacağını biliyordu. Ayrıca uykuya dalarak bu anın kısa sürmesini istemedi.

Gözlerini açıp yeniden doğruldu. Yataktan çıktı. Yatağın karşısında duran bir hayli iri gardırop dikkatini çekti. Yavaşça oraya

yöneldi. Sürgülü kapıları olan, kapağında özel işçilikle süslemeleri bulunan bir dolaptı. Usulca dolabın sürgülü kapılarından birisini çekti. Raylı sistem kendiliğinden kaydı.

İlk gözüne çarpan annesinin çeşitli kazak ve günlük kıyafetleriydi. Hepsi de özenle katlanmış, dolabın raflarında hazır bekliyorlardı. Daha sonra kapağı diğer tarafa ittirdi. Gözüne bir anda büyük bir beyazlık çarptı. Kocaman askılı bölmede, onlarca, belki de yüzlerce kıyafet asılıydı. Hepsi de beyazdı. Bembeyaz. Çeşitli desen ve motiflerle süslenmiş, aynı renkte onlarca elbise...

Annesinin beyaz rengine olan merakını anımsadı. Birden aklına gün içerisinde gördüğü düş geldi. Annesini kırmızı bir elbisenin içerisinde koşarken görmüştü. Ancak burada kırmızıdan eser yoktu. Bütün kıyafetleri beyaz renkteydi.

Merakla diğer kapakları araladı. Birkaç tane daha kıyafet buldu. Ancak onların da rengi beyazdı. Başka hiçbir renge denk gelmemişti. Bu durum tuhafına gitti. İki gün önce gece gördüğü ve peşinden koştuğu silüeti düşündü. Acaba annesiyle onu karıştırıyor olabilir miydi?

Hayır, karıştırmıyordu. İkisi bambaşka kişilerdi. Üstelik annesinin o anını net bir şekilde hatırlıyordu. O anı yeniden görmeyi denemek için gözlerini kapattı. Elbiselere dokunarak gündüz gördüğü düşü anımsamaya çalıştı. Birkaç saniye içerisinde gözünün önünde aynı sahne yeniden belirdi. Hiç zorlanmadı. Bilinçaltı ona annesini armağan etmişti. Annesi aynı şekilde kırmızı bir elbiseyle gülerek yanından geçip gidiyordu. Annesi kaybolurken gözlerini açtı. Elbiseleri yeniden kontrol etti. Hiçbirinin rengi değişmemişti. Bembeyazdı.

Gardırobun kapaklarını kapatıp yeniden yatağa yöneldi. Bu kez diğer yakasından yaklaştı. Yatağın pencereye yakın kısmında başka bir yağlı boya tablo asılıydı. Tabloda beyaz kıyafetli bir kadın, elinde çiçek sepetiyle orman gibi bir yerde yürüyordu. Gözleri çok gerçekçiydi. Açısını değiştirip her baktığında, sanki kadın her açıdan kendisine bakıyor gibiydi.

Tabloyu bir süre çeşitli açılardan inceledikten sonra tül perdeyi aralayıp yatağa uzandı. Yönünü bu kez pencereye çevirdi. Bedeni yavaş yavaş kontrolünden çıkıyormuş gibi hissetti. Daha fazla direnmek istemedi. Diğer yöndeki abajura uzandı ve kapattı. Oda bir anda karanlığa büründü. Sadece pencereden sızan loş ışığın tül perdedeki ve pikenin yaldızlı işlemelerindeki yansıması vardı. Bakışlarını son kez pencereye çevirip başını yastığa yerleştirdi. Pencereden perdeye, perdeden yağlı boya tabloya doğru dönüp bakışlarıyla gözlerini kapattı.

Tam gözlerini kapattığında birden irkildi. Yağlı boya tablodaki kadın, açısı çok dar olmasına rağmen kendisine bakıyor gibi hissetti. Göz kapaklarını milimetrelilik bir dilimde araladı ve tabloya baktı. Evet, kadın âdeta göz bebeklerini sağ alt köşeye çevirmiş, onu izliyordu. Tuhafına gitti. Ama daha önce benzer tablolar gördüğü için zihninde büyütmedi. Kadının gözlerinden gövdesine, gövdesinden elinde tuttuğu çiçek sepetine görebildiği kadar bakıp gözlerini tamamen kapatacakken farklı bir şey fark etti. Çiçek sepetinin hemen altında bir yazı vardı.

Gözlerini birden sonuna kadar araladı. Dikkatle yazıya baktı. Ancak yazı bir anda ortadan kaybolmuştu. Şaşırdı. Yataktan doğrulup abajurun düğmesine bastı. Tabloya yeniden baktı. Hayır, herhangi bir yazı yoktu.

Yazının olmadığından emin olduktan sonra abajuru yeniden kapattı ve başını yastığa bıraktı. Son kez tabloya bakarak göz kapaklarını hafifçe kapatmaya başladı. Yazı yine yok diye düşünürken göz kapaklarının kapanmasına ramak kala yazı yeniden belirdi. Gözlerini açtı, yazı kayboldu. Büyük bir şaşkınlık yaşadı. Aynı şekilde yavaşça göz kapaklarını kapatırken kirpiklerinin arasından yazıyı bir kez daha gördü.

O an fark etti ki yazı sadece yastığa başını koyduğu açıdan, belirli bir ışık yoğunluğunda ve göz kapaklarını biraz kıstığında belli oluyordu. Mistik, gizemli bir tabloya denk geldim diye düşünürken yazıyı merak etti. Göz kapaklarını aynı açıda tutarak yazıyı okumaya çalıştı.

Yanılmıştı. Gördüğü şey bir yazı değil, sayı dizisiydi. Eski el yazısıyla yazılmış bir sayı dizisi. Dikkatle sayıları çözmeye çalıştı.

İlk görebildiği 1 sayısıydı. Emin olmak için göz kapaklarını birkaç minik hareketle oynattı. Evet, ilk sayı 1'di. Hemen arkasından 6 sayısı geliyordu. Onun arkasından tekrar 1 ve en sonda 8 sayısı. "Bin altı yüz on sekiz," diye içinden mırıldandı. Bir anlamı var mıydı çözmeye çalıştı.

1618

Parmaklarını hızla hareket ettirdi. Kaba bir hesaba tutuştu. 1618 sayısında bir gizem aradı. Çarpanlarını veya bölenlerini merak etti. Parmaklarından akan çeşitli sayılar zihninde belirdi. Ancak hiçbir anlamlı sonuca ulaşamadı. Parmakları yavaş yavaş hareketlenmesini durdurdu. Göz kapakları parmaklarıyla eş zamanlı olarak kapandı. Bedenini daha fazla kontrol edemedi ve karanlığın içindeki kocaman 1618 sayısıyla uykuya daldı.

19. Bölüm

Gecenin karanlığında, yine yüzünde benzer bir serinlikle uyandı. Bir gece önceki serinliğin aynısıydı. Gözlerini açıp açmama konusunda bir süre tereddüt ettikten sonra birden gözlerini açtı. Perdenin yanı başında duran aynı karartıyı gördü. Kocaman kafasıyla kendisine bakıyordu. Göz göze geleceğini düşündüğü esnada gardırobun kenar boşluğuna doğru kaçtı.

Bakışları istemsizce tabloya kayd. Sayılar bir beliriyor bir kayboluyordu. Tablodaki kadın figürüne baktı. Aynı soğukkanlı bakışlarla kadın kendisini izliyordu.

Bu kez yüzleşmeliydi. Bu kez sonuna kadar gitmeli, arkasından ne çıkacaksa görmeliydi.

“Korkmuyorum senden! Ne istiyorsan söyle!” diye bağırdı.

Karşılık olarak uğultu ile kahkaha arası bir ses duydu.

“Korkmuyorum dedim sana! Kimsin? Ne istiyorsun söyle!”

Yine uğultu ve kahkaha arası bir ses...

Hızla yatakta doğruldu ve kendinden çok emin bir şekilde ayaklarını yere bastı. Ayağa kalkarken tablodaki kadın hâlen onu

izliyordu. “Seninle de sonra hesaplaşacağız!” diyerek kadına ilendikten sonra gardırobun pencereye yakın boşluğuna yöneldi.

Karartı, kafasını uzatmış bakarken gardırobun arkasına kaçtı. Hamlesine gerek kalmadan ortadan kayboldu. Saniyeler içinde diğer taraftan çıktı ve kapıyı araladı.

Peşinden hızlıca koştu. Kapanmak üzere olan kapıyı tuttu. Kafasını uzatıp baktığında, karartı çoktan annesinin oturma odasını geçmiş, çalışma odasının kapısını açmış bekliyordu.

“Korkmuyorum senden anlıyor musun? Korkmuyorum!”

Bir hışımla kapıdan geçip koşmaya başladı. Diğer kapı kapanmadan yakaladı. Karartı, kitaplıkların arasına girmiş, ilk bölmenin sonuna geçmişti. Aynı şekilde bakmaya devam ediyordu. Peşinden hızla devam etti. Bu gölgemsi şey kitap raflarını bir labirent gibi kullanarak bir uçtan diğer uca kaçtı. Pes etmeden arkasından devam etti. Koşarken bir ara dengesini yitirir gibi oldu. Raflardan birine tutundu. Raf sallandı ve birkaç kitap yere düştü. Umursamadı ve karartının peşinden devam etti.

Karartı aynı ivmeyle kendisini gösteriyor, kayboluyor ve yeniden belirliyordu. Odasının içindeki kovalamaca en sonunda çalışma odasının çıkış kapısında görünmesiyle koridora taşındı.

Peşinden koşarak koridora çıktı. Merdivenlerin başında bekliyordu. Yine bir umut, evde yaşayan çalışanlar sesini belki duyar diye, “Kimse yok mu? Yakalayın şunu!” diye bağırdı.

Uğultu, kahkaha ve çığlık karışımı sesler etrafını kuşatmıştı. Kulaklarında yankılanmaya devam ediyordu. Korku filmlerinde yer alan asırlık boş malikânelerin içindeki hayalet seslerini anımsadı.

Filmleri çeken yönetmenleri düşündü ve kendilerine saygı duydu. Acaba onlar da benzer deneyimler yaşamışlar mıydı?

“Oyun mu oynamak istiyorsun benimle? Saklambaç mı, kör ebe mi?” diye seslendi. Karşılık olarak yine sadece kahkahalar duydu. Peşinden koşmaya devam etti. Bu kez merdivenlerden daha dikkatli indi. Bir gün önceki gibi yuvarlanmak istemiyordu.

Karartı alt katta, çift başlı ejderha heykelinin etrafında dönüyordu. Merdivenlerden indiği gibi yanına zıpladı. Karartı alt kata inen merdiven kapısında bitti. Heykelin etrafından dolaşp peşine takıldı.

Yine en alt kata inmişlerdi. Değişen tek durum, kahkahaların yanı sıra duyduğu uğultuların artmasıydı. Karartının peşinden devam ettikçe uğultular çoğalıyor ve netleşiyordu. Bir gece önceki eski yatakhane gibi kullanılan odanın kapısını geçti. İlerledi. Karanlık olmasına rağmen karartıyı net bir şekilde görebiliyordu. Ayakları yerden kesilmiş, uçar gibi önünden ilerliyordu. Onca çabasına rağmen mesafesini bir türlü azaltamıyordu. Koştığı zaman karartı hızlanıyor, yürüdüğü zaman karartı yavaşlıyordu.

“Nereye götürüyorsun beni söyle? Ne istiyorsun? Ben kötü birisi değilim, sana yardımcı olabilirim.”

Tek yanıt, karartının başını çevirmesi ve kulaklarını çınlatan kahkahası...

Yeniden koşmaya başladı. Karanlığın içinde, koridorun derinliğine doğru koştu. Sanki ev gittikçe büyüyor ve koridor asla bitmiyordu. Dakikalarca, nefes nefese koştu. Ancak hiçbir şey elde edemedi. Tam koşmaktan vazgeçtiği sırada dumansı figür bir anda durdu. Arkasını döndü. Yüzü net görünmüyor fakat gözlerini ayırarak izlediğini hissettiriyordu.

Farkında olmadan kendi de durmuştu. Dikkatle baktığında koridorun sonuna geldiğini anlamıştı. Nefes nefese solumaya devam ederken artık karartının kaçacak yeri kalmadı diye düşündü. Bir adım daha atacakken birden uğultuların şiddeti arttı. Öylesine artmıştı ki uğultular bir rüzgâr olmuş, ilerlemesini engelliyordu. Bir adım attı, yüzüne şiddetle uğultular çarptı. Bir adım daha attı, şiddetle çarpan uğultular saçlarından geriye doğru çekti. Kesin rüyada ya da hayal âleminde olmalıyım diye düşündü. Bir adım daha attı, uğultular burnundaki hızmasına takılmışçasına geriye ittirdi. Her adım attığında canı yanıyor, bedeni kaskatı kesiliyordu.

Daha fazla acıya dayanamadı ve durdu. Karartıyla âdeta göz gözeydi. Aralarında yaklaşık on metrelik bir mesafe vardı. Uğultu ve inilti ise artık kulak zarlarını patlatacak bir şiddete ulaşmıştı. Elleriyle kulaklarını kapattı. Karanlığa doğru son kez bağırabildi.

“Kimsin sen? Ne istiyorsun?”

Karartı kendisine bakarken birden koridorun sonundaki merdivenlerin boşluğundan uğultuyla birlikte başka bir karartı yaklaştı. Anında ona dikkat kesildi. Gözlerine inanamadı. Bu, bu ilk gece gördüğü kırmızı elbiseli kadındı. Aynı şekilde ayaklarını sürürcesine karartıya yaklaştı ve yanında durdu. Daha sonra yüzünü döndü. Bakışlarını bu kez kırmızı elbiseli kadının yüzüne çevirdi. Detaylıca inceledi. Hayır, annesi değildi. Düşüncesinde haklıydı. Hiç tanımadığı birisiydi. Sadece geçen gece görmüştü.

Bütün dikkati ondayken bu kez iki yandan beliren daha küçük figürler gördü. Bir sağa, bir sola baktı. Bunlar, bunlar bir gece önce gördüğü iki kız çocuğuydu. Kırmızı elbiseli kızın elinde pembe top, beyaz elbiseli kızın elinde ise oyuncak bebeklerden birisi vardı. Aynı şekilde yürüdüler ve karartının önünde yan yana gelip döndüler.

Karartı, kırmızı elbiseli kadın, iki kız çocuğu, uğultu... Gittikçe artan, aralarına çığlıklar giren inilti...

Ne yapacağını şaşırdı. Konuşmaya çalıştı. Ancak etraftaki anlamsız seslerin şiddetinden dudaklarını kıpırdatamadı. Bu esnada sağda ve solda iki beyazlık fark etti. İki beyaz elbiseli kadın, aynı şekilde çıkmışlardı. Saniyeler içinde ortaya kadar gelip dönmüşlerdi. Bunlar da kimdi? İlk defa görüyordu.

Onlara bakarken yeniden dalgalanma. Bu kez iki adam. Beyazlar içinde. Birisi sakallı, diğerinin saçları uzun. Onların arkasından iki genç erkek. Onların arkasından iki genç kız... Hepsi beyazlar içinde.

Bir anda karşısında onlarca kişi belirmişti. Karartı dışında hepsinin de yüzü bembeyazdı. Ölmüş, kanı çekilmiş bir ceset gibi bakıyorlardı. Hiçbirinin yüzü tam olarak seçilemiyor, sanki yüzlerini bir sis dalgası kaplıyor gibiydi. Saniyeler içinde gelenlerin sayısı arttı. Çeşitli boylarda, çeşitli yaşlarda, yüze yakın kişi karşındaydı. Bir hayalet korosu gibi yan yana, önlü arkalı dizilmişlerdi. Uğultular devam ediyor, uğultuların içindeki çığlıklar belirginleşiyordu. Her yeni kişi de yeni bir çığlık. Her kişide bir başka çığlık...

Birden, Fransa'da gezdiği bir sanat galerisinde tüylerini ürperten bir tabloyu anımsadı. İstanbul Boğazı'nda meydana gelen Struma faciasını sembolize eden o tablo. İkinci Dünya Savaşı zamanında Nazi zulmünden kaçan, 790 kişilik Yahudi yolcusu ve 10 mürettebatıyla Struma Gemisi. Gemi, Sarayburnu açıklarında arızalandıktan sonra bir süre Boğaz'da kalmıştı. Hastalık ve açlık gemide hüküm sürüyordu. Bir türlü gemiye gereken yardımlar sağlanamamıştı. Daha sonra Şile açıklarına çekilen gemi, bir

sabah büyük patlamayla batmıştı. 103'ü çocuk, toplam 768 kişi hayatını kaybetmişti.

Tabloda, batmak üzere olan bir geminin suyun üstünde kalan güvertesinde, beyaz kıyafetler içindeki yolcular resmedilmişti. Ayakları yoktu ve hepsi yan yana duruyorlardı. Ölenlerin ruhlarını temsil ediyordu. Şimdi karşısında duran bu kare, tıpkı o resimdeki ruhlar gibiydi.

İnleme sesleri ve çığlıklar devam ederken kalabalık ikiye ayrıldı. Sanki kendi içlerinde bir koridor oluşturuyor gibiydiler. Yan dönmüşler, karşılıklı beklemeye koyulmuşlardı. Birden arkalarında, boş duvarda bir kapı belirdi. Kapı, duvarla aynı desende idi ve hiçbir şekilde belli olmuyordu. Aralanan kapıdan teker teker içeri girmeye başladılar. Bir kişi, iki kişi derken hızlandılar. En sonda sadece karartı kalmıştı. O da kafasını kaldırmadan geri geri gitti ve kapıdan geçti. Daha sonra kapı kapandı.

Kapının kapanmasıyla birlikte sesler bir anda kesilmişti. Derin bir sessizlik oluştu. Kulaklarındaki ellerini indirdi. Rüzgârsa tamamen bitmişti. Emin olmak için bir adım attı. Hiçbir acı duymadan ilerledi.

Ardından hızlandı ve koridorun sonuna ulaştı. Karşısında kocaman bir duvar vardı. Kapı ortadan kaybolmuştu. Ellerini duvara vurmaya başladı. Az önce gördüğü kapıyı bulmaya çalıştı. Yukarıdan aşağıya, sağdan sola... Aralıksız bir şekilde vurdu.

En sonunda duvardan çıkan seslerde farklılık hissetti. Duvara vurmaya devam ederek farklı seslerin olduğu kısmı bir kapı gibi zihninde işaretledi. İşaretlediği kısma iki eliyle birden bastırdı. Ancak kıpırdatamadı. Daha sonra geriye birkaç adım attı. Bütün gücüyle koştu ve duvara omzunu geçirdi.

Amacına ulaşmıştı. Duvarın ortasındaki gizli kapı aralanmıştı. Ağır ve kalın bir kapıydı. Kapının geri kalanını güçlükle araladı. Bedeninin geçebileceği kadar aralığa ulaştıktan sonra yavaşça ileriye sokuldu.

İçerisi zifiri karanlıktı. Ne bir u ultu ne de bir  ı lık duyuyordu. Sadece duyduğu, su damlamasına benzer bir sest . Sese dikkat kesildi. Evet, ses netti. Şıp, şıp, şıp... Belirli aralıklarla sesi duyuyordu. Sesin ardından burnunu yakan kesif bir koku hissetti. Rutubetin içine saklanmış acı bir koku.

Karanlı ın içinde birkaç adım ilerlemeye çalıştı ancak ne olduğunu bilmediği şeylere çarptı. Daha sonra geri adım attı. Elini kapının yanındaki duvarda gezdirerek bir lamba d  mesi aradı. Kısa süreli arama sonunda amacına ulaştı. Eski sanayi tipi, şalter d  melerine benzer bir çıkıntıyı fark etti. Parma ını çıkıntının altına yerleştirdi ve yukarı doğru zorlukla ittirdi.

Birden tepede kocaman bir lamba yandı. Kafasını kaldırıp lambaya baktı. Eskilerden kalma, demir kafesin içerisine hapsedilmiş sarı bir ampul. Gözleri ışıkla kamaşmıştı. İstemsizce kapattı. Daha sonra aşamalı bir şekilde açtı. Ampulden tavana geçti. Köşelerde  r mcek a ları kol geziyordu. A ların hemen altında paslanmış demir su boruları sıralanmıştı.

Bakışları yavaş yavaş iniyordu. Eski, kullanılmayan bir banyo gibiydi burası. Duvarlardaki nem izleri, boyaları şişirmiş ve yer yer patlatmıştı. İnmeye devam etti. Şapırtı sesinin kaynağını merak ediyordu.

Bakışlarını indirdi.

İndirdi...

İndirdi...

En sonunda gördüğü şey karşısında yüreği ağzına geldi. Ayak parmaklarından başlayan korku hissi kısa sürede tüm bedenine yayıldı. Dizlerinin bağı çözüldü. Öğürmeye başladı. Boş midesini boşaltmaya çalışırken, birden olduğu yere bayıldı.

Gördüğü şey ise eski bir küvetin içinde, iç organları parçalanmış bir cesetti.

20. Bölüm

“Eren Bey, Eren Bey; uyandınız mı acaba?”

Eren, odasının kapısına vuran Halil’in sesiyle uyandı.

“Eren Bey!”

Bir anda yatağında sıçradı. Neler oluyordu? Ceset... Ceset nerede idi? Oda... Ne ara odasına gelmişti?

“Uyandım Halil! Girebilirsin!”

Eren, yatağından kalkarken Halil içeriye girdi.

“Efendim, komiser ve polis beyler geldi. Sanırım yine bir şeyler olmuş, acilen sizinle görüşmek istiyorlar.”

“Sabahın bu saatinde mi?”

“Saat on bire geliyor efendim. Siz bugün biraz fazla uyudunuz.”

Eren saatin farkında bile değildi. Pencereden dışarıyı hafifçe kontrol etti. Puslu bir hava vardı. Ara sıra çiseleyen yağmur damlaları penceresinde asılı kalmıştı.

“Tamam, geliyorum hemen. Misafir odasına al polisleri, bir şey yap işte.”

Alelacele üzerini değiştirmeye koyuldu. Neden bu saate kadar uyuyakalmıştı? Kıyafetlerini değiştirirken birden gece gördüğü son sahne gözünün önüne geldi. Ceset gerçek olabilir miydi? Polisler belki de bu kez ceset için gelmişlerdi? O zaman cesedi gördüğü hâlde ihbar etmediği için suçlu sayılabilir miydi? Türkiye’de bu suçun karşılığı olarak tutuklama var mıydı? Ya da bütün suç kendisine yıkılabilir miydi?

Zihninde arka arkaya zincirleme sorular oluşmuştu. Üstelik hiçbirine verilebilecek bir yanıt henüz yoktu. Boy aynasının karşısında tişörtünü çıkarttı. Derin bir nefes alıp, “Şimdi sakın olma vakti Eren,” dedi, “hepsini çözeceksin. Hepsini.”

Hızlıca yeni tişörtü üzerine geçirmeye çalışırken eli bel kısmına çarptı. Çarptığı bölge bir anda sızlamıştı. Tuhafına gitti. Eliyle yeniden yokladı. Bastırınca müthiş bir acı hissetti. Tişörtün ucunu kaldırıp aynada beline baktı. Belinden kalçasına doğru kocaman bir morluk vardı. Şaşkına döndü. Ne zaman oldu bu diye düşünürken birden aklına geçen gece yaşadıkları geldi. Merdivenlerden yuvarlandığında tam da belinin bu kısmını çarpmıştı. O zaman... O zaman...

O zaman o gece yaşadıkları gerçektir! Başka türlü bu morluğun olması neredeyse imkânsızdı!

Peki neden bir gün öncesinde fark etmemişti bu morluğu?

Hızlıca beyninde bir gün öncesini taradı. Fark etmemesi normaldi. Çünkü ne kıyafetlerini değiştirirken ne de başka bir zaman beline hiç temas etmemişti.

“Of. Şimdi sırası mı? Dışarıda polisler belki de beni tutuklamak için bekliyorlar!”

Kendi kendine söylendikten sonra hemen odasından çıktı. Koridorda hazır bekleyen Halil'i gördü. "Neler olmuş yine Halil?"

"Ormanda yine bir şeyler bulmuşlar ama ne olduğunu henüz öğrenemedim. Ancak bu kez biraz başımız ağrıyacak gibi."

"Ne demek başımız ağrıyacak?"

"Bilmiyorum. Öyle hissettim. Baksanıza anında bizim burada aldılar soluğu."

"Ne güzel bir sabah! Neredeler? Hangi odaya aldın?"

"Yemek salonuna aldım. Kahvaltı hazır. Belki birlikte kahvaltı..."

"Kahvaltının sırası mı şimdi Halil? Hemen görüntüleri hazırlayın."

"Söyledim, hazırlamak üzereler efendim."

Eren koşar adım hemen yan taraftaki kapıya yöneldi. Komiser Emris pencereden ormanı izliyordu. Polis memuru Sedat ise hemen arkasında, masadaki serpmeye kahvaltıdan mücver tırtıklamakla meşguldü.

"Hoş geldiniz. Kusura bakmayın yeni haberim oldu."

Sedat, ağzındaki lokmayı hızlıca mideye indirdi. Bu esnada Emris arkasını döndü. "Günaydın Eren. Sabah şeriflerin hayır olsun. Gece boyu çalıştığın için mi uyuyakaldın yoksa havanın kasveti mi etkiledi."

Eren, "Yine başladı iğneleyici konuşmalarına," diye kendi kendine mırıldandıktan sonra, "Güne sizinle başladığıma göre pek hayırlı bir sabah olmadığı kesin!" diye karşılık verdi.

Emris, Eren'in bu tepkisine bıyık altından güldü.

Sedat, lokmasını bitirdikten sonra, "Adam yemiyor ya da parçalamıyoruz Eren Bey. Neden bizi görerek güne başlamak kötü olsun

ki? Şahsen ben son bir haftadır eşimden çok komiserimi görerek güne başlıyorum. Fena sayılmaz hani. Tabii şu son bulunan parçayı saymazsak,” dedi.

Eren, “Dr. Watson da lafını esirgemediğine göre kesin büyük bir pislik var,” diye mırıldandı.

“Evet, şimdi duydum ben de. Ne buldunuz acaba?”

Sedat, “Hadi o zaman bir tahmin de bulunun Eren Bey? Sizin yaratıcılığınızı çok merak ediyoruz açıkçası,” diye karşılık verdi.

Sedat’ın bu cümlesi Emris’i kızdırmıştı. Arkasından sinirli bir bakış sundu. Eren, Emris’in bu bakışlarını fark etti. Üzerindeki şüphe-den gerginlik yaşayarak daha fazla şüphe çekmemek için atak yapmaya karar verdi.

“Sen merak ediyorsun ama komiser aynı şeyi düşünmüyor sanırım,” dedi, “ne dersin komiserim?”

Bu yanıt ikisini de şaşırtmıştı. Sedat anında yan dönüp Emrise baktı. Özür dilerim dercesine bir bakış sundu. Emris ters bakışlarına devam ediyordu. Bu durum Eren’in dikkatinden kaçmadı. Anlık da olsa üstünlüğü ele geçirmek onu rahatlatmıştı.

“Gerçekten bilmiyorum ve bir tahminde de bulunmak istemiyorum.”

Emris daha sonra bakışlarını Erene çevirdi. Eren’in aklından geçenleri biliyor gibiydi. Sakin ve dostane bir ses tonunda konuştu.

“Senin için zor bir durum olduğunun farkındayız Eren. Biz de memnun değiliz iki de bir seni rahatsız etmekten. Ama bu sabah yine ormanda bir parça bulundu. Bir ayak. Yine yirmili yaşlarda bir kadına ait olduğundan şüpheleniyoruz.”

Eren, odanın iç kısmına girip kollarını bağladı ve duvara yaslandı. Duvardan destek alarak kendisini daha cesur hissetmek istiyordu. “Yeni bir şeyler bulduğunuzu duydum ama ne olduğunu bilmiyordum.”

Emris, “Ancak bu kez durum biraz daha farklı,” dedi, “seni daha çok ilgilendiriyor.”

Eren bu cümleye nasıl karşılık vereceğini bilemedi. Fark ettirmeye çalışıyordu ancak arkasından ne geleceğini merak ediyordu. En büyük korkusu ise dün gece gördüğü cesetle alakalı olmasıydı.

“Beni neden daha çok ilgilendirdiğini henüz anlamış değilim.”

“Seni daha çok ilgilendiriyor çünkü bu kez sit alanında değil, sizin mülkiyetinize giren bir alanda bulduk.”

Eren, kendi kendine, “İşte şimdi sıçtık,” diye mırıldandı, “başıma bunun geleceğini tahmin etmeliydim.” Ardından, “Bizim alan mı?” diyerek şaşkınlığını belli etmeye çalıştı.

“Evet, sizin alan. Yani teknik olarak size aitmiş. Artık istesen de istemesen de bu dosyaya dâhil oluyorsun.”

“Ne yani? Ormanın içinde olmayan bir sınırdan ya da olmayan tel örgülerden dolayı ben yine mi şüpheliyim?”

“Bu açıdan bakarsan, evet öyle.”

Eren’in korktuğu başına gelmişti. En büyük korkusu ise gözaltına alınmak ya da tutuklanmaktı. “Tutuklayacak mısınız beni?” diye sordu.

“Orasına mahkeme karar verir. Ama bizimle emniyete geleceğin ve bir süre birlikte vakit geçireceğimiz kesin.”

İşte bu cümle hiç hoşuna gitmemişti. Parmakları daha fazla dayanamadı ve hareketlenmeye başladı. Emris, göz ucuyla Eren'in parmaklarını izledi. Emris'in bunu fark etmesi Eren'i daha çok panikletmişti. Ne kadar durdurmaya çalışsa da parmaklarına engel olamadı.

Emris Eren'in büyük bir endişe içerisine girdiğini anlamıştı. Normalde bu durumda daha baskın bir role bürünür ve karşısındakini çözmeye çalışırdı. Ancak bu kez nedenini bilmediği bir şekilde tam tersini yapmak istedi. "Meraklanma," dedi, "emniyette tek olmayacaksın."

Eren, "Tek olmayacağım derken?" diye karşılık verdi.

"Çalışanlar. Beyaz Ev'de çalışan ve burada kalan kim varsa en az senin kadar şüpheliler. Hepinizi birlikte alacağız."

Bu cümle biraz da olsa Eren'i rahatlatmıştı. "Ne gerekiyorsa elbette yardımcı olmak isteriz. Ancak en baştan belirtmeliyim ki benim bu işle bir alakam yok. Çalışanlarımın da bir alakasının olduğunu düşünmüyorum."

Emris birkaç adım yaklaşarak Eren'in omzuna dokundu. "Hepisini emniyette konuşuruz Eren. Ama öncesinde başka bir işimiz daha var."

Eren başka bir işin ne olduğunu merak etti. "Ne işimiz var?" diye sordu. Aldığı yanıt ise alt katta ceset gördükten sonra alabileceği en baş belası yanıtı.

"Mahkeme kararı çıkmak üzere. Bu evde arama yapmak zorundayız. Birazdan birkaç ekip arkadaşımız daha gelecek ve aramaya başlayacağız."

21. Bölüm

Yaklaşık yarım saat sonra birkaç ekip daha geldi. Bütün çalışanları holde topladılar. Emris'in görev paylaşımı ile Beyaz Ev'in arama planını çıkardılar. Her ekibe bir çalışan eşlik edecekti. Eren de Emris'in yanında olacak ve tüm arama anında bulunacaktı.

Kısa bir süre sonra arama başladı. Beklediği kadar agresif bir arama olmuyordu. Genel hatlarıyla evin bütün odalarına girip çıkıyorlar, dolapları açıyorlar ve genel bir şekilde arıyorlardı. Emris ise arama esnasında bir aksilik çıkmaması için katları teker teker geziyor ve kontrol ediyordu. Tabii ki Eren de Emris'in bir saniye bile yanından ayrılmıyordu.

En heyecanlı an, alt katın aranmasında yaşanmıştı. Eren ile Emris birlikte alt kata inmişler, koridor boyunca arama yapan ekiplere eşlik etmişlerdi. Beyaz Ev'deki onca oda bir türlü bitmiyordu. Eren de Emris de bütün odalara girmeyi düşünmemişlerdi.

Alt katta koridorda birlikte yürüdüler. Koridorun sonuna doğru yaklaştıkça Eren'in kalp atışları hızlandı. En sondaki gizli kapının bulunma ve içeriden ceset çıkma ihtimali Eren için bir felaketin habercisi olabilirdi.

Koridor sonuna yaklaştıkça Eren az önce yaşadığı ikilemin daha şiddetlisini yaşamaya başladı. Emris'e gece gördüklerini anlattığı an, bütün olaylarla doğrudan kendisi ilişkilendirilebilirdi. Düzgün bir araştırma ile belki sıyrılabilirdi ancak neler döndüğünü henüz kimse bilmiyordu. Emris de dâhildi buna ve çok riskliydi. Ayrıca iki sonuç da Eren için büyük risk taşıyordu. Yaşadıklarını anlattıktan sonra ceset çıkarsa bütün şüpheli kendisi olacak, ceset çıkmazsa akıl sağlığını yitirdiği düşünülecek ve yine tüm şüpheleri üzerine çekecekti.

Emris ile birlikte koridorun en sonuna ulaştılar. Eren çaktırmadan duvara bakıyor, gizli kapının görünme ihtimalini ölçmeye çalışıyordu. Ancak şanslıydı. Çünkü duvarda kapının varlığını belli edebilecek hiçbir detay bulunmuyordu.

Koridorun sonuna geldiklerinde Emris bir süre sağa sola bakındı. Merdivenlere, tavanlara, duvarlara... Duvarlara baktıkça Eren'in kalp atışları hızlandı. Parmakları titremeye başladı. Belli etmemek için iki elini birden kot pantolonunun ceplerine soktu. Bir süre öylece bekledi.

"Burası... Burası çok mistik bir eve benziyor Eren."

"Sadece mistik mi? Siz bana, anlattıklarımı inanmadınız ama bu evde geçirdiğim her dakika artık çok zor gelmeye başlıyor."

Emris güldü. "Acele etme. Elbet dosya açıklığa kavuşunca gidersin."

Eren, "Ya hiç aydınlatılamazsa olaylar?" dedi, "Ölene dek buraya hapsolmuş mu olacağım?"

Emris, "Gerçek bir cezaevine hapsolmaktan iyidir bence ha," diye karşılık verdi, "ne dersin?"

Neydi şimdi bu? Tehdit mi? Üzerine alınmalı mıydı?

“Evet. Bu konuda haklısın galiba. Bir an önce ortaya çıkar her şey umarım. Siz de kurtulursunuz ben de.”

Korktuğu başına gelmemiştir. Emris, koridorun sonundaki gizli kapıyı fark etmemiştir. Geriye döndüler ve koridor boyu diğer uca kadar yürüdüler.

Aramalar bittikten sonra bahçede toplandılar. Eren’in gördüğü kadarıyla başlarını ağrıtabilecek hiçbir şey çıkmamıştır. Sadece güvenlik kamera kayıtlarında oynanma ihtimaline karşı bütün kayıtların tutulduğu sabit disk incelenmek için sökülümüş ve yerine yenisi takılmıştır. Eren, Emris’in hiçbir detayı kaçırmadığından artık emindi.

Emris’in organizesiyle altı araçlık konvoy hâlinde evden ayrıldılar. Eren, Emris ve Sedat’ın bulunduğu araca binmiştir. Hep birlikte emniyete geçtiler. Halil’in yönlendirmesiyle özel avukat, yanında iki avukatla daha emniyette hazır bekliyordu.

Bekleme odası benzeri, pencereleri olmayan ve kapısı içeriden açılmayan bir odaya tıktılar.

Bahçıvan Nurettin, “Çok havasız burası, ben fazla dayanamam,” diyerek tepki gösterdi.

Kapıda duran Sedat, “Ne yapalım amcacım imkânlarımız bu kadar,” diye karşılık verdi, “mecburen bekleyeceksin.”

Nurettin yine duymamıştır. “Ne diyorsun sen anlamıyorum?”

Sedat bu kez kulağının dibine kadar sokuldu ve aynı şeyleri bağırarak söyledi.

Nurettin, “Ne bağıırıyorsun kulağımanın dibinde, sağır mıyım!” diye karşılık verdi.

Sedat, “Hay Allah’ım! Yine şu aksi ihtiyar bana kaldı,” diye mırıldandı.

Nurettin, “Bana aksi ihtiyar deme,” dedi, “seni bile cebimden çıkarırım ben.”

Sedat, “Sen nasıl bir türsün amca? Yüksek sesle konuşuyorum duymuyorsun, mırıldandığımı anlıyorsun!” diye çıkıştı.

Nurettin, “Dudaklarını okudum. Aksi ihtiyar dediğini anladım!” diye karşılık verince odanın içinde bir gülüşme meydana geldi.

Halil, “Siz onun kusuruna bakmayın memur bey,” diyerek araya girdi. Hemen ardından, “Nurettin geç otur şuraya usluca. Yoksa akşama kadar çıkamayız buradan,” dedi ve Nurettin’i köşeye çekti.

Sedat’ın sorumluluğunda hızlıca ifade işlemlerine geçtiler. Beyaz Ev’de çalışan herkese aynı soruları sordular. Hepsinin de yanıtı neredeyse aynıydı. Herhangi bir şey görmedikleri ve duymadıkları şeklindeydi.

Son olarak Eren’i ifadeye aldılar. Eren, siyaha boyanmış, filmlerde gördüğü gibi rutubetli ve karanlık bir oda bekliyordu. Ancak bulunduğu oda Emris’in odasıydı. Emris, Eren’in ifadesinin kendi odasında alınmasını istemişti.

Klasik sorularla ifade başladı. Eren için tahmin ettiğinden daha rahat geçiyordu. Avukatın varlığı işini kolaylaştırmıştı. Üstelik Emris neredeyse hiç sıkıştırmamıştı. Sanki sıradan bir kavga olayının ifadesini alır gibi sakin ve soğukkanlıydı.

İfadenin sonuna geldiklerinde Emris, “Başka eklemek istediğin bir şey var mı Eren?” diye sordu.

Eren bakışlarını Emrişe çevirdi. Göz göze bir süre kaldılar. Daha sonra, “Eklesem bile sanırım sizin ifadeye yazmayacağınız şeyler,” dedi.

Emris güldü. “İstersen yazarız ancak şu aşamada bana çok mantıklı gelmiyor,” dedi, “gerekirse ileride ek ifade verebilirsin.”

İfade işlemlerinin ardından bir süre daha beklediler. Daha sonra bekleme odasına Sedat geldi ve “Hadi geçmiş olsun,” dedi, “işiniz bitti.”

Halil, “Sanırım kurtulduk,” dedi, “yani artık şüpheli değiliz.”

Sedat, “Savcı ifadelerinizin soruşturma dosyasına eklenmesi ve sizlerin salıverilmesi talimatını verdi,” dedi, “sonuçta bu soruşturma aşaması ve hâlen şüphelisiniz. Ayrıca Eren Bey, belki sizin hakkınızda mahkemeden yurt dışına çıkış yasağı konması şeklinde bir adli kontrol talep edilebilir.”

Bu cümle Eren’in canını sıkıyordu. “Peki, sağlık olsun,” diyerek karşılık verdi.

Bekleme odasından çıkarlarken Halil Eren’in yanına geldi. “Altmış yıllık ömrümde ilk defa emniyete geldim Eren Bey,” dedi, “bu da sizinle kısmetmiş.”

Eren Halil’in koluna girdi. “Olur böyle,” dedi ve gülümsedi, “hem fena mı oldu? Bak bir anımız oldu işte. Şu Nurettin ortalığı karıştırmadan bir an önce çıkalım yeter.”

Halil Eren’in son cümlesine kahkaha ile karşılık verdi. “Çok haklısınız Eren Bey. Nurettin’i yalnız bırakırsak herkesi sinir eder, topumuzu darağacına çektirir vallahi!”

Emniyetten sorunsuz bir şekilde ayrılmaları Eren’i kuş gibi hafifletmişti. Kafasında kurduğu sahnelerin hiçbirini yaşamamıştı.

Ancak şimdi başka bir sorun vardı. Bir an önce Beyaz Ev'e dönüp şu gizli kapıyı bulmalı ve cesedi kontrol etmeliydi.

Eren yol boyunca gece yaşadıklarını düşündü. Eve yaklaştıkça gerginliği yeniden nüksetti. Yaşadığı bu olayların nereye varacağını çok merak ediyordu.

Beyaz Ev'e giden yola girdiklerinde içindeki gerginlik neredeyse zirveye çıkmıştı. Ama evin dış kapısında gördüğü bir tablo küçük bir şaşkınlık yaratarak heyecanlanmasını sağladı. Gördüğü şey karşısında emin olduğunda ise üzerindeki stresten eser kalmamıştı.

Arden, dış kapının önündeki bir taşa oturmuş Eren'i bekliyordu.

23. Bölüm

Arden'i fark eder etmez araçtan indi. Hızla yanına yöneldi. "Bu ne güzel bir sürpriz!"

Arden Eren'i görür görmez ayağa kalkıp yanına koştu. Kollarını açarak sarıldı. "Seni gözaltına aldılar diye duydum Eren! Merak edip buraya geldim. İyi misin?"

Eren ile Arden'in sarılmasını, arabalardan inen bütün Beyaz Ev çalışanları ilgiyle izliyorlardı. Yüzlerinde, Yeşilçam filmlerindeki kavuşma sahnelerine benzer gülümsemeler vardı.

"İyiyim iyi; hiçbir sorun yok."

Eren, sarılma faslının ardından çalışanların kendilerini izlediklerini fark etti. Utandı. "Halil, hadi siz içeri geçin."

Halil, bilmişlik taslayan bir sırıtma ile karşılık verdi. "Emredersiniz Eren Bey." Daha sonra diğer çalışanlara döndü. "Hadi arkadaşlar herkes işinin başına."

Nurettin, Eren ve Arden'e bakarak, "Benim işim burada Halil Bey," dedi. Halil'inkine benzer bir sırıtma onun da yüzünde belirmişti.

Eren, Arden'i yanına alarak bahçeye girdi. "Ne ara duydun olanları?" diye sordu.

Arden, "Mahallede hemen dedikodu yayıldı. Ormanda yine bir şeyler bulunmuş diye. Ben de merak edip seni görmeye geliyordum. Yolda birisine denk geldim, bu uğursuz evdeki herkes gözaltına alınmış dedi. Ben de yapacak başka bir şey kalmayınca oturup gelmenizi bekledim," diye açıkladı.

Eren, "Buna sevindim," diye karşılık verdi, "demek ki sen de suçsuz olduğuma inanıyorsun ki geri geleceğimi düşünmüşsün."

Arden, "Saçmalama," diye tepki gösterdi, "tabii ki suçsuz olduğunu biliyordum. Hadi anlatsana çabuk neler oldu? Meraktan çatlamak üzereyim!"

Eren başından geçenleri teker teker anlattı. Birlikte Boğaz manzaralı balkona geçtiler. Ancak Eren'in aklı hâlen gizli kapıdaydı. Arden'den beş dakikalık izin isteyerek yanından ayrıldı ve soluğu en alt katta aldı.

Alt kata indiğinde etrafı kolağan etti. Kimsecikler yoktu. Koşar adım koridor boyunca ilerledi. Duvara kadar geldi. Bir gece öncesini zihninde canlandırarak kapının bulunduğu yere yönelik tahmin yürüttü. Etrafını son kez kolağan ettikten sonra omuzuyla duvara sert bir darbe indirdi.

Yanılmamıştı. Gizli kapı gerçekten vardı ve yine açılmıştı. Nefesini tutarak sağ tarafındaki lamba düğmesini yukarı ittirdi. Etraf aydınlanınca kalbi küt küt atarak hemen karşıya baktı.

Heyecanla gözlerini küvetin olduğu kısma çevirdi. Küvet yerli yerinde duruyordu fakat içinde ne bir ceset ne de başka bir şey vardı. Nefesini boşluğa savurduktan sonra küvete yaklaştı. İçini ve

etrafını kontrol etti. Ne bir kan lekesi ne de başka bir iz; hiçbir şey yoktu. Bakışlarını bu kez tüm banyoya çevirdi. Atıl vaziyetteki eski eşyaların arkalarına bakındı. Ama tüm aramaları sonuçsuz kaldı.

Daha fazla vakit kaybetmemek ve şüphe çekmemek için geri çıktı. Çıkarken kapıyı kendisine doğru sertçe çekti. Kapı o ivmeyle kapandı ve duvarın içerisine yeniden gizlendi.

Koşarak Arden'in bulunduğu kata çıktı. Dikkat çekmemek için öncesinde lavaboya uğrayıp elini yüzünü yıkadı. Saçlarına birkaç damla su serpiştirerek lavabodan geldiğinin belli olmasını sağladı.

Arden balkondaki manzaraya dalmış Halil'in kendisine ikram ettiği Chardonnay'i yudumluyor, sağ elinin işaret parmağıyla soğuk kadehten damlayan damlalarla oynuyordu. Eren arkasından gelerek omzuna dokundu ve "İyi ki geldin," dedi, "seni bu manzarada misafir etmek istiyordum."

Arden, yavaşça elini Eren'in eline uzattı. "Burada olmak gerçekten çok güzel. Ama daha güzeli ise senin yanında olmak..."

Bu cümle Eren'i fazlasıyla heyecanlandırmıştı. Uzanan eli sıkıcı tuttu ve "İyi ki varsın Arden," dedi, "iyi ki tanımışım seni..."

O el tutuşmasından sonra zaman Eren için hızla akıp geçti. O kadar hızlı geçmişti ki önce saatleri, ardından günleri saymaktan vazgeçti. Arden ile olan yakınlaşmaları birkaç gün sonra üstü kapalı bir flörte dönüştü.

O günden sonra Eren'in de hayatı çok değişti. Garip bir şekilde gece yarılarında yaşadığı korku dolu olaylar son buldu. Ormanda insan parçaları da bulunmuyordu. Bir daha vaka yaşanmadı. Arden hayatına girdikten sonra bu kadar hızlı bir normalleşme beklemiyordu.

Bir an önce uzaklaşmak istediği İstanbul'dan artık ayrılmak istemiyordu. Hakkında yurt dışı çıkış yasağı adli kontrol tedbiri kararı çıkmıştı. Bir süre bahanesi oydu. Ancak kısa bir süre sonra avukatının itirazları neticesinde yasak kalktı. Yasak kalkmasına rağmen gitmekten vazgeçti. Sidney'deki iş ortağı Brian'a, dedesinden kalan bazı işleri toparlaması gerektiğini ve bir süre daha kalacağını söyledi. Brian, herhangi bir sorunun olmadığını, yeni bayiliklerle birlikte işlerinin tıkırında gittiğini belirtti ve kafasının rahat olmasını ekledi.

Artık Eren'in günleri Arden ile başlıyordu. Bazı günlerde Arden kahvaltıya geliyor, bazı günlerde ise Eren sabahın ilk saatlerinde soluğu Arden'in ofisinde alıyordu. Gün içerisinde Arden'in işlerine yardımcı oluyor, arta kalan vakitlerde ise birlikte zaman geçiriyorlardı. Hatta Arden, kedisi Hades'i bile Eren'in evine getirmiş, kendi aralarında Hades'in Beyaz Ev'de yaşamasına karar vermişlerdi.

Kısa sürede Arden'e fazlasıyla bağlanmıştı. Kendisine çok yakın görüyordu. Arden'in de ailesinden yoksun büyümesi sanki Eren ile bütünleşmesini kolaylaştırmıştı. Birlikteyken yarım kalan yerlerinin tamamlandığına inanıyordu.

Beyaz Ev'deki tuhaflıklar kesilince eve de çok alışmıştı. Çalışanlarla özel sohbetlere giriyor, şakalaşüyor ve gün geçtikçe evi daha çok benimsiyordu. Özellikle Halil ile aralarından su sızılmıyordu. Halil'i bir baba gibi görüyor, birlikte orman yürüyüşleri yapıyor ve Arden ile yaşadıklarını sadece onunla paylaşıyordu.

Halil ise sürekli olarak Eren'i motive ediyor, Arden'e karşı duygularını tamamen açığa vurması için ikna etmeye çalışıyordu.

Yine böyle ormanda yürüyüş yaptıkları sırada Halil, “Bence geç kalıyorsunuz Eren Bey,” dedi, “gelin birlikte bir organizasyon yapalım ve Arden Hanım’a açılın artık. Sizden gelecek hamle için âdeta gözlerinizin içine bakıyor!”

Eren, “Açılmaya gerek var mı? Zaten her şey doğal akışında ilerliyor,” diye karşılık verdi.

Halil, “Lütfen ama Eren Bey. Burası Türkiye. Burada her kadının o duyguların içine girse bile partnerinden bu cümleleri duymak ister,” dedi, “Arden Hanım da!”

Eren şaşırılmıştı. “Peki o zaman, nasıl bir organizasyon?” diye sordu.

Halil, “Siz orasını bana bırakın,” dedi, “sadece yarın akşama Arden Hanım’ı yemeğe davet edin yeter.”

Eren, mahallelilerden ev ile ilgili duyduğu söylentilerden çok çekiniyordu. ‘*Beyaz Ev’e hava karardıktan sonra girenler lanetleniyor*’ hurafesine çok inanmıştı. Hatta ilk başlarda kendisini de lanetlenmiş olarak görüyordu. Ancak son günlerde her şey normaldi. Üstelik Halil’e çok güveniyordu.

“Peki, yarına hazırlanalım o zaman!”

Halil, ertesi gün Beyaz Ev’de âdeta seferberlik ilan etmişti. Oradan oraya koşturuyor, diğer çalışanlara fırçalar atıyor, her şeyin kusursuz olması için çırpınıyordu. Eren’in meraklı sorularına ise, “Siz karışmayın lütfen Eren Bey!” diyerek karşılık veriyordu.

Akşam saatleri yaklaştığında Halil Eren’in odasına geldi. Üzerinde albenisi yüksek bir smokin vardı. Elleri boynunda, papyonunu takmakla meşguldü.

Eren, “Bu ne hâl Halil?” diyerek kahkaha attı.

Halil, “Ee, bu gece çok özel olacak,” dedi, “ama siz hâlen hazırlanmamışsınız Eren Bey!”

Eren şaşkınlıkla, “Ben hazırım ki...” diye karşılık verdi, “yani saçımı başımı düzelttim mi yeter.”

Halil, “Aşk olsun Eren Bey,” diyerek itiraz etti, “Arden Hanım’ın ilan-ı aşkınızı bu kıyafetlerle mi yapacaksınız!” Ardından hiç olmadığı kadar atak bir şekilde odaya daldı. Gardırobun kapağını açtı. “Sizin için buraya özel bir takım elbise hazırlamıştım. Görmemişsiniz bile!”

Eren, “Takım elbise mi?” dedi, “ama ben hiç takım elb...”

“Biliyorum, hiç takım elbise giymezsiniz. Ama bu gece giymek zorundasınız. Lütfen, asla itiraz istemiyorum!”

Halil ne yapıp etmiş ve Eren’e takım elbiseyi giydirmişti. Son olarak ceketini ve gömleğinin yakasını düzelttikten sonra, “İşte şimdi her şey hazır,” dedi, “hadi inelim ve Arden Hanım’ı karşılayalım. Ayrıca ceketinizin cebinde Arden Hanım’a vereceğiniz hediye de hazır.”

Eren hemen elini ceketin cebine attı. Cepten yüzük kutusuna benzer bir kutu çıktı. “Halil, evlenme teklifi etmeyeceğim!” dedi, “Bu ne şimdi?”

Halil, “Lütfen Eren Bey! Kadınlara sadece evlenme teklifi edilirken yüzük armağan edilir diye bir kural mı var?” diye karşılık verdi ve Eren’in koluna girerek çekıştirmeye başladı. “Ayrıca içinde yüzük değil, şık bir kolye var! Sebahat ve Gülsüm Hanımlarla birlikte seçtik.”

Alt kata inen Eren gözlerine inanamadı. Evin her tarafı özenle süslenmiş, yüzlerce mum döşenmişti. Bahçede ise tüm çalışanlar

smokinlerini giymiş, ellerinde meşalelerle bekliyorlardı. Ayrıca ana kapıdan bahçe kapısına kadar kırmızı bir halı serilmişti.

Eren, şaşkınlığını gizleyemeyerek, “Halil sen ne yaptın böyle!” dedi.

Halil, “Arkadaşlarla küçük bir hazırlık Eren Bey,” diye karşılık verdi. Ardından bahçe kapısına doğru bakındı. Karşıdan beliren araba lambalarını fark edince, “Hadi, herkes yerini alsın,” diye seslendi, “Arden Hanım geldi!”

24. Bölüm

Taksiden inen Arden, karşısında meşalelerle bekleyen grubu görünce şaşkına döndü. Hemen ortalarında Eren, bir elini uzatmış onu bekliyordu. Herkes şık giyinmişti. Eren ise harika görünüyordu. “İyi ki bu geceye özel giyinmişim,” diye içinden geçirdi.

Eren, kırmızı elbisesiyle bahçe kapısından geçen Arden’i kırmızı halının üzerinde karşıladı. Parmaklarını parmaklarına uzattıktan sonra halının üzerinden yol gösterdi. Bir Oscar töreninde ödül almaya gider gibi birlikte ilerlediler. Halil’in eşliğindeki meşaleli gösteri grubu ise her adımda onlara eşlik etti.

Arden, “İnanmıyorum sana Eren!” dedi, “bunlar da ne böyle!”

Eren, “Sen daha iyilerine layıksın Arden,” dedi, “arkadaşlarla senin şerefine özel bir yemek bu sadece.”

Arden’in gelmesiyle birlikte bahçede birden müzik çalmaya başladı. Chris Isaak’ın Wicked Game şarkısı herkesin kulaklarında yankılandı. Şarkıyı Eren özel olarak seçmişti.

Belli etmemeye çalışıyordu ancak Eren de olan bitenleri şaşkınlıkla karşılıyordu. Halil ile sık sık göz teması kuruyor, onun yönlendirmesiyle hareket ediyordu.

Meşaleler ve müzik eşliğinde hole kadar ilerlediler. Arden, içeride yanan mumları ve özel süslemeleri görünce, “Ya sen ne ince ruhlu bir insansın!” diyerek Eren’in boynuna ve bir öpücük kondurdu.

Eren, Arden boynundan öperken Halil ile göz göze geldi. Karşılıklı olarak, işler yolunda anlamına gelen göz kırpmalarının ardından gülümsediler. Ardından Halil, koridoru işaret etti. Eren başıyla onayladı. Daha sonra Arden’in elinden tutarak mumlardan oluşan yoldan devam etti. Halil ise birkaç metre gerilerinden eşlik etti.

Yemek salonu da özel olarak süslenmişti. Ortadaki yemek masası değişmiş, iki kişilik özel bir masa gelmişti. Ayrıca devasa tablonun önüne de beyaz bir piyano kondurulmuştu. Eren, piyanoyu görünce afalladı. Arden’e belli etmeden, gıcır gıcır parılda-yan piyanoyu inceledi. Hemen ardından Halil’e yeniden göz kırparak şaşkınlığı belli etti.

Halil’in üstü örtük yönlendirmeleriyle yemek masasına geçtiler. Çalışanlar sırasıyla masaya mezeleri ve yemekleri getirdiler. Son olarak Halil, kadehleri doldurduktan sonra, “İstediğiniz özel bir parça var mı Arden Hanım?” diye sordu.

Arden, neşeyle gülümseyerek, “Bir anda sorunca aklıma hiçbir şey gelmedi,” diye yanıtladı.

Halil, “O zaman aklınıza gelirse lütfen çekinmeden iletiniz,” dedi ve piyanonun başına geçti. Koltuğu hafifçe kendine doğru çekip oturdu.

Eren, merakla Halil’i izliyordu. Piyanonun başına geçtiğini görünce gözleri kocaman açıldı. Halil’in tuşlara basarak ilk melodiyi çıkarmasının ardından da “Bizim Halil’e bak,” diye içinden geçirdi, “ne yetenekleri varmış böyle!”

Halil'in özel konseriyle yemek başladı. Arden'in de Eren'in de gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. Karşılıklı şakalaşmalar, kadeh tokuşturmalarla huzur ve mutluluğun zirve noktasını yaşıyorlardı. Odaya Halil dışında kimse girmiyor, bu özel ânı kimse bölmüyordu.

Saatlerin nasıl geçtiğini anlamadılar bile. Halil'in çaktırmadan öksürmesiyle Eren artık Arden'e açılmanın vakti geldiğini fark etti. Heyecanlanmıştı. İlk defa asla tahmin edemeyeceği, böyle garip bir durumun içinde bulmuştu kendisini.

Halil'in birkaç kez daha öksürmesinin ardından bu sefer kendi öksürdü. Arden, bu öksürüklerin birer mesaj olduğunu çoktan anlamıştı bile. Keyifle Eren'in ne yapacağını bekliyordu. Eren, son kez nefesini düzenledikten sonra elini Arden'in eline uzattı ve "Arden..." dedi, "ben... ben..." Heyecanlandı. Devamını getirmekte zorlandı ve birden Arden'in dudaklarına yapıştı.

Arden de kendisine karşılık verdi ve sessiz geçen birkaç saniyenin ardından tüm salonda yankılanacak şekilde bir kahkaha attı.

Kahkahanın ardından piyano başındaki Halil'den bir öksürük daha duyuldu. Halil, öksürürken âdete "Kolye!" demişti. Bunun üzerine Eren hemen elini ceketinin cebine soktu ve kutuyu çıkardı.

Kutuyu gören Arden, "Bak bu olmaz şimdi!" dedi gülerek, "Yani hemen evlenme teklifi edeyim deme sakın!"

Eren, Halil'den aldığı kopyayla karşılık verdi. "Güzel bir kadına sadece evlenme teklifi edilirken mi yüzük hediye edilir!" Hemen ardından kutuyu açtı. Kutunun içindeki kolyenin zincirine parmağını geçirdi. "Ayrıca yüzük değil kolye."

Arden, "Vav... Bu ne böyle..." dedi, "Bunu almak için Beyaz Ev'in yarısını ipotek ettirmedin değil mi?"

Eren, “Senin için gerekirse tamamını ipotek ettiririm,” diye karşılık verdi ve ayağa kalkarak güneş motifli kolyeyi Arden’in boynuna taktı. “Senin gibi ıslıl ıslıl...”

Kolye Arden’in boynunda parıldıyordu. Arden, parmağını kolyeye sürterek, “Çok şık oldu,” dedi, “nasıl başardın bunu? Yani güneşi sevdiğimi nereden biliyordun?”

Eren, “Orası bir sır,” dedi, “ve ölünceye dek bende saklı kalacak!” Hemen ardından kendi kendine Halile gönderme yaptıktan geri kalmadı. “Bu adamdan gerçekten korkulur!”

Kolyeyi parmak uçlarında detaylıca inceleyen Arden elini yeniden Erene uzattı. Sohbetlerine kaldıkları yerden devam ettiler.

Kolye faslının tamamlanmasına kulak misafiri olan Halil anında bir dans müziğini devreye soktu. Müzik başlarken dansa kaldır öksürüğünü de eksik etmedi.

Durumun tamamen farkında olan Arden, “Emir geldi,” diyerek dalga geçti. Ardından ayağa kalktı ve “Her şeyi sen yapacak değilsin ya!” dedi.

Eren neler olduğunu anlamaya çalışırken Arden Eren’in elinden tuttu ve “Bu dansı bana lütfeder misiniz Eren Bey!” diyerek kahkahayı bastı.

Eren, şımarık ve utangaç bir gülüş sunduktan sonra “Tabii ki!” dedi ve Arden’e eşlik etti.

Uzunca bir süre romantizmi doruklarına kadar yaşadılar. Bir şarkıdan başka bir şarkıya sürekli dans ettiler. Saat ilerleyince Halil piyanonun başından kalktı ve “Bana artık müsaade efendim,” dedi.

Ortama fazlasıyla ısınan ve ayak uyduran Arden, Erenden önce karşılık verdi. “Müsaade sizin Halil Bey.”

Halil, “Teşekkür ederim Arden Hanım,” dedi, “var mı bir emriniz?”

Arden, “Rica ve teşekkür ederim Halil Bey!” dedi, “ayrıca piyano şöleniniz için minnettarım!” Arden’in sempatik ve samimi tavırları Halil’in de hoşuna gitmişti.

Eren, Halil ve Arden arasında geçen diyaloga gülerek eşlik etti. Daha sonra, “Her şey için çok teşekkürler!” dedi.

Halil baş selamı verdikten sonra kapıya yöneldi. Tam Eren’in yanından geçerken kulağına eğildi ve “Sizin yatağınız küçük diye annenizin odasını hazırladım Eren Bey!” diye fısıldadı.

Eren, utangaç bir şekilde gülümseyerek karşılık verdi. Eren’in yüzündeki ifadeyi fark eden Arden, Halil çıktıktan sonra sırtarak, “Ne dedi? Ne dedi?” diye sordu. Eren, “İkimizin arasında,” diye yanıtladı, “hem meraklanma. Birazdan anlarsın...”

Birlikte annesinin odasına geçtiler. Arden, kocaman odayı görünce gezmeden duramadı. Hayranlıkla odadaki tüm detayları inceledi. Arka arkaya sorular sordu. Eren, bildiği kadar yanıtladı.

En sonunda tül perdelerle donatılmış yatağa kadar geldiler. Arden, “O zaman son sorumu soruyorum, hazır mısınız?” dedi.

Eren, “Neymiş son sorun bakalım?” diye karşılık verdi.

Arden, Eren’e sokularak, “Neden bu kadar tatlısın?” diye fısıldadı ve Eren’in yanıt vermesine fırsat tanımadan onu öpmeye başladı.

Günler sonra Eren ilk defa bu kadar huzurla bir uykuya dalmıştı. Arden’le sımsıkı sarılmışlar, âdeta kenetlenmişlerdi. O anın bitmesini hiç istemedi. Sonsuza dek öylece kalabilirdi. Yıllar sonra aşkı bulmak, annesinin hatıralarıyla birlikte âşık olduğu kadına sığınmak hiç tatmadığı bir histi. Boynunda Arden’in nefesini,

göğsünde Arden'in kalp ritmini hissetmek, tüm kâbusların bitmesi demekti.

Gecenin ilerleyen saatlerinde uyandı. Susamıştı. Yanı başındaki sudan bir bardak içti. Oda yine buz gibiydi. Ağzından buharlar çıkıyordu. Bir terslik olduğunu hissetti. Yeniden başını Arden'e yaslayıp uykuya geçmek istedi. Tam gözlerini kapatacağı sırada, perdenin yanında onu gördü.

Günlerdir onu ziyaret etmeyen karartıyı.

Sanki bir mesaj vermek istiyor, duvardaki tablonun yanında dikiliyordu. Yatağın ayak ucuna uzanan Hades huzursuzlaşmıştı. Aniden irkildi ve kızgın bir yüz ifadesiyle tabloya doğru tıslamaya başladı. Eren bakışlarını tabloya çevirince karartı bir anda kayboldu. Geriye, tablodaki o gizemli sayı kaldı:

1618.

25. Bölüm

Sabah uyandığında âdeta ikiye bölünmüş hissetti. Bir yanı Arden'in yanında mutluyken diğer yanı günler sonra gece gördüğü karartıyla huzursuzdu. Kâbus dolu gecelerinin yeniden başlamasını asla istemiyordu.

Yanı başında uyuyan Arden'e baktı. Masum güzelliğini bir süre seyretti. Yavaşça uzanıp elini tuttu. "İyi ki yanımdasın Arden..." diye fısıldadı.

Arden de uyanmış ancak yatakta miskince uzanıyordu. Eren'in fısıltısını duyunca gözlerini şımarık bir gülüşle açtı. "Sen de iyi ki yanımdasın," diyerek parmaklarını kenetledi.

Sabah mahmurluklarını üzerlerinden atmak üzerelerken kapı tıkladı. Eren yataktan çıkıp kapıya yöneldi. Yavaşça kapıyı araladı. Koridorda Halil bekliyordu.

"Günaydın Eren Bey. Kusura bakmayın rahatsız ediyorum. Ama bir konuyu size aktarmam gerekiyor."

"Günaydın Halil. Bir sorun mu var?"

"Ormana yine polis arabaları dolmuş. Ne olduğunu öğrenmeye çalışıyorum; fakat öncesinde size haber vermek istedim."

Eren, “Tam sabahını buldular yine!” dedi, “Peki teşekkür ederim.”

Halil, “Rica ederim Eren Bey,” diye karşılık verdi, “ayrıca kahvaltınız da hazır, bilginiz olsun.”

Eren kapıyı kapattıktan sonra pencereye yöneldi. Görebildiği kadar ormana bakındı. Telaşlanmıştı.

Arden durumu fark edince yatakta doğruldu. “Bir problem mi var Eren?”

“Ormanda yine hareketlilik var. Polisler gelmiş. Sanırım yine...”

“Seninle geçirdiğim ilk gecenin sabahında olmaz ki ama!”

Eren pencereden ayrılıp yatağın kenarına oturdu. Arden’in ellerinden tuttu. “Aynı şeyi ben de içimden geçirdim,” dedi, “ama sen çıksan iyi olacak. Şimdi polisler buraya da damlarlar. Durduk yere senin de ifadeni almak isterler. Emniyete git, saatlerce bekle; hiç gerek yok bunlara.”

“Hım. Haklısın sanırım. Ama ben kalmak istiyorum. Yanında olmak istiyorum!”

Eren, “Ne olacağı belli olmaz Arden,” diye çıkıştı, “ben sana...”

Cümlesini bitirmeden Arden karşılık verdi. “Bir şey olmaz korkma. Hem olursa ikimize birden olur.”

Eren ile Arden hızlıca hazırlandılar. Halil ikisi için de birkaç farklı kıyafet seçeneği çoktan hazırlatıp odaya bırakmıştı bile. Üzerlerine eşofman takımlarını çekip evden çıktılar. Birlikte ormanın yolunu tuttular. Eren, “Olay yerine yaklaşıncı sen geride kalacaksın ama söz mü?” dedi, “Bak itiraz istemiyorum.”

Arden, “Peki, söz,” diye karşılık verdi.

Arka bahçeden ağaçların arasına daldılar. İkisi de birbirlerine belli etmek istemeseler de heyecanlanmışlardı. Arden, ilk defa böyle bir olayın içerisine girmiş, neler olacağını merak ediyordu.

Eren ise günler sonra hem gece ne olduğunu anlayamadığı o garip varlığı görmesi hem de ormanda yeni bir olayın olması nedeniyle çok tedirgindi. Yaşadığı şeylerin kesinlikle normal olmadığını kabullenmişti. Aralarında bir bağ olduğuna artık emindi.

Olay yerini uzaktan gördükleri bir noktada Eren, “Sen burada kal lütfen,” dedi. Arden itiraz etmeden bekledi. Eren hızla kaldığı yerden yürümeye devam etti. Bu kez daha dikkatle yaklaştı olay yerine. Önce uzak bir köşeden izledi. Sonra yavaş yavaş yaklaştı. Özellikle olay yeri inceleme ekiplerinin neler yaptıklarına dikkat kesildi. Kullandıkları aletler, inceleme ekipmanları... Aklına birden gizli kapının arkasındaki atıl banyo geldi. Banyoda gördüğü ve sonrasında ortadan kaybolan ceset...

İnceleme yapan ekiplerin ekipmanlarına bakınırken ekip arabasının arkasına yerleştirdikleri mavi ışığı fark etti. İzlediği birçok filmde, şüpheli bölgelere Luminol ismi verilen kimyasal madde sıkılıyor, hemen ardından mavi veya mor bir ışıkla gözlem yapılıyordu. Herhangi bir kan lekesi ya da biyolojik iz varsa Luminol ile tepkimeye girerek etrafa mavimsi bir ışık saçıyordu. Böylelikle birçok olay rahatlıkla aydınlatılabiliyordu. Eğer bu ekipmanlardan bulabilirse banyoyu rahatlıkla inceleyebilir ve aklındaki şüpheleri ortadan kaldırılabirdi.

Olay yerine birkaç metre daha yakınlaşmıştı ki “Oo, özel dedektif Eren Beyler de teşrif ettiler sonunda!” diye bir ses duydu. Kafasını hemen sesin geldiği yöne çevirdi. Polis memuru Sedat, lateks eldivenlerini parmaklarına geçirirken selam verdi.

“Yine bir şeyler olduğunu duydum. Merak işte. Çıkıp geldim.”

“Gel tabi. Sonuçta istesen de istemesen de bu olayların tarafısın artık.”

“Bu kez ne olmuş?”

“Dördüncü parçamız bir burun. Belki de sana mesajdır bu parça ha! Olaylara burnunu sokma diye!”

Eren, Sedat’ın şaka mı yaptığını yoksa laf mı soktuğunu anlamadı. Ama bir detay gözünden kaçmadı. “Bir yanlışlık olmalı. Bu beşinci vaka değil mi?”

Sedat, “Aa, evet; kafa beyin kalmadı bizde. Evet, beşinci parça,” diye karşılık verdi.

Eren bu kez Emris’e bakındı. Ne olay yerinde ne de etrafında görmemişti. “Komiser Emris nerede? İzne falan mı ayrıldı yoksa?”

“Bu olay çözülmeden kimse bana izin veremez!”

Emris yine ağaçların arasından çıkıp geldi. “Tebrik ederim, bu kez benden önce gelmişsin Eren.”

Eren, “Olay yerine en yakın ikamet eden benim sonuçta,” diye karşılık verdi, “sakıncası yoksa izleyebilir miyim?”

Emris, “Şeritlerin arkası herkese açık,” diye yanıtladı, “bakalım bizim göremediğimiz başka bir şey görebilecek misin?”

Emris de eldivenlerini giydikten sonra devam etti. Sedat’la birlikte şeritlerin arkasına geçtiler. Yine bir ağacın kökleri arasına, servise hazır bir şekilde bırakılmış olan parçayı incelediler. Burun, neredeyse alınla birleşilen noktadan itibaren komple kesilmişti. Normal bir insan burnuna göre oldukça büyüktü ve delikleri de orantısız bir şekilde kocamandı.

Eren uzaktan Emris ve Sedat'ı izledi. Özellikle Emris'in tüm hareketlerini mercek altına aldı. Adım atmasından kafasını çevirmesine, el hareketlerinden mimik ve jestlerine kadar... Burnu eline alıp incelerken ki soğukkanlılığına hayret etti. Her zaman kendisini soğukkanlı görmesine rağmen, böyle bir olayda Emris gibi rahat olamayacağını düşündü.

Kendisini Emris'in yerine koyan Eren, daha sonra detaylıca etrafı izledi. Kendince polislerin fark edemeyeceği bir iz aradı. Çalışlıklara, ağaçların devasa gövdelerine ve dallara bakındı. Dallara bakınırken çeşitli dallardaki kuş yuvaları dikkatini çekti. Daha önce hiç fark etmemişti. Ya da sonradan konulmuşlardı. Beyin fırtınası yaparken, "Neden olmasın!" diye irkildi. Yaklaşık on ağaç ötede duran kuş yuvasına doğru yürüdü. Ağacın altından çaktırmadan yuvayı inceledi. Yuvanın içine inen, ağaç renginde boyanarak dallara kamufle edilmiş kabloyu gördü. "Bingo!" dedi, "Emris Komiserin gizli kamerası..."

Aslında çoktan anlamalıydı. Çünkü son olaylarda hemen kamera görüntülerini isteyen Sedat ve Emris, bu kez sormamışlardı bile. Ağaçların arasına kuş yuvası şeklinde yerleştirilmiş gizli kameralar... Çok zekice!

Kameraların varlığını fark ettikten sonra yeniden fikir yürüttü. Elbette ki bu kameralar, kendi üzerindeki şüphelerin kalkması için fırsattı. Tesadüfen de olsa son iki gündür, özellikle gece yarısı orman yürüyüşü yapmadığı için kendisini kutladı.

Ama öte yandan içini büyük bir merak kapladı. Eğer parçaları buraya bırakan kişi veya kişiler kameralara takılmışlarsa olayların çözülmesi ve suçluların yakalanması an meselesiydi!

26. Bölüm

Eren bir süre daha uzaktan seyretmeye devam etti. Emris ve Sedat'ın işlerini bitirmesini bekledi.

Emris, rutin işlerini hâlettikten sonra şeritten geçti. Eren'in yanına geldi. Erene yoklama çekmek için, "Var mı benimle paylaşmak istediğin bir şeyler?" diye sordu.

Eren, "Hep böyle misin?" diye karşılık verdi, "Yani günlük yaşamında da insanlara böyle tuzak sorular mı sorarsın?"

Eren'in bu çıkışması Emris'i şaşırtmıştı. Gülerek, "Sence günlük yaşam koşulları içinde miyiz?" diye soruya soruyla karşılık verdi, "Evine yakın noktada olan olaylara bak."

Eren, kısa bir süre sessizliğin ardından, "Haklısın," dedi, "hadimi aştıysam özür dilerim."

Emris, "Alışkınım ben dert etme," diye karşılık verdi, "sen yine de benimle her şeyi paylaşabilirsin." Hemen ardından Sedat'a gelmesini işaret etti. Daha sonra Eren'in gözlerine manalı bir şekilde baktı ve "Çok işim var Eren," dedi, "görüşmek üzere. Ayrıca sana tavsiyem, kız arkadaşını bu işlere bulaştırma. Duygusal davranmana neden olur ve asla sağlıklı düşünemezsin!"

Eren, Emris'in Arden'i nasıl fark ettiğini düşünürken Arden bir anda ağaçların arasından çıktı. "Ne olmuş Eren? Çok merak ediyorum," dedi.

Eren, yanı başında duran Emris'in psikolojik baskısını üzerinde hissetti. Herhangi bir yanıt vermedi.

Emris, Arden'i tepeden tırnağa süzdükten sonra arkasını döndü ve uzaklaştı. Emris'in uzaklaşmasının ardından Eren Arden'e döndü ve "Bu kez burun bulmuşlar. Tıpkı diğer olaylar gibi... Başka bir şey yok," dedi.

Arden çok heyecanlıydı. "Ay ne soğukkanlısın sen. Sanki ormanda mangal kömürünün küllerini bulmuşlar gibi anlatıyorsun! Kim bulmuş? Nasıl bulmuş?"

Eren, Arden'in elinden tuttu. "Bilmiyorum Arden," dedi, "açıkçası artık bilmek de istemiyorum. Boş ver, hadi dönelim."

Yol boyunca Arden ne kadar ısrar etse de Eren başka bir şey anlatmadı. Emris'in giderayak söylemiş olduğu cümleyi haklı buldu. Arden'i bu işlere karıştırmak pek mantıklı değildi.

Birlikte kahvaltı yaptılar. Kahvaltının ardından Arden, "Ben ofise geçiyorum," dedi, "biraz işlere bakayım. Senin zaten konuşacağın yok"

Eren, "Kusura bakma," dedi, "kafama takılıyor işte. Tamam, akşama doğru uğrarım yanına."

Arden çıktıktan sonra Eren ne yapacağını düşündü. Emris'in koymuş olduğu gizli kameralara herhangi bir kişinin takılıp takılmadığını çok merak ediyordu. Ayrıca banyodaki küvette gördüğü ceset hayalini de zihninden bir türlü kazıyamıyordu. Sanki orada bir şeyler onu çağırıyordu.

Kısa bir süre daha düşündükten sonra, “Madem Emris özel hamleler yapıyor, ben de yapmalıyım,” diye mırıldandı. Kendisini cinayetleri çözen bir komiserle kıyaslamak hoşuna gitmişti. Hemen bir taksi çağırdı ve işe koyuldu.

Taksi gelene kadar hızlıca hazırlandı. Bahçe kapısına çıktı. Bir süre sonra taksi yaklaştı. Taksici, yine aynı taksiciydi. Eren’i dikiz aynasından görünce, “Abi senin bu evde ne işin var?” diye sordu.

Eren, taksiciye söylediği yalanı hatırladı. “Ee, o kadar bu ev uğursuz diye anlatıp durdunuz. Ben de merak edip geldim.”

“Ne buldun peki abi? Çok merak ediyorum!”

“Ne yok ki? Hayaletler, ruhlar, cinler, hareket eden oyuncak bebekler... Ceset... Ceset bile var!”

“Vay anasını! Bunların hepsini gördün mü abi? Ben zaten anlamıştım...”

“Şaka şaka, çalışan üç beş kişi dışında hiçbir şey yok içeride.”

Taksicinin hevesi kursağında kalmıştı. “Abi bu yapılacak şaka mı Allah aşkına,” dedi, “ama bu sabah yine polisler gelmiş ormana diye duydum.”

Eren kısa bir süre düşündü. “Yanlış duymuşsun, ben sabah-tan beri buradayım görmedim polis molis,” dedi, “neyse boş ver şimdi polisleri. Hadi sür.”

Taksici, “Peki abi,” dedi, “Nereye süreyim?”

Eren, “Ben de bilmiyorum şimdilik,” dedi, “sen mahalleden çıkacak şekilde sür. Ben söylerim.”

Taksi hareket ettikten sonra Eren cep telefonunu çıkardı. Haritalar sekmesinden yakınlarda kimyasal ürünler satan bir yer

var mı diye kontrol etti. Zirai ürünler satan yerler dışında pek rast gelemedi.

Taksici, “Abi mahalleden çıktık,” dedi, “nereye gideceğimizi söyleyen artık?”

“Yakınlarda bir sanayi bölgesi varsa oraya sür.”

İnternette aradığını bulamayan Eren, en yakın sanayi bölgesindeki hırdavatçılardan birisine girdi. Tiner, fırça gibi boya malzemelerinin satıldığı bir yerdi. Görevliye, Luminol isimli kimyasal maddenin olup olmadığını sordu. Olumsuz yanıt alınca, nereden bulabileceği sorusuyla devam etti.

Görevlinin tarif ettiği yeri bir kâğıda not alıp taksiye geri döndü. Yolu tarif etti. Kısa bir süre sonra daha kapsamlı kimyasal ürünlerin satıldığı sanayi tipi bir dükkânın önüne geldi. Merakla bakarak içeriye girdi. Tezgâhın arkasında genç bir adam vardı. Dükkânda başka kimse yoktu.

“Buyurun ne bakmıştınız?”

“Luminol. Luminol var mı elinizde?”

Genç adam bu yanıtın üzerine Eren’i tepeden tırnağa süzdü. Ardından, “Yok maalesef,” dedi.

Eren, genç adamın yalan söylediğini düşündü. Israr etti. “Nasıl olmaz? Bana buradan almamı söylediler!”

Genç adam yeniden Eren’i süzdü. “Kim söyledi?”

Eren için kritik bir andı. “Kimin söylediği çok önemli mi? Burada olduğunu biliyorum işte.”

Genç adam, “Yalan değil, evet var. Ama her önüne gelene veremiyoruz kardeşim kusura bakma,” dedi.

Eren ilk hamlesini başarmıştı. İçinden, “Dedektif Eren iş başında,” diye mırıldandı ve devam etti. “Beni her önüne gelenle karıştırırsan başın ağrır güzel kardeşim!”

Genç adamın yüzünde çekinceli bir ifade oluştu. “Abi teşkilattan mısın?” diye sordu.

Eren dirseğini, sanki belinde silah varmış gibi bir özgüvenle beline değdirdi. “İlla ulu orta mı konuşalım? Neden ekip arabasıyla değil de bir taksiyle geldim sanıyorsun. Anla işte.”

Genç adam, “Abi kusura bakma...” diye lafı geveledi, “Ama yine de bir kimlik görsem...”

Eren lafı hemen ağzına tıkadı. “Kimliği çıkartırsam yanında promosyon olarak bir de kelepçe çıkartırım. Asabımı bozma!”

Genç adam bunun üzerine geri adım attı. “Tamam abi, kızma,” dedi, “ne kadar vereyim?”

İşte bu soru olmamıştı. Eren nasıl ölçüldüğünü, ne kadar alması gerektiğini bilmiyordu. En iyisi aynı role devam etmekte. “Ver işte biraz uzatma!”

Genç adam, “Peki abi,” diyerek tezgâhın arkasından depo gibi kullanılan bir kısma geçti. Kısa bir süre sonra elinde iki beyaz plastik şişeyle döndü. Şişeleri içi görünmeyen bir poşete koydu ve Eren’e uzattı.

Poşeti alan Eren büyük bir zafer kazanmışçasına haz yaşıyordu. Ücreti ödedikten sonra tam çıkacağı sırada genç adam, “Abi not almam gerekiyor,” dedi, “sonra başımız ağrıyor. Kim aldı diye yazayım?”

Eren tam kapıdan çıkmak üzereyken arkasını döndü. “Sedat, Polis memuru Sedat yaz yeterli.” Dükkândan çıkıp taksiye binerken, “Umarım emniyet teşkilatında Sedat çoktur,” diye içinden geçirdi.

Taksici, “Abi mahalleye geri mi dönüyoruz?” diye sordu.

“Hayır,” dedi, “çekim yapmak için ışığa ihtiyacım var. Dekoratif, renkli lambaların satıldığı bir yere sür.”

Taksici, “İleride büyük bir yapı market var abi,” dedi, “orası işini görür.”

Eren kısa bir süre sonra yapı markette ışıklandırma sistemleri reyonundaydı. El feneri cinsinden ışıldaklara bakındı. Ancak hiçbirisi mavi veya mor ışık vermiyordu. Daha sonra gece lambası gibi kullanılan küçük ampulleri fark etti. Mavi, mor, yeşil, kırmızı; birçok renkte vardı. Dikkat çekmemek için her renkten birer tane sepete attı. Ardından ampule elektrik sağlayacak bir duy ve uzatma kabloları da alıp yapı marketten çıktı.

Taksiyle mahalleye geri döndüler. Eren, aldığı malzemeleri, poşetlerin ağzını bağlayarak taksinin bagajına yerleştirdi. Taksiciye birkaç saat sonra alacağını ilettili. Ardından Arden’in yanına geçti. Arden’le uzun bir süre vakit geçirdi. Ancak bir türlü Arden’e konsantre olamadı. Sorduğu birçok soruyu yeniden sordurmak zorunda kaldı. Aklındaki tek şey bir an önce akşam olmasıydı.

Hava kararmaya yüz tutarken Arden’in yanından ayrıldı. Kahvehaneye uğrayıp taksiciye işaret etti. Taksinin bagajından malzemeleri alıp yürüyerek Beyaz Eve geçti. Rutin bir akşamı sabırsızlıkla geçirdi.

Sonunda o an gelmişti. Beyaz Ev’deki herkes dinlenmeye çekilmiş, karanlık ve sessizlik evin koridorlarına yayılmıştı. Eren bir

süre odasında bekledikten sonra poşetleri alıp çıktı. Etrafı kolaçan ederek en alt kata indi. Ses çıkarmadan koridorun sonuna kadar ilerledi. Omzuyla ittirerek gizli kapıyı araladı ve içeri girdi. Kapıyı kapatır kapatmaz ışığı yaktı. Poşetteki malzemeleri teker teker çıkardı. Öncelikle mavi ile mor arası renkteki bir ampulü duya taktı. Daha sonra duyun ucunu bir prize bağladı. Ampul yandı. Hemen ardından Luminol şişesinin ucunu kesti. Küvete ve etrafına sıkabildiği kadar sıktı. Şişenin sonuna gelince poşete kaldırdı.

Artık o an gelmişti. Tepede yanan ışığı, düğmesini aşağı ittirerek kapattı. Odaya ampulden yayılan mavimsi bir ışık hâkim oldu. Daha sonra ampulün takılı olduğu duyu eline aldı ve yavaş yavaş küvetin etrafından incelemeye başlayarak seyyar küvete yaklaştı.

Bütün dikkatini ışığın vurduğu yerlere yöneltti. Hiçbir renk değişimi yoktu. Küvetin etrafı, kenarları, içi... Nereye tutarsa tutsun hiçbir şey değişmedi. Luminol'un az geldiğini düşündü. Poşetteki diğer şişenin de ucunu kesti ve odada her yere püskürttü.

Yeniden incelemeye koyuldu. Yine bir şey değişmedi. Elinde kocaman bir sıfır vardı. Gördüğü, daha doğrusu gördüğünü sandığı tüm şeylerin birer sanrı veya hayal olduğunu düşündü. Artık bunu kabullenmeliydi. Sessizce sırtını küvete yaslayarak yere çöktü. Kendi içinde bir hayal kırıklığı yaşıyor, kendisini psikolojik sorunlarla yüzleşmeye hazırlıyordu.

Elinde tuttuğu mavi ışığı yavaşça yere uzattığı bacağıının kenarına bıraktı. Ampul duyla birlikte bir süre yuvarlandıktan sonra küvetin kenarında durdu. Bir sağa bir sola sallandı. Daha sonra sabitlendi. Yüzüne vuran mavi ışığın içinde parmaklarını gezdirdi. Acaba bu mavi ışığı da zihnimde mi uyduruyorum diye düşündü. Ampule uzanarak parmak ucuyla dokundu. Ampul

yerinden oynadı. Ayrıca ısınmıştı. Yani gerçektir. Sallanmaya devam ederken, ampulün yaklaşık on santim önünde, küvetin alt kısmına gelen bölgede bir renk değişimi fark etti. Kaşlarını çatarak o bölgeye baktı. Ampule yeniden dokundu. Sağa sola sallanan ampul aynı bölgeyi yeniden aydınlattı. Evet, tam orada bir renk değişimi vardı.

Hızla bacaklarını geri çekip ellerinin üzerinde yere doğru eğildi. Kafasını beton zemine kadar indirdi. Yüzünün yarısını soğuk betona yapıştırdı ve tek gözünü kapattı. Duyu tutup ampülü küvetin altına doğru uzattı. Küvetin altına vuran mavi ışık, gözlerinin fal taşı gibi açılmasını sağladı.

Tam küvetin altında, avuç içi genişliğinde bir kan lekesi vardı.

27. Bölüm

“Hâlen görüntülerden bir şey çıkmadı mı?”

“Maalesef şefim. Tüm kayıtları dördüncü kez izlettim, hiçbir şey çıkmadı.”

“O zaman beşinci kez izlettir Sedat!”

“Şefim, biraz abartmıyor muyuz? Yani beşinci kez...”

“Abartmıyoruz Sedat. Tüm tedbirleri almamıza rağmen adamın biri ya da birileri geldi ve oraya kesik burnu bıraktı! Nasıl oldu bu?”

“Yani şefim haklı...”

“Haklıyım tabii Sedat! Dün gece nöbet tutan ekipler geldi mi?”

“Geldiler şefim. Yan tarafta sizi bekliyorlar.”

Ormanın mahalleye bakan başlangıç kısmında, Beyaz Ev’i çaprazdan gören terk edilmiş bir kereste atölyesi bulunmaktaydı. Atölye binasının paslı demir kapıları ve yer yer yıkık duvarları, içeride in cin top oynuyor dedirtecek cinstendi. Ancak atölyenin iç kısmı âdeta Emniyet Müdürlüğü’nün ek binasına dönüşmüştü. Emris’in görevlendirmesiyle birlikte onlarca polis gizlice bu atölyenin içine toplanmış, ortaya kurulan dev ekranlardan günlerdir

ormanı izliyorlardı. Emniyet birimleri içerisinde çok az kişi bu gizli üstten haberdardı.

Ormanın etrafında ise neredeyse kuş uçurtulmuyordu. Birçok noktada gizlenmiş sivil polisler, yirmi dört saat boyunca ormanı bekliyorlardı. Nöbetleşe yapılan bu görevle, bir çeşit insan kapanı kurulmuş; şüpheli kişi veya kişilerin yeni bir olay gerçekleştirmesi hâlinde, kaçmalarına fırsat tanımadan yakalanmaları amaçlanmıştı.

Emris ve Sedat ise atölyenin içerisinde kendilerine oda yapmışlar, her gün orada kalıyorlardı. Çok az uyuyorlar, günün her anında tetikte bekliyorlardı.

Yaklaşık iki haftadır her şey rutindi. Ne ormanda ne de yakınlarında bir olay yaşanmıştı. Ara sıra yürüyüşe çıkanlar, kaçak göçek aşk yaşayanlar ve ormandaki ağaçlardan odun aşırıya çalışanlar dışında hiç kimse Emris'in kapanına düşmemişti. Yine de Emris emindi. Kurduğu tuzak işe yarayacaktı. Günlerdir suçluları suçüstü yakaladığı anın hayaliyle yaşıyordu.

Ancak sabah bulunan kesik burunla birlikte Emris'in tüm hayalleri suya düştü. Ne ormanın dışında bekleyen gözcü sivil polisler ne de gizli kameralar işe yaramıştı. Ormandaki incelmesinde etrafta şüphe uyandırmamak için soğukkanlı davranan Emris, sabahdan beri atölyenin içerisinde burnundan soluyordu.

Dev ekranların karşısında görüntüleri inceleyen polislere bir kez daha fırça attıktan sonra yan odaya geçti. Bir gün öncesinde sabaha kadar görevli olan on dört polis memuru, Emris'i görünce anında toparlandılar.

Emris, odaya girer girmez, "Bu kadar adamsınız! Nasıl kaçırırsınız elinizden?" diye bağırdı. Sesi, atölyenin yüksek duvarlarında yankılandı.

İçlerinden birisi, “Komiserim, kimseyi görmedik ki kaçırılım,” diye karşılık verdi.

Bir başkası, “Vallahi komiserim sabaha kadar bir dakika bile gözümü kırpmadık,” dedi, “hatta ne olur ne olmaz diye sürekli telsizden birbirimize bildirim verdik. Sedat abi de şahit.”

Emris bir türlü sakinleşemiyordu. “Başlatmayın telsizinize de Sedat’a da,” diye çıkıştı, “bakın, iyi düşünün. Tamam, olan oldu artık. Kimseye soruşturma açtırmayacağım. Ama bana şunun yanıtını kesin olarak verin: Bulunduğu yeri terk eden, anlık da olsa uykuya dalan oldu mu?”

Polisler çaresizce birbirlerine baktılar. Hiç kimse ne yerini terk etmiş ne de uyuklamıştı. Hepsi de kendinden emindi.

Emris, yeni bir fırça daha atmaya yeltenecekken Sedat arkadan koluna girdi. “Gel şefim, biraz hava alalım!”

Sedat’ın zorlaması ile atölyenin arka kısmındaki bahçeye çıktılar. Bir ağacın altındaki banka oturdular.

Sedat, “Şefim, yerden göğe kadar haklısın; bunca tedbirin içinde bir ipucu bile bulamamak kafayı yedirtecek cinsten,” dedi, “ama ne olur çocukların üzerine çok gitme. Gerçekten de hepsi büyük bir titizlikle çalıştı.”

Emris, ekip arkadaşlarının üzerine fazla gittiğinin farkındaydı. Tek derdi, bir iz dahi olsa kaçırmamaktı. Sedat’ın telkinleriyle bir süre sonra sakinleşti. “Haklısın Sedat,” dedi, “fazla gittim üzerlerine.”

“Hepimiz yorulduk, hepimiz perişan olduk şu saçma sapan metruk binada şefim. Biraz rahatla, yaptığın planlardan birisi elbet işe yarayacak.”

Emris ayakkabısının ucuyla yerdeki toprağı eşeledi. Ellerini cebine soktu ve kafasını kaldırdı. Beyaz Ev ve ormanın bir kısmı tam karşısındaydı. “Görüyor musun Sedat şurayı? Tüm her şey, bütün bu olup bitenler sadece bu alanda gerçekleşiyor. Ama biz hiçbir mesafe kat edemiyoruz.”

Sedat, Emris’in emrinde çalışan bir polisten çok ağabeyi gibi elini omzuna koydu. “Meraklanma şefim. Benim adım Sedat’sa, biz bu olayı da çözeceğiz!”

Kısa bir süre dışarıda soluklandıktan sonra içeriye girdiler. Emris, içeri girer girmez, “Herkes buraya toplansın!” diye bağırdı. Diğer odadakiler ve kenarda dinlenenler dâhil herkes bir anda Emris’in önünde dizildi.

“Arkadaşlar, bu son olay beni çok gerdi. Bu nedenle bugün size agresif davranmış olabilirim. Kusuruma bakmayın.”

Emris’in bu cümlesiyle diğer polislerin yüzünde tebessümler oluştu.

“Hepinizden fazlasıyla memnumum. Çalışmaya kaldığımız erden devam ediyoruz. Önünde sonunda bu işi çözeceğiz! Ayrıca, bu akşam ne yemek istiyorsanız Sedat’a sipariş verin. Tatlılar dâhil. Hepsini ben ısmarlıyorum.”

Son cümleyle birlikte polislerin neşesi yerine gelmişti. “Varol komiserim, helal komiserim,” gibi söylemler havada uçtu. Emris, maaş kartını çıkartıp Sedat’a uzattı. Sedat, kartı alırken, “Benim yemekler de senden değil mi şefim?” diyerek sırttı, “En az üç ay belini doğrultamazsın artık!”

Atölyenin içinde herkes yemek siparişi derdine düşerken, Emris geçici olarak kaldığı odasına doğru yürüdü. Demir kapının

üzerindeki asma kilidi açtı. Odaya girdikten sonra arkadan sürgüyü çevirdi. Siyaha boyadığı duvarın önüne geldi.

Duvarda Eren dâhil Beyaz Ev’de kalan herkesin fotoğrafları asılıydı. Hemen altlarında kişisel bilgileri ve Emris’in özel olarak tuttuğu notlar vardı. Duvarın diğer kısmında ise ormanda bulunan parçaların ve diğer olay yeri bulgularının fotoğrafları sıralanmıştı.

Emris, ellerini kafasının arkasında birleştirdikten sonra teker teker tüm dokümanlara ve fotoğraflara baktı. “Benim kaçırdığım şey ne?” diye mırıldandı. Günlerce o kadar çok bakmıştı ki, milim milim her detayı artık ezberlemişti. Ancak yine de eli hâlen bomboştu.

Bir süre duvarın karşısında vakit geçirdikten sonra bilgisayarı kurduğu masaya geçti. Ekranın düğmesine dokundu. Uzun uzun ekrana baktı. Tüm dikkatini ekrandaki görüntüye verdi. Kendi kendine, “Ne haltlar karıştırıyorsun Eren?” diye söylendi. Olayların bir şekilde evle alakalı olduğunu hissediyor ancak doğrudan ilişki kuracak bir iz bulamıyordu.

Ekрана dikkatle bakarken cep telefonundan mesaj bildirim sesi geldi. Göz ucuyla masanın üzerindeki telefonuna baktı. Mesaj gönderen kişiyi görünce birden irkildi. Telefonu alıp anında mesajı okudu.

“MERHABA. BEN EREN. KONUŞMAMIZ LAZIM.”

28. Bölüm

Emris, telefonu eline alıp koltuğa oturdu. Bir karşısındaki ekrana bir telefon ekranına baktı. Eren'in kendince yapabileceği oyunları düşündü. Görüşmek istemesinin perde arkasında ne olabileceği hakkında fikir yürüttü.

Kısa bir süre bekledikten sonra mesajı yanıtladı. "Mahalleye doğru yürü. Yirmi dakika sonra."

Eren, Emris'den bu kadar hızlı bir yanıt beklemiyordu. Üstelik görüşme talebine yakın bir konum için anında yanıt vermişti. "Demek ki buralarda," diye mırıldandı, "evet, kesinlikle buralarda."

Vakit kaybetmemek için hemen hazırlandı. Koridorlardan ses çıkarmadan geçti. Bahçe kapısından çıktığı gibi mahalleye doğru yürümeye başladı.

Beyaz Ev'den mahalleye inen yol karanlıktı. Etrafında ormandaki ağaçlara benzer ağaçlar ve çalılıklar birikmişti. Hışırtılar dışında hiçbir ses yoktu. Kasvetli ortam ve az önce gördüğü kan lekesi tedirginleşmesine yetmişti.

Evden uzaklaşıp mahalleye giden yola girdiğinde, arkasından bir araba sesi duydu. Sesi duyar duymaz durdu. Arkasını döndü. Karanlık olmasına rağmen farlarını yakmamış koyu renkli bir araba kendisine doğru yaklaşıyordu. İstemsizce yolun kenarındaki çalılıklara doğru birkaç adım attı. Arabanın geçmesini bekledi. Araba yanına doğru gelince yavaşladı ve durdu. Cam açıldı. İçeriden Emris'in sesi duyuldu. "Atla Eren."

Gelen kişinin Emris olduğunu anlayınca rahatladı. Ön koltuğa, Emris'in yanına oturdu. "İyi akşamlar."

Emris, dikiz aynasından arka tarafı kontrol ettikten sonra, "Hoş geldin," diye karşılık verdi. Ardından gaza yüklendi. Hiç konuşmadan mahallenin içine doğru sürdü. Meydanı geçtikten sonra tepeye doğru çıkan bir yola saptı. Yine ağaçlık bir yoldan geçerek tüm mahalleyi ve Beyaz Ev'i gören yüksek bir alanda durdu.

"Burası konuşmamız için güzel bir yer sanırım," dedi, "hadi biraz hava alalım."

Birlikte arabadan çıktılar. Emris, kendinden gayet emin bir şekilde arabanın ön kısmına geçti. Manzaraya bakarak kalçasını arabanın kaputuna yasladı ve her zaman yaptığı gibi ellerini pantolonunun ceplerine soktu.

Eren de diğer yakadan arabanın önüne geçti. Önce merakla manzaraya baktı. Karanlığın içinde Beyaz Ev'in kulelerini fark etti. Emris'in bölgeye ne denli hâkim olduğunu düşündü. Emris, tahmin ettiğinden daha ilerideydi. Ardından tıpkı onun gibi kaputa yaslandı.

"Evet Eren. Ne konuşmak istiyorsun?"

Eren, kısa bir süre sessizliğini bozamadı. Heyecanlandı. Daha sonra, “Parçalar,” dedi, “ormanda bulunan insan parçaları. Beyaz Ev’le veya benimle alakalı olabilir.”

İşte Emris’in günlerdir duymak istediği cümle buydu. Zafer kazanmışçasına derin bir nefes aldı. Nefesini bir süre tuttuktan sonra esen rüzgâra bıraktı. “Daha açık olabilir misin?”

“Eve geldiğim günden beri tuhaf rüyalar, kâbuslar gördüğümünden bahsetmiştim. Birçok seferinde ise sabahında ormanda parçalar bulundu.

Tüm gördüğüm şeylerin; yaşadığım gerilimli günlerden, yıllar sonra annemi kaybettiğim bu eve dönmemden kaynaklı rüyalar ya da halüsinasyonlar olduğunu düşünüyordum. Çünkü sabahında her şey normale dönüyordu evin içinde. Orman hariç.”

Eren giriş cümlelerini kurduktan sonra Emrise bahsetmediği ne varsa her şeyi anlattı. Mahallelilerin evi lanetli görmesini, babasının yıllar önce bir kazaya kurban gitmesini, kazaya karışan adamın ortadan kaybolmasını, dedesi dâhil kimsenin mezarının eski yerinde durmamasını... Sadece annesinin odasındaki tabloda ortaya çıkan sayıdan bahsetmemiştii... Sonradan aklına belinde gördüğü morluk geldi. Onu da araya sıkıştırdıktan sonra son olarak ceset konusuna geldi.

“Ertesi gün ceset yoktu küvette. Yine lanet bir halüsinasyon gördüm diye kendime kızdım. Ama şu son olaydan sonra ormanda sizi izlerken, sizin ekiplerden esinlenerek mavi ışık ve luminol tedarik etmeye karar verdim. Yaklaşık bir saat önce aynı küveti mavi ışıkla kontrol ettim. Küvetin altında bir kan lekesi gördüm.”

Eren'i sakın sakın dinleyen Emris, tüm duyduklarını akıl süzgecinden geçiriyordu. Öncesinde dinledikleri hurafe ya da Eren'in uydurmaları olabilecek şeylerdi. Ayrıca Eren'i uzun zamandan beri takip ediyordu. Mahalleliyle konuşmalarını biliyordu. Bunları Eren'den duymak Eren adına artı puandı. Ancak yine de evin içinde yaşadıklarına inanası gelmiyordu bir türlü. Ta ki son söylenenleri duyana dek. Kan lekesi gerçekse bu her şeyi değiştirebilirdi. İlk defa olaylarla alakalı olarak farklı bir delil demekti. Ayrıca Eren'in hem masumiyeti hem de anlattığı birçok şeyin doğruluğu ispatlanabilirdi.

Heyecanla, "Tam olarak nerede buldun?" diye sordu, "En alt kattaki koridorun sonunda mı?"

Eren, "Evet," dedi, "koridorun sonundaki duvarda gizli bir kapı var. Onun arkasında." Daha sonra birden irkildi. Emris, koridorun sonunu neden sormuştu? Nereden biliyordu?

"Bizim orayı görmemiz, kendimiz incelememiz gerek. Aksi hâlde hiçbir anlam ifade etmez anlattıkların!"

Eren, "Tabii ki," dedi, "istersen şimdi gidelim."

Emris hemen telefonuna davrandı. Seda'ya gereken malzemeleri alarak, kimseye çaktırmadan yola çıkmasını söyledi. Ardından apar topar arabaya bindiler.

Eren merakla Emris'i izliyordu. Bir yandan da gördüğü kan lekesinin yine bir halüsinasyon olmaması için içinden evrene mesaj yolluyordu. Aksi hâlde Emris'in bir daha kendisine inancısı imkânsızdı.

Yol üzerinde Sedat'ı buldular. Sedat, elinde çantayla arabaya yaklaştı. Ön koltukta oturan Eren'i görünce şaşırdı. Arka koltuğa geçti. "Hayırdır şefim," dedi, "bir durum mu var?"

Emris, "Birazdan anlayacağız olup olmadığını," diye karşılık verip Beyaz Ev'e doğru devam etti. Eve giden yol ayrımına gelince farlarını kapattı. Arabayı çalılıkların içerisine doğru kamufle olacak bir şekilde park etti.

Eren'in yönlendirmesiyle ses çıkarmadan eve girdiler. Doğrudan en alta yöneldiler. Emris, "Dışarıyı izleyen kamera kayıtları hangi odada?" diye sordu. Eren, alt kattaki sistem odasına çevrilen odayı gösterdi. Bunun üzerine Emris Sedat'a, "Sen kayıtlarla ilgilen," dedi, "hem yedeklerini al hem de bizim girip çıktığımız anları sil."

Eren, Emris'in neden böyle bir şey yaptığına anlam veremedi. Nedenini sormak istedi ancak vazgeçti.

Sedat sistem odasına girdikten sonra Eren ve Emris devam ettiler. Sessizce koridorun sonuna ulaştılar. Emris merakla Eren'i izledi. Eren, güçlü bir omuz darbesiyle gizli kapıyı itekledi. Açılan gizli kapıyı gören Emris, "Çok profesyonelce yapılmış," diye fısıldayarak şaşkınlığını gizleyemedi.

Artık içerideydiler. Eren, kendi aldığı ışık takımını kenara çekti. Emris, çantasından çıkardığı düzeneği hemen kurdu. Mavi ışığı yaktı. Önce birkaç köşeye doğru hızlı bir şekilde ışığı tuttu. Banyoyu genel olarak gördü. Daha sonra, "Neresi?" diye sordu.

Eren, mor ışığa doğru parmağını uzatarak küvetin sağ alt kısmını gösterdi. Bunun üzerine Emris dizlerinin üzerinde yere çöktü. Eren'in işaret ettiği yere doğru yaklaştı. Eren de kendini alıkoyamadı. O da aynı şekilde yere çöktü ve uygun bir mesafeye

kadar kafasını uzattı. Gerçek polis gereçleriyle görünüp görünmeyeceğini çok merak ediyordu.

Emris, mavi ışığı küvetin altında bir süre gezdirdi. Daha sonra belirli bir yerde sabit tuttu. Sabit tuttuğu yerde dalgalanmalar oluşmuştu.

Eren büyük bir heyecanla bekliyor ve Emris'i izliyordu. Emris, elindeki bıçağa benzer başka bir aleti dalgalanmaların olduğu yere sürttü. Hemen ardından aletin ucunu ışığın merkezine doğru yaklaştırdı.

“Haklıymışsın Eren. Bu bir kan lekesi.”

29. Bölüm

Emris, ilk şaşkınlığını üzerinden atar atmaz çantadan delil poşetlerini çıkardı. Küvetin altındaki kan lekesinden kazımlar yaparak, mikro parçaları büyük bir hassasiyetle delil poşetlerine yerleştirdi. Hemen ardından, fotoğraf makinesi ile kazıdığı bölgelerin çeşitli açılardan fotoğraflarını çekti.

Eren sessizce Emris'i izliyor ve ona yardımcı olmaya çalışıyordu. Rahatlamıştı. Çok rahatlamıştı. İnsanın, evindeki gizli bir banyoda kime ait olduğu bilinmeyen bir kan lekesi çıkmasından dolayı rahatlamasını aptalca buluyor olsa da; yaşadığı şeylerden sonra başka birisinin kendisine inanması ve bunun doğru çıkması üzerindeki yükü hafifletmişti. Artık bundan sonra yaşama ihtimali olduğu tüm paranormal olaylarda Emris ona inanacak, yanında olacak ve belki de çözüme kavuşturacaklardı.

Emris kısa bir sürede gerekli olan tüm delilleri topladı. Normal şartlar altında onlarca olay yeri inceleme ekibini bu banyoya yığması, kapsamlı bir arama ve inceleme yaptırması gerekiyordu. Ancak şu an elde ettiği delilin, delili geride bırakan kişi ya da kişiler tarafından bilinmiyor olduğunu tahmin ediyor, gizli bir adımla

avantajlı olmayı umut ediyordu. Bu nedenle, bir süreliğine burada yaşananlar için arasında kalacaktı.

İçerideki işlemlerini bitirdikten sonra sistem odasına geçtiler. Sedat, gereken işlemleri yapmıştı. Emris, "Biz çıkana kadar da kayıt almasını engelle," dedi. Sedat, kamera programında bazı ayarlarla oynadı. "Beş dakikamız var," dedi, "beş dakika sonra yeniden kayıtlar başlayacak."

Eren, "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

Emris, "Sen burada kalıyor ve günlük yaşamına devam ediyorsun," dedi, "biz geri kalanını hallederiz."

Eren, "Ama bu kan lekesi sizin olduğu kadar benim de meselem artık," diye itiraz etti, "ben de sizinle birlikte olmak istiyorum."

Sedat, kan lekesini duyunca, "Ne kanı ne lekesi şefim?" diye sordu.

Emris, Sedat'a, "Anlatırım sana," dedikten sonra Eren'e döndü. "Şimdilik böyle olması gerekiyor Eren. Bu gece her şeyin normal görünmesi gerek. Yarın sabah uygun bir saatte haberleşiriz."

Eren'in yapacak bir şeyi yoktu. Mecburen Emris'ten haber bekleyecekti. Bu nedenle daha fazla itiraz etmedi. Sessizce evden çıkmaları için onlara yardım etti. Ardından beş dakikayı geçirmeden hemen evi girdi ve odasına döndü. Yatağa kendini bıraktı. Tavan-
daki ahşap oyma lamba süslemelerine gözlerini dikti. Derin derin nefes alarak yaşadıklarını gözden geçirmeye başladı. Bir süre sonra yorgun bedeni kontrolden çıktı ve uykuya daldı.

Emris ve Sedat Beyaz Ev'den çıktıktan sonra çalılıkların arasından yürüyerek arabaya geçtiler. Hızlıca uzaklaştılar.

Sedat, "Ne oldu şefim meraktan çatlamağ üzereyim?" diye sordu, "Yoksa her şeyin altından bu çocuk mu çıktı?"

Emris, Eren'le ilk buluşmasından itibaren anlattı. Bu esnada çoktan gizli atölyeye gelmişlerdi.

"Vay anasını. Desene artık bütün oklar bu eve döndü şefim. Yalnız esaslı çocukmuş bu Eren. Dakikasında ilk gördüğü suç delilini bizimle paylaştı."

Emris, "Haklısın," dedi, "Eren artık bizim takımnda. Beyaz Ev'in içinde olan bir adam, soruşturmada ilerlememize her türlü katkı sağlayacak. Ancak tam tersine, eğer her şeyin planlayıcısı Eren ise bizi kullanmaya çalışacak ve elbet bir yerde bize açık verecek. Her iki koşulu sağlamamızın tek şartı Eren'le birlikte hareket etmek. Tabii ki her şeyi planlayanın Eren olma ihtimalini hiçbir zaman göz ardı etmeden!"

Sedat, "Senden korkulur vallahi şefim," dedi, "hissediyorum artık. Bu olayı çözmemiz de an meselesi."

Emris, "Yeter bu kadar bu gevezelik ettiğimiz," diye karşılık verdi, "fazla vaktimiz yok. Bir an önce bu delilleri al ve adli tıba git. Görevliler yoksa git yataklarından kaldır. Bulunan parçalarla bu kan arasında eşleşme olursa işimiz çok kolaylaşır. Yalnız başka kimse- nin haberi olmasın."

Sedat, "Emredersin şefim," dedi, "sen hiç meraklanma." Ardından delil poşetlerini aldığı gibi Emris'in arabasından indi ve kendi arabasına geçti.

Emris'in içi bir tuhaftı. Günlerdir çabalamasına rağmen ufacık bir ipucu bulamazken en büyük delili Eren ona altın tepsiyle sunmuştu. Bu durumu iyi değerlendirmeliydi. Odasına gittikten sonra yeniden bilgisayarın başına geçti. Ekranın açılış düğmesine dokundu. Bir süre ekrana baktıktan sonra "Umarım bizimle dalga geçmiyordur Eren," dedi, "yoksa seni doğduğuna pişman ederim!"

Sabaha karşı odanın demir kapısı tıkladı. Masada öylece sızdığını fark etti. Kalkıp kapıyı açtı. Gelen Sedat'tı. "Günaydın şefim."

Emris, bir yandan esneyip bir yandan kollarını geriye doğru gererek, "Güzel bir haberle geldiysen günüm aydın olabilir Sedat," diye karşılık verdi.

Sedat içeri girdi ve kapıyı kapattı. "Şefim bir iyi bir kötü haberim var," dedi, "iyi olan, evet bir kan lekesi olduğu kesinleşti. Kötü olan ise bulduğumuz hiçbir parçayla DNA eşleşmesi çıkmadı."

Bunun üzerine Emris sağ tarafında, siyaha boyanmış duvara baktı. "Beyaz Ev," dedi, "en azından artık hedefimiz belli. Bu Beyaz Ev."

Sedat Emris'in yanına doğru yaklaştı. Evde çalışanların resimlerine o da bakmaya başladı. "Şimdi ne yapacağız şefim?" diye sordu.

Emris, kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Eren," dedi, "artık Eren'i de ekibe dâhil edeceğiz."

Sedat, "Bu ani bir karar değil mi şefim?" dedi, "En azından bir süre daha izlesek Eren'i?"

"Başka bir seçeneğimiz yok Sedat. Kaybedecek zamanımız da... Riskli olduğunun farkındayım. Ama bütün hislerim ve elimizdeki bulgular Eren'in masum olduğunu gösteriyor."

Sedat, “Haklısın şefim,” dedi, “nedense ben de inanıyorum o çocuğun suçsuz olduğuna. Ayrıca kendi yaşadıklarıyla ilgili anlattıkları, bizim gördüklerimizle bire bir uyuyor. Ne eksik ne fazla.”

Emris, masaya doğru yöneldi. “Çağırılım bakalım Eren’i,” dedi, “ilk toplantımızı yapalım.”

Sabah uyandıktan sonra Arden’in yanına gitmeye hazırlanan Eren’in telefonuna mesaj geldi. “Görüşebiliriz. Müsaitsen yirmi dakika sonra aynı yer.”

Eren mesajla heyecanlandı. “Tamam, hemen çıkıyorum.” Kısa bir süre sonra Emris ile gece buluştuğu noktadaydı. Bu kez Sedat almaya geldi. “Buyurun Eren Bey.”

Sedat’la birlikte yaklaşık altı yüz metre aşağıdaki atölyeye doğru ilerlediler. Etrafta hiçbir yerleşim birimi kalmayınca Eren tedirgin oldu. Sedat, Eren’in tedirginliğini fark etti. “Korkma, kötü bir yere gitmiyoruz.” Daha sonra eski atölyenin arka kısmında otopark olarak kullandıkları kapalı garaja geçtiler.

Eren, “Burası neresi?” diye sordu.

Sedat, “Birazdan anlarsın,” dedi, “sana güveniyoruz. Buradan kimseye bahsetmek yok.”

Eren, tamam manasında başıyla onayladı. Ardından Sedat’ın peşinden devam etti. Demir kapıları geçtikten sonra, ortadaki dev ekranları görünce durumu anladı. “Tabii ya,” dedi içinden, “kuş yuvaları.”

Emris’in odasına kadar konuşmadan devam ettiler. Kapı aralıktı. Sedat kapıyı sonuna kadar açtıktan sonra, eliyle içeri girmesini işaret etti. Eren içeri girdikten sonra kapıyı kapattı.

Eren’in geldiğini gören Emris ayağa kalktı ve “Hoş geldin Eren,” dedi, “biraz şaşırdığının farkındayım.”

Eren, duvarlarda kendi dâhil evdeki herkesin fotoğrafını görünce, "Biraz mı?" dedi, "dersinize bu kadar iyi hazırlandığınızı tahmin etmemiştim." Fotoğraflara bakarak ilerledi. Duvarın diğer tarafındaki ormanda bulunan parçalara gelince dikkat kesildi. "Bakmam da sakınca var mı?"

Emris, yanına kadar yaklaşıp durdu. "Hayır, yok." Kendisi de duvara bakınmaya başladı.

Eren, bulunan parçaları ilk defa bu kadar yakından görüyordu. Büyük bir ilgiyle hepsine teker teker baktı. Emris ise bu esnada Eren'i gözetliyor ve kesik parçalara bakarken verdiği tepkileri ölçmeye çalışıyordu.

Kol, parmak, kulak ve burun... Eren, Başka bir fotoğraf var mı diye duvarın geri kalanını kontrol etti. Sonra birden, gözden kaçırdığı bir detayı yakaladı.

"Ayak," dedi, "bulunan parçalarda ayak fotoğrafı neden yok?"

Emris gülümseyerek karşılık verdi. "Aferin, dikkatlisin," dedi, "ayak fotoğrafı yok; çünkü ayak bulunmadı."

Eren, bu yanıtla bir anlam veremedi. "Nasıl bulunmadı? Yani ayak değil başka bir parça mıydı?"

"Hayır, başka bir parça da değil. Ayak olayını tamamen biz uydurduk."

Eren şaşırmıştı. "Neden böyle bir şeye ihtiyaç duydunuz ki?"

"Suçlular, kendi işledikleri tüm suçlara karşı hazırlıklıdır. Polislerin sorabilecekleri her soruya. Ancak kendilerinin işlemedikleri benzer bir suçla suçlandıkları zaman afallarlar, paniğe kapılırlar."

"O zaman bana karşı bir oyun muydu bu?"

“Sana değil; herkese karşı. Ayrıca Beyaz Ev’de arama yapmamız gerekiyordu. Bütün olaylar evin sınırları dışında olduğu için bunu yapma şansı bulamadık. Biz de mecburen böyle bir yola başvurduk.”

“Peki emniyetteki ifadeler, gözaltına alınmamız?”

“Evet; hepsi bir oyundu. Çalışanların ve senin hakkında daha detaylı bilgi sahibi olabilmemiz için...”

Eren, “Vay be,” diye karşılık verdi, “böyle şeyler hep filmlerde olur sanırdım. Ama işe yaramış anlaşılan.” Parmağıyla duvardaki kendi fotoğrafını işaret etti. “Burada kötü çıkmışım ama. İzninizle fiyakalı bir vesikalığım ile değiştirmek isterim.”

Emris gülümseyerek karşılık verdi. “Senin fotoğrafına pek ihtiyacımız kalmadığını düşünmüyorum.”

Eren, merakla odanın içindeki diğer detaylara bakarken gözü Emris’in bilgisayarına takıldı. Ekran altı parçaya bölünmüş, her bir karede başka bir görüntü oynuyordu. Bir süre sonra görüntülerin bir hayli tanıdık olduğunu fark etti. Dikkat kesilince, asıl şaşkınlığını o an yaşadı. Neredeyse küçük dilini yutacaktı.

“Ama... Ama burası...”

“Evet; Beyaz Ev’in içi. Arama yaptığımız günden beri mahkeme kararıyla gizlice seni izliyoruz.”

30. Bölüm

Eren hemen ekranın karşısına geçti. Detaylıca bölünmüş karelere baktı. Beyaz Ev'in koridorları ve bazı odalarını gördü. Birden aklına Arden'le geçirdiği gece ve diğer zamanlar geldi.

“Özel hayatımı da izlemediniz umarım.”

Emris gülerek karşılık verdi. “Yatak odalarına bakmıyoruz,” dedi, “için rahat olsun.”

Eren'in gözü hâlen ekrandaydı. “Peki şu an evin içini görüyor muyuz?”

Emris, “Tabii ki,” diyerek Eren'in arkasından dolandı. Sandalyesine oturdu. Fareyi eline aldı. “Nereyi görmek istersin?”

“Fark etmez. Yani merak ettim nerelerde kamera olduğunu...”

Emris rastgele görüntülerde gezindi. Büyük hol, alt kat koridorları, üst kat koridorları...

Eren, arama yapıldığı gün, aramanın neden tahmin ettiğinden çok daha kısa sürdüğünü anladı. Yüz altmış iki odalı bir evi didik didik aramak belki günlerce sürebilirdi.

Tuhaf bir hisle evin içini izledi. Dikkatini çekense çalışanlardan kimseyi görememiş olmasıydı. “Evdekiler kayıp sanırım,” dedi, “kimseyi göremedim.”

Emris, “Kayıp değiller ama biraz kaytarmaları söz konusu,” dedi ve büyük yemek salonunun görüntüsünü açtı. Halil, yemek salonundaki piyanonun başındaydı. Kafasını sallaya sallaya piyano tuşlarına basıyordu. Sebahat ve Gülsüm’ün ellerinden Murat ve Süleyman tutmuşlardı. John Travolta’nın Saturday Night Fever filmindeki gibi dans ediyorlardı. Bahçıvan Nurettin ise, bir küreği koltuğunun altına geçirmiş, elleriyle alkışlayarak onlara ritim tutuyordu.

Eren onları görünce kahkahayı bastı. “Şunların hâline bak, çocuk gibiler!”

Emris, “Renkli bir çalışan kadron var,” diye karşılık verdi.

Eren, “Hem de çok!” diye doğruladı.

Görüntüleri izlerken birden Eren’in aklına gece yarıları başına gelen olaylar takıldı. “Peki geceleri... Benim size anlattıklarım... Onların görüntüleri var mı?”

Emris ekranı küçülttü. Klasörlerden birisine girerek daha önceki videolara girdi. Eren’in gece yarısı koridorlardaki tuhaf görüntüleri kaydedilmişti. Kayıtları açtı.

Eren, aynı tedirginlikleri yaşayarak görüntüleri izledi. Karanlığın içindeki koridorlarda geziniyor, etrafa korku dolu bakışlar saçıyordu. Gördüğü şeylerin hiçbirisi kameralara yansımamıştı.

Emris, “Uzun bir süredir akli dengenin yerinde olmadığını düşünüyorduk,” dedi, “ama sen yaşadıklarını anlatınca, elimizi görüntülerle uyuşturduğumu fark ettik.”

Eren, “Emin olun ben de aynı şeyleri kendim için düşünmüştüm,” dedi, “ama şimdi bunları izleyince ne yalan söyleyeyim rahatladım. Peki birer kopya alma şansım var mı?”

“Şu an yok maalesef... Belki... Belki ileride...”

Bir süre sonra Sedat da odaya girdi. “Ne yapıyoruz şefim, ilk toplantıya başlıyor muyuz?”

Emris, “Gel hadi,” diye karşılık verdi, “eldekileri masaya yatıralım.”

Eren’in aklı hâlen banyodaki kan lekesindeydi. “Bir şey çıktı mı o kan lekesinden?”

Emris, “Çıktı,” diye yanıtladı, “çıktı ama hiçbirisi ile uyuşmadı. Sadece gerçek bir kan lekesi olduğu kesinleşti.”

Eren yeniden tedirgin olmuştu. Yaşadığı evde gerçek bir kan lekesi bulunmuştu.

Üçünün de ortak fikri sıradaki hamlelerinin Beyaz Ev’in gizmini çözmek üzerine planlanması gerektiği idi. Evle ilgili ne kadar bilgi varsa bir an önce derlenecek, veriler ve bulgular ışığında bir sonraki hamle belirlenecekti. Bu süre zarfında hem ormandaki hem de evdeki kameraların başındaki bekleyiş devam edecekti.

Eren, evle ilgili bildiği ve duyduğu diğer bilgileri yineledi. Oda sayılarının zamanla artmasından, evin yılda iki kez ortadan kaybolduğundan ve mahallelerinde çıkan dedikodulardan bahsetti. Emris ve Sedat, artık Eren’i daha dikkatle dinliyorlardı. Önceden evle ilgili kulak asmadıkları her şeyi şimdi ciddiye alıyorlardı.

Eren’in anlatımı bittikten sonra Emris, “Evin planları ve zaman içerisinde büyümesi ile ilgili bilgi toplamamız lazım,” dedi.

Eren, "Planlarını araştırırım. Büyümesini de. Ama neler çıkar açıkçası pek kestiremiyorum," diye karşılık verdi.

Emris, "İlk olarak buradan başlayalım," dedi. Daha sonra Sedat'a döndü. "Sen de hem polis hem jandarma karakolları ile görüş. Zaman içerisinde evde veya yakınlarda gerçekleşen ne kadar adli vaka varsa bilmek istiyorum."

Sedat, "Anlaşıldı şefim," diye karşılık verdi. Eren de Sedat'a özenerek, "Anlaşıldı şef komiserim," diyerek güldü. Eren'in yanıtı diğerlerini de gülümsetti.

Eren vakit kaybetmemek için hemen çıktı. Sedat, Eren'i Beyaz Ev'in yakınlarında bir yere bıraktıktan sonra karakollara gitmek üzere yol aldı. Beyaz Ev'in bahçesinden koşar adımlarla geçen Eren, doğrudan yemek salonuna yöneldi. Dans kaçamağı yapan çalışanları suçüstü yakalamak ve onlarla biraz uğraşmak istiyordu.

Yemek salonunun kapısını hızla açtı. Aniden içeriye daldı. Halil piyanonun taburesinde, diğerleri ayakta bekliyordu.

"Ne yapıyorsunuz hepiniz birden burada?"

Hepsi birden suçluluk ifadeleriyle birbirlerine baktılar. Bütün bakışlar Halil'e yönelince, "Toplantı," dedi, "toplantı yapıyorduk Eren Bey."

"Demek öyle. Ne toplantısıymış bu benden habersiz?"

"Evin genel iş düzeni hakkında efendim."

Halil'in yaramazlık yaparken ebeveynine yakalanan bir çocuk gibi mahcup tavrı Eren'in çok hoşuna gitmişti. Ancak yine de kıyamadı. "Bırakın şimdi toplantıyı. Hareketli bir dans müziği çal. Sebahat Hanımla dans etmek istiyorum!"

Eren'in bu tavrıyla hepsi birden rahatladı. Halil, "Emreder-siniz Eren Bey," diyerek sırttı ve taburenin üzerinde piyanoya doğru döndü. Piyano melodileriyle yarım kalan danslarına de-vam ettiler.

Kısa süreli bir eğlence Eren'e iyi gelmişti. Üzerindeki stres bir nebze de olsa azalmıştı. Dans faslı bitince Eren, "Seninle ufak bir işimiz var Halil," diyerek kapıyı işaret etti.

Halil, "Hemen efendim," diye karşılık verdi ve Eren'in arka-sından dışarı çıktı.

"Bana bu evin mimari planları lazım. Bir de zaman içerisinde-deki oda eklemelerinde çalışan kişilerin listesi."

"Tam olarak emin değilim Eren Bey ama Beyefendi'nin ça-lışma odasında bulabiliriz diye tahmin ediyorum."

Birlikte dedesinin çalışma odasına gittiler. Eren, geldiğinden beri ikinci kez giriyordu bu odaya. Sanki dedesi içerideymiş gibi hissetti. Bir süre odayı tepeden tırnağa süzdü. Daha sonra Ha-lil'in yönlendirmesiyle evrakların bulunduğu dolapları karıştır-maya başladılar.

Kısa bir süre sonra Halil, "Sanırım bu," dedi. Elinde çok eski bir kâğıt duruyordu. Özel bir dosyanın içerisinde muha-faza edilmişti.

Eren kâğıdı aldı. Yazıları görünce, "Başıma geleceği biliyor-dum," diye mırıldandı. Evin mimari planındaki yazılar ve sayı-lar Osmanlıcaydı.

Halil, "Ben gelmeden önce evrakların hiçbirisi düzenli tutul-mamış," dedi, "ama sanırım bu da işinizi görür." Elinde başka bir evrak vardı.

Eren, “Bu ne?” diye sordu.

“Beyefendi’nin eklettiği iki odanın inşaatında çalışanlar.”

Eren merakla listeye baktı. Tahmininden çok daha kalabalık bir isim listesi idi. “İki oda için bunca adam mı çalışmış? Ne yapmışlar, devasa odalar mı?”

“Daha önce belirttiğim gibi, ne yapıldığını ben de bilmiyorum efendim.”

“Bana hiç mantıklı gelmiyor bu Halil! Nasıl bilmiyorsun? Çalışanların ödemelerine kadar takip ediyorsun ama nereye, hangi odalar eklendi bilmiyorsun! Yanlış mı anlıyorum?”

“Doğru anladınız Eren Bey. Beyefendi bizim bir süre uzak kalmamızı istedi. Ön bahçeye geçici bir çardak kurduk, orada kaldık. Merak etmeme kuralını zaten biliyorsunuz.”

Eren, “Sen nasıl bir paranoyaksın,” diye dedesine laf attı. Bu detayı yeni öğreniyordu. Tuhaf bir durumdu. “Bu iki oda hakkında başka bir şey bilmiyor musun?”

“İki ayrı grup çalışıldığını biliyorum Eren Bey. Şu sekiz kişi bir grupta, şu ön dört kişi de diğer grupta, toplam yirmi iki kişi çalıştı. İşin azalmasına göre zaman içerisinde ayrıldılar zaten.”

Eren, “Bu bilgileri acilen Emris’le paylaşmalıyım,” diye mırıldandı. Ardından, “Teşekkür ederim Halil,” dedi ve ekledi: “Senden bir ricam daha var. Ben şimdi çıkıyorum. Buradaki tüm evrakları tara. Dedemin iş hayatı dışında özel görüştüğü kişiler, son görüştüğü kişiler, Beyaz Ev için yapmış olduğu diğer harcamalar; ne bulursan derlemeni istiyorum.”

Beyaz Ev'in planı ve inşaatta çalışanların listesiyle hemen çıktı. Emris'i aradı. Kısa bir süre sonra Emris aynı yerden Eren'i alıp atölyeye götürdü.

Birlikte mimari planı incelediler. Genel hatlar dışında hiçbir şey anlamadılar. Emris, "Bunu uzmana göstermek gerek," dedi, "biz işin içinden çıkamayacağız."

Bir anda Eren'in aklına Arden geldi. "Orasını sen bana bırak."

Daha sonra listedeki isimlere geçtiler. Detaylı araştırmaya başlamadan önce tanıdık veya bilindik bir isim var mı diye teker teker okudular. Bu esnada Emris'in kapısı tıklatıldı. Gelen Sedat'tı. "Boş gittim ama dolu geldim şefim."

İkisi birden heyecanlandılar. Emris, "Ne buldun?" diye sordu.

Sedat, "Beyaz Ev'in isminin geçtiği iki tane vaka var," dedi, "önceki araştırmalarımız orman merkezli olduğu için karakol-dakiler bunları es geçmişler."

Eren, Beyaz Ev'i duyunca heyecanlandı.

Emris, "İşgüzar herifler," diye karşılık verdi, "nasıl geçiyor Beyaz Ev?"

"İki tane kayıp vakası şefim. İlki bir kadına ait. 1984 yılında. Beyaz Ev'in Jandarma mıntıkasında olduğu dönem. Ayşegül Se-petçi. Yirmi iki yaşında, bekâr. Evlere gündeliğe gidiyormuş. O zamanlar Beyaz Ev'in yakınlarında bir eve gideceği gün gitme-miş. Ailesi kayıp başvurusunda bulunmuş. En son Beyaz Eve giden taş yolda görünmüş. Sonra bir daha haber alınamamış. O ev sonradan yıkılmış. Şimdi boş arazi."

Eren de Emris de merakla dinliyorlardı. Sedat devam etti. İkinci vakayı anlatmaya başladı. Sedat vakayı anlattıkça, Eren başından kaynar sular dökülüyormuş gibi hissetti.

“İkinci vaka Beyaz Ev’in altındaki ormanda meydana gelmiş. 1993 yılında. On bir yaşındaki ikiz kız kardeşler. Yaşıtlarına göre fiziksel gelişimleri daha zayıf. En son ormanın üst kısmında, yani Beyaz Ev’e yakın kısımda top oynuyorlarmış. Bir anda ortadan kaybolmuşlar. O günden beri hiçbir haber yok.”

31. Bölüm

Sedat'ın vermiş olduğu bilgiler bitince Emris, “Bu iki olay Beyaz Ev’le bağlantı kurulması için fazlasıyla yeterli,” dedi. Teyit almak için Erene baktı. Eren bakışlarını Sedat’a sabitlemiş, parmakları ise çoktan hareketlenmişti. “İyi misin Eren?”

Eren’den herhangi bir yanıt gelmedi.

Sedat, “Şefim adam kilitlendi,” diyerek Eren’in yanına geldi. Elini Eren’in gözlerinde gezdirdi. “Göz bebekleri hareket etmiyor.”

Emris, “Damacanadan su ver,” dedi ve atik bir şekilde Eren’in koluna girdi. Masasının önündeki eski deri koltuklardan birine oturttu.

Koltuğa oturan Eren kendisine geldi. “Ben... Ben bir anda daldım.”

“Hele şu suyu bir iç kardeşim,” diyen Sedat plastik bardağı uzattı. Bakışları Eren’in hareket eden parmaklarındaydı. “Tabi bardağı tutabilirsen.”

Birkaç saniye sonra Eren tamamen kendine geldi. Parmaklarındaki titreme son buldu. Bardağı alıp tepesine dikti. “İki kız... İkiz kardeşler...” dedi, “ben bunları gördüm. Yani hayaletlerini ya

da ruhlarını... Ya da... Belki diğer kadın da ilk gün gördüğüm kırmızı elbiseli kadındı.”

Emris, “Bize anlattığın olaylardaki değil mi?” diye sordu, “Beyaz Ev’in koridorlarında gezinenler.”

Eren, “Evet...” diye mırıldandı.

Sedat, “Tövbe bismillah,” diye tepki gösterdi, “iş iyice ruhlar âlemine doğru kayıyor.”

Bir süre daha kayıp vakaları üzerine konuştular. Emris, Sedat’a, kayıpların aileleriyle görüşülmesi ve ifadelerinin yeniden daha detaylı bir şekilde alınması talimatını verdi. Daha sonra yeniden Eren’in getirdiği evraklara ve mimari plana baktı. İsim listesini uzatıp, “Dışarıdan güvendiğin birisini görevlendir. Şu isimlerin hepsini araştır,” dedi.

Geriye bir tek mimari plan kalmıştı. Eren, “Ben o planı çözebilecek birisini tanıyorum,” dedi, “isterseniz birlikte gidelim.”

Emris ve Eren birlikte çıktılar. Arden’in ofisinin yolunu tuttular. Hava kararmaya yüz tutmuş, güneş gözden kaybolmuştu.

Arden üst kattaki ofisinde, geniş çalışma masasında sarı bir ışığın altında çalışıyordu. Alt kattaki kapı tıklatılınca gelenin Eren olduğunu düşünerek merdivenlerden indi. Kapıyı açtığında karşısında Emris’i de görünce şaşırdı.

“Merhaba. Bu arkadaş Emris. Komiser Emris. Geçen sefer ayaküstü olması nedeniyle gerektiği gibi tanıştıramadım sizi.”

Arden, karşısında komiseri görünce heyecanlandı. “Merhaba. Hoş geldiniz Emris Bey.”

Hep birlikte üst kata çıktılar. Arden merak içerisindeydi. Eren'in bir komiserle birlikte gelmesi fazlasıyla endişe duymasına neden oldu.

Eren de Arden'in endişelendiğini tahmin ediyordu. Bu nedenle hiç vakit kaybetmeden konuyu açtı. "Arden, Emris Komiserime bir konuyu araştırmasında yardımcı oluyorum. Şimdi de sana işimiz düştü."

Arden, konunun ormanda bulunan parçalar olduğundan emindi. Ancak yine de bilmemezlikten geldi. "Tabii ki... Yani elimden gelen bir şeyse."

Emris pek konuşma taraftarı değildi. Sessizce Arden ile Eren'i dinliyordu.

Eren, yanında getirdiği rulo şeklindeki planı Arden'e uzattı. "Bir mimar olarak bunu incelemenizi istiyoruz," dedi, "belki bize faydası dokunur."

Arden planı alırken, "Bu ne?" diye sordu.

"Plan. Beyaz Ev'in planı..."

Arden planı açar açmaz aynı tepkiyi gösterdi. "Ama bu Osmanlıca..." Daha sonra çalışma masasındaki dokümanlarını topladı. Beyaz Ev'in planını ışığın altına yerleştirdi.

"Tarihî eser niteliğinde bu. Devlet görse müzeye kaldırmak için elinizden alır."

Emris, "Farkındayız," diyerek araya girdi, "bize bu plandan bazı detaylar çıkarabilir misin?"

"Nasıl detaylar istiyorsunuz?"

Eren, “Ev ilk yapıldığı zamandan sonra büyütülmüş. Ne taraftan büyütülmüş, nasıl büyütülmüş gibi bilgiler lazım bize,” dedi, “bir de dedem iki oda daha ekletmiş. Onların hangileri olduğunu öğrenmemiz gerekiyor.”

Arden, “Evin zaman içerisinde büyütüldüğü aşikâr,” dedi, “baksanıza buradan bile anlaşılıyor o genişlikte tasarlanmadığı.”

Arden sandalyesine oturup detaylıca incelemeye koyuldu. Cetvel ve pergel benzeri bazı aletlerle ölçümler yaptı. Yanına açtığı başka bir kâğıda çeşitli notlar çıkardı. Ön incelemesini bitirdikten sonra, “Çok ilginç,” dedi.

Eren, “Neymiş ilginç olan?” diye sordu.

“Burası sanki bir ev değil de bir işletme gibi planlanmış.”

Arden’in bu cümlesi Emris ve Eren’de hayranlık uyandırdı. Belli ki işinin ehliydi.

Eren, “Evet, ilk olarak bir liman işletmesinin idari binası olarak planlanmış,” diye açıkladı.

Bunun üzerine Emris, “Peki sen bunu nasıl anladın?” diye sordu.

Arden, plan üzerinden detaylar verdi. “Bakın, özellikle alt kat için hiçbir oda planlanmamış,” dedi, “yani alt kat geniş bir ardiye, bir depo gibi düşünülmüş.”

Emris, “Peki bunun bir manası var mı?” diye sordu.

“Bir manası var mı bilmiyorum. Ama şunu rahatlıkla yorumlayabiliriz: Beyaz Ev sadece tahmin ettiğimiz gibi yanlara doğru değil, aşağıya doğru da büyütülmüş. Depo olarak görünen kısım sonradan bölünerek odalara çevrilmiş. Bu da artan oda sayısı için bize mantıklı bir açıklama sunuyor.”

“Bu şekilde kaç oda eklendiğini çıkarabilir miyiz?”

“Plandan çıkmaz. Ama evin içindeki bir incelemeyle bir ihtimal. Bunun için de çok uzun bir zaman gerekli.”

Eren, “Peki dedem...” dedi, “Yani dedemin eklettikleri? Onları bulabilir miyiz?”

Arden, dudağını üzgün bir şekilde büzerek kafasını sağa sola salladı. “Hiç sanmıyorum. Bu plandan onu çıkarmak imkânsız.”

Hep birlikte plana bakarlarırken Emris’in telefonu çaldı. Arayan Sedat’tı. Emris, telefonu yanıtlamak için balkona çıktı. Telefonu yanıtlarken hemen karşısındaki manzaraya dikkat kesildi. Ağaçların arasından görünen Beyaz Ev’in girişine.

“Efendim Sedat.”

“Şefim, acilen görüşsek iyi olur.”

“Yeni bir şeyler mi buldun?”

“Yani buldum mu bilmiyorum şefim. Yüz yüze anlatsam daha iyi olur.”

“Tamam, geliyoruz.”

Telefonu kapattıktan sonra Beyaz Ev’in girişine bir kez daha baktı. Evin girişinin, tam da bulunduğu noktadan bu denli net görülebilmesine şaşırdı. Açı değiştirince bütün evin gözden kaybolduğunu fark etti. “Gerçekten lanetli bir ev misin?” diye mırıldandı. Daha sonra bakışlarını içeriye çevirdi. Arden ile Eren birbirlerinin ellerini tutuyorlardı. Yüzlerine odaklandı. İkisi de birbirlerine hayranlıkla bakıyorlardı. Ancak Arden’in hayranlığı belirgin bir derecede daha fazla gibiydi.

“Biz artık çıksak iyi olacak.”

Eren, onaylar tarzda başını salladı. Daha sonra Arden'e döndü. "İşim bitince haberleşiriz."

Yeniden atölyeye döndüler. Sedat, dev ekranların bulunduğu büyük alanda, çaprazdaki bir masada oturuyordu. Önündeki bilgisayar ekranına bakıyordu. Yanında başka bir polis memuru ayakta durmuş, Sedat ona ekrandan bir şeyler gösteriyordu.

"Şefim hoş geldiniz."

"Ne buldunuz Sedat?"

"İçeri geçsek daha iyi olur."

Hep birlikte Emris'in odasına geçtiler. Emris kapıyı kapattıktan sonra sürgüyü çekti. Sürgünün sesi Eren'i heyecanlandırdı. Önemli konuların konuşulacağını anladı.

Emris, "Evet, seni dinliyoruz Sedat," dedi.

Sedat, "Nur topu gibi iki yeni bombamız var şefim," dedi, "birazdan kucağımızda patlayacak."

"Hadi uzatma da söyle."

"İlki bu Beyaz Ev'in yakınlarındaki kayıp vakalarıyla ilgili şefim. O zamanlar T.C. kimlik numarası kullanılmadığı için önce T.C. kimlik numaralarını tespit ettik. Daha sonra da vukuatlı aile nüfus belgelerini çıkardık. Ailelerin adreslerini belirleyip yanlarına gidecektik. Ama gelin görün ki hem o kadının hem de ikiz kızların birinci dereceden yakınları, kayıp başvurularından sonra birkaç yıl içinde ölmüşler."

Eren, "Ama bu çok ilginç," diyerek tepki gösterdi, "yani iki aile birden!"

Tünelden Önceki Beyaz Ev

Emris, içinden “Yine tıkanacağımızı tahmin etmiştim,” diye geçirdi. “Diğer bombayı da patlat.”

“Diğer bomba daha büyük. Verdiğiniz liste. Beyaz Ev’in son inşaatında çalışanların listesi... Nüfus kayıtlarına göre listedeki herkes yakın aralıklarla ölmüş!”

32. Bölüm

Emris, “İşte bu kötü bir haber,” dedi, “bu çalışanlardan çok umutluydum.”

Sedat, “Ne yalan söyleyeyim ben de şefim,” diye karşılık verdi.

Eren sessizdi. Doğduğu ve hâlihazırda yaşadığı evle ilintili olarak arka arkaya onlarca ölüm bilgisi almak... Parmakları yine hareket etmeye başladı. Engel olamadığı bir suçluluk duygusu, tüm bedenini ele geçiriyordu.

Emris, Eren'e baktı. “İyi misin Eren?”

Eren, “Kafam allak bullak,” dedi, “Beyaz Ev'in perde arkasını destekçe ölüm sayısı artıyor.”

Sedat, “Daha fazla çıkmasa bari,” diye içinden geçirdi. “Haklısın. Ama bunların seninle alakası yok.”

Eren, “Eğer olmasaydı şu an sizinle bunları konuşuyor olmazdım sanırım,” diye karşılık verdi.

Emris, Eren'in yaşadıklarını anlayabiliyordu. “Bugünlük bence bu kadar yeterli,” dedi, “hepimiz yorulduk. Biraz dinlenmek en iyisi.”

Sedat, Eren'i Beyaz Ev'in yakınlarına bıraktı. Eren, ağaçların hışırtılarıyla eve doğru yürüdü. Kapıya geldiği zaman durdu. Arkasını

döndü. Yıllar önce kaybolan kişileri bulmak istercesine etrafına baktı.

Eve girdiğinde Halil holde onu bekliyordu. “İstedığınız belgeleri hazırladım Eren Bey. Beyefendi’nin çalışma masasının üzerinde hazır.”

Eren, “Teşekkür ederim,” dedi ve çalışma odasına yöneldi. “Güya dinlenecektim.”

Emris ve Sedat cephesinde de durum aynıydı. Onlar da güya dinleneceklerdi ancak yoğun bir şekilde çalışmaya devam ettiler. Bir yandan kameraların karşısında mesai harcarlarken öte yandan listelerle alakalı farklı çalışmalara giriştiler.

Eren, çalışma masasındaki evrakları kontrol etti. Çoğunluğu rutin ev içi olan faaliyetlerle alakalı makbuzlardı. Mutfak alışverişleri, birkaç ufak tefek bahçe tadilatı, çeşitli zamanlarda öğrencilere verilen burslar... Burs listesini görünce merak etti. Yıllarına baktı. Bazı yıllara ait dokümanlar yoktu. Arden’in ismini taradı. Ancak göremedi.

Burs listesine bakınırken, hemen altındaki üç makbuz dikkatini çekti. Bunlar, bahçe tadilatlarıyla ilgiliydi. Diğer makbuzlardan farkı ise yüksek ödeme miktarlarıydı. Makbuzları katlayıp cebine sokuşturdu ve odadan çıktı.

Kafası hâlen allak bullaktı. Beyaz Ev için çalışan kim varsa bir şekilde ölmüşlerdi. Bu kesinlikle görmezden gelinecek bir şey değildi. Zihninde onlarca senaryo oluşturdu. Kurduğu senaryoların dedesiyle olabilecek bağlarına dair yapboz parçaları gibi parçalar aradı. Parçalarla boğuşurken yatağında sızıp kaldı.

Gece yine tuhaf seslerle uyandı. Hades, yatağının ucunda mırıldanarak uyuyordu. Gözünü açar açmaz, yüzünü bir türlü göremediği karartıya bakındı. Perdenin ve dolabın köşelerini kolaçan etti.

Hiçbir yerde göremedi. Ancak tuhaf sesler devam ediyordu. Daha önce işitmediği türden sesler...

Yataktan çıkıp her zaman olduğu gibi usulca kapıya yöneldi. Kulağını dayadı. Sesler belirginleşti. Her biri farklı tonlarda çeşitli uğultulardı.

Kapıyı araladı. Koridora kafasını uzattı. Bu kez yalnız olmadığını biliyordu. Emris'in gizli kameralarından cesaret aldı. Koridora çıktı. Uğultuların kaynağını anlamaya çalıştı. Sesler merdivenlerin olduğu boşluktan geliyordu. Gizli kameranın gördüğünü hesaba katarak Emris'e el salladı. Daha sonra merdivenlere doğru devam etti.

Merdivenlerin başına geldiğinde uğultuların ritmi hızlandı. Merdiven boşluğundaki pencereleri kontrol etti. Açık kalan ve hava akımına neden olan var mı diye bakındı. Hepsi de kapalıydı. Pencerelerden umudu kestiği anda, çapraz merdivenlerin ortasındaki küçük dolabı gördü. Sesler orada yoğunlaşıyordu. Yavaşça adımlamaya devam etti. Uğultuların ritmi değişti. Dolabın önüne kadar ilerleyip bel hizasına gelen ince dolabın önünde diz çöktü. "Umarım Emris'in kameraları burayı da görüyordur," diye içinden geçirdikten sonra nefesini tuttu ve kapakları açtı.

Uğultular bir anda yükseldi. Neredeyse öncekilerin iki katına çıktı. Ama karşısında evin su şebekesine ait boru ve vanalardan başka bir şey yoktu. Sesler borulardan geliyordu. "Acaba bir yerde çeşme mi açık kaldı," diye düşünerek vanalara uzandı. Hepsini teker teker kapattı. Ancak değişmedi. Uğultular devam etti. Hemen ardından parmaklarını borulara değdirdi. Seslere paralel bir şekilde ritmik olarak titriyorlardı. Beyaz Ev sanki nefes alıyordu.

Bir süre daha boruların başında öylece bekledi. Uğultular giderek azaldı. Daha sonra tamamen kesildi. Emin olmak için parmaklarıyla

borulara dokundu. Herhangi bir titreme yoktu. Kapakları kapattı ve doğruldu. Merdivenlerden çıktı. Son kez koridorlara dikkatli bir bakış attı. Odasına giderken Emrişe, “Bir şey yok!” dercesine el salladı.

Ertesi gün erkenden uyandı. Hazırlanıp çıktı. Aklı Arden’de kalmıştı. Meraklanmış olabilir diye düşünerek atölyeye gidecekken rotasını değiştirdi. Dereye doğru yürüyerek Arden’in ofisine geçti.

Gittiğinde Arden ofise yeni geliyordu. Ofisin kapısında karşılaştılar. Arden, “Ben de seni çağıracaktım,” dedi, “dün niye aramadın?”

“Kusura bakma Arden,” diye yanıtladı, “tuhaf bir gün geçirdim yine.”

“Bir komiserle takılmaya başladığına göre tuhaf olduğuna eminim. Hadi gel, içeride konuşuruz.”

Birlikte üst kata çıktılar. Arden içecek bir şeyler ayarlamak için mutfığa geçti. Eren kapalı ortamda kalmak istemedi. Doğrudan balkona yöneldi. Balkonda, daha önceden keşfettiği noktaya geçti. Ağaçların arasından bir süre Beyaz Ev’e baktı. Hayalinde Beyaz Ev’den ruhların uçtuğunu, çatının üzerinde bir süre döndükten sonra gökyüzüne doğru kaybolduklarını resmetti. “Sanırım olan bu! Lanetli Beyaz Ev!”

Arden elinde tepsiyle balkona geldi. “Hadi anlat çabuk, meraktan çatlatma!”

Eren, gizli kameralara ve bazı detaylara girmeden anlattı. Ölen ve kaybolanlar konusuna, Arden’in korkabileceğini düşünerek hiç girmede.

“Ne yani? Siz şimdi ormandaki vakalarla Beyaz Ev arasında bir bağlantı olduğundan emin misiniz?”

“Evet, öyle görünüyor. Yakaladığımız ipuçları başka bir yeri işaret etmiyor.”

“Bak bak sen... Çoğul konuşuyorsun... Yoksa gizli bir polis misin Eren doğru söyle! Ya da özel bir dedektif? Olayların sonunda Beyefendi'nin gerçek torunu çıkmayacaksan şimdiden söyle de bileyim.”

“Sherlock Holmes'dan neyim eksik sence? Ayrıca ne yalan söyleyeyim; Beyefendi'nin torunu olmaktansa Afrika Kıtası'nda bir kabile reisinin torunu olmayı yeğlerdim.”

Arden, çekici kaküllerine parmaklarıyla dokunarak kahkaha attı. “Ama gözün hep yükseklerde Eren Bey,” dedi, “Afrika'da bile olsam illaki dedem kabile reisi olacak diyorsun dolaylı yoldan...”

Arden ile görüşmek Eren'i rahatlatmıştı. Atölyeye geç kalmak istemiyordu. Balkonda ona sarılarak vedalaştı. Ofisten çıkacağı sırada Arden arkasından seslendi. “Burnunu tehlikeli işlere sokma lütfen. Aklımın sende kalmasını istemiyorum.”

Vakit kaybetmeden soluğu atölyede aldı. Emris'in odasına girdiğinde Sedat ile Emris'i bilgisayarın başında gördü.

Sedat, “Biz de seni izliyorduk,” dedi, “gece yine ne oldu?”

Eren, “Borular,” diye yanıtladı, “bu kez borulardan sesler geldi. Garip garip uğultular.”

Emris, “Rezonans,” dedi, “rezonans olamaz mı?”

Eren, “Ben de ilk önce öyle düşündüm. Vanaları kapattım. Ancak kapatmama rağmen devam etti. Sanki, sanki ev benimle konuşuyordu,” diye açıkladı. “Hem şimdi boruları boş verin. İşimize yarar mı bilmem ama farklı şeyler buldum.”

Sedat heyecanlandı. “Eren Şef bizden hızlı çalışıyor!”

Eren, cebine sokuşturduğu katlanmış kağıtları çıkardı. Emris'e doğru uzattı.

Emris, kağıtları açarken, "Bunlar ne?" diye sordu.

"Beyaz Ev'le alakalı çeşitli ödeme makbuzları. Bahçenin bakım onarım işleriyle ilgili."

Sedat, "Kocaman ev," diye araya girdi, "illaki bahçesi için çatısı için bir ton bakım masrafı çıkar. Ayrıca kışın ne kadar doğalgaz faturası geliyor, onun da makbuzu var mı?"

Eren soruyu ciddiye alıp yanıtlamak üzereyken Emris'in Sedat'a yönelik sert bakışlarını fark etti.

"Pardon şefim, konuyu saptırdım."

Emris, isimlere üstün körü baktıktan sonra, "İşimize yarayacak olan ne?" diye sordu.

"Dedemin çalışma odasında buna benzer yüzlerce makbuz var. Bahçe tadilatlarıyla ilgili olanlar da. Bu üç isim diğerlerine göre yüksek miktarlarda ödeme almışlar. Neredeyse yüz katı kadar. Ama evin bahçesinde bu kadar ödemeyi hak edecek hiçbir değişiklik yok!"

Emris, makbuzları Sedat'a uzatırken, "Kesinlikle araştırmaya değer," diye karşılık verdi. Daha sonra Eren'in gözlerinin içine baktı. Bakışlarında takdir edercesine bir ifade hâkimdi.

Sedat makbuzları aldığı gibi odadan çıktı. Sistem bilgisayarlarının başına geçti. Makbuzlardaki isimleri teker teker araştırmaya başladı. Ekranda çıkan sonuçları gördükçe, "Kahretsın!" diye mırıldandı. Son isme geldiğinde ise gözleri büyüdü. Emin olmak için birkaç kez daha sorgulama işlemi yaptı. Sonuç aynıydı. "İşte bu!"

Hemen yazdır düğmesine basarak yazıcıya doküman yolladı. Yazıcının başına geçti. Heyecanla çıktının gelmesini bekledi. Yazıcı takır tukur sesler çıkardıktan sonra yuvaya çıktıyı bıraktı. Hemen alıp bu kez çıktıdan kontrol etti ve anında Emris'in odasına yöneldi.

“Tahmin edin ne oldu?”

Emris ve Eren aynı şekilde merakla baktılar.

Emris, “Yine bu isimler de ölmüş deme,” dedi, “yoksa artık sana inanmayacağım.”

Sedat, “Bana neden inanmayacakmışsın şefim!” dedi, “ben Nüfus Müdürlüğü kayıtlarının yalancısıyım. Yoksa ölenlerin cenaze namazlarını ben kaldırmadım ya.”

Emris, “Yine gevezeliğe başladın Sedat!” diye çıkıştı, “sadede gel!”

“Evet şefim. Bu isimler de sizin tahmin edeceğiniz üzere ölmüşler.”

Emris, “Yine mi!” diye bağırdı. Burnundan solumaya başlamıştı.

“Hemen celallenme şefim. İyi haberim de var. Birisi hariç. Ahmet Tezcan isminde bir adam. Kayıtlarda hâlen hayatta gözüküyor. 1966 doğumlu. GBT'si temiz. Güngören'de ikamet ediyor gözüküyor.”

33. Bölüm

Emris, “Bana çabuk T.C. kimlik numarasını ver,” dedi, “en iyi adamlarını hazırla. Ama öncesinde bu adam hakkında ne kadar bilgi varsa öğrenmek istiyorum.”

Sedat, “Anlaşıldı şefim,” diyerek elindeki nüfus örneğini uzattı. “T.C. numarası burada yazıyor.”

Emris kâğıdı aldığı gibi bilgisayarının başına geçti.

Eren de peşinden yürüdü. Emris’in sandalyesinin arkasına geçecekken durdu. “Bakmamda sakınca var mı?”

Emris, “Emniyete özel programlara giriş yapacağım,” dedi, “bakmanda sakınca olabilir. Ama meraklanma ne bulursam anlık olarak sana söylerim.”

Eren ısrarcı olmadı. Masanın önündeki koltuklardan birisine geçip Emris’i izleyerek beklemeye koyuldu. Emris’in yüz ifadesindeki değişimlerden manalar çıkarmaya çalışıyordu.

“Çok ilginç. Evet, gerçekten adam hayatta görünüyor. Yani resmi kayıtlara göre öyle.”

Eren meraklandı. “İlginç olan ne peki?”

“İlginç olan, temel bilgiler dışında başka hiçbir bilginin yer almaması. İnsan bir kez bile olsun trafik cezası yemez mi?”

Eren, “Belki de arabası yoktur,” diye karşılık verdi, “yani olmaz mı?”

“Evet, arabası bile yok zaten. Pasaport başvurusu yok, sürücü belgesi veya ruhsat başvurusu yok, emniyet birimlerine hiçbir başvurusu yok. Sanki hayalet gibi.”

Eren, “Ama şirketi var sanırım?” diye sordu, “Dedemden ödeme aldığına göre...”

“Ödeme makbuzu için şirket şart değil. Basit bir gider pusulası bile düzenlenebilir. Nitekim getirdiğin evrak da öyle bir evrak. Muhtemelen dedenden aldığı parayı bankaya yatırırken sorun yaşamamak için düzenlemiştir.”

Emris’in açıklamalarından sonra Eren bir süre konuşmadı. Dedesinin hangi sebeple yüklü miktarda ödeme yapabileceğini düşündü. Daha önemlisi ise diğer iki kişi ölmüşken Ahmet hayatta kalmayı nasıl başarmıştı?

Fikir yürütürken birden kendisine kızdı. İçinde bulunduğu duruma şaşırıp kaldı. “Resmen ölümlerden değil de hayatta kalımlardan şüphe duyuyorum.”

Kısa bir süre sonra Sedat yeniden geldi. “Şefim, araştırmaları yaptık. Adam hakkında çok az bilgi var.”

Emris, “Ben de dişe dokunur hiçbir şey bulamadım,” diye karşılık verdi.

Sedat, “Ne yapıyoruz? Hemen çıkıyor muyuz?” diye sordu.

Emris, “Gidip adamla konuşmaktan başka seçeneğimiz yok,” dedi, “hadi, çıkıyoruz!”

Eren, Sedat ve Emris’in bulunduğu arabaya bindi. Arkalarından iki sivil polis arabası daha eşlik edecekti. Arka koltukta otururken göz ucuyla polislerin hazırlıklarını izledi. Âdeta bir operasyona gider gibi hazırlık yapıyorlardı. Sedat, hepsine çelik yelek giydirdiyordu. Çelik yelekleri görünce heyecanlandı. “Bir çatışma beklentisi olmasa neden giysinler ki?” diye düşündü.

Ön sağ kapı açıldı. Emris, “Gelmek istediğine emin misin Eren?” diye sordu, “neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz. Senin sorumluluğunu almak istemiyorum.”

Eren, “Tehlikeli bir durum olmadığı anlaşılan kadar arabada beklerim ben,” dedi, “siz dediğiniz zaman çıkarım.”

Emris, “Bak benden habersiz çıkarsan topuklarına sıkarım,” dedi, “tamam, topuklarına sıkmam belki ama arabadan çıktığına bin pişman ederim!”

Eren gülererek karşılık verdi. “İçin rahat olsun.”

Sedat diğer ekipleri son kez kontrol ettikten sonra direksiyonun olduğu kapıya yanaştı. “Ekipler hazır şefim,” dedi, “ne zaman isterseniz çıkabiliriz.”

Emris, ön koltuğa otururken, “Sen de çelik yeleğini giydiğin zaman çıkabiliriz,” diye karşılık verdi.

Sedat, “Şefim bana ne gerek var,” dedi, “şu hâlimi görmüyor musun? Koltuğa bile zor sığıyorum. Direksiyon simidi göbeğimi teğet geçiyor. Yeleği nasıl giyeyim?”

Emris inatçıydı. “Geçen ayki baskın için kendine özel bir yelek yaptırdığını biliyorum. Bagajda, stepnenin yanında duruyor.”

Sedat, “Bu adamın da gözünden bir şey kaçmıyor arkadaş,” diye söylenerek bagaja yöneldi. Çelik yeleği çıkardıktan sonra boynundan geçirdi ve direksiyona geçti. “Bak şefim, giydim. Muradına erdin mi? Şimdi gidene kadar vıcık vıcık terleyeceğim. Sonra soğuk su içip hasta olacağım. Hasta olduktan sonra gidip rapor alacağım ve en az iki hafta göremeyeceksin beni.”

Sedat’ın bu doğal tepkileri Eren’in komiğine gitmişti. “Siz hep böyle misiniz?”

Sedat gaza yüklenirken, “Bunlar daha ne ki Eren Bey kardeşim!” dedi, “Hanımımınla kavga etmediğim kadar şefimle kavga ediyorum ben.”

Emris, “Tamam Sedat uzatma,” diye araya girdi. Telefondan navigasyonu açtı. “Hangi sokaktı?”

Sedat, “1399. sokak şefim,” dedi. Daha sonra kendi telefonunu tutamaca sıkıştırdı. “Ben ayarlamıştım zaten. Kırk dört dakika gösteriyor.”

Yaklaşık kırk beş dakika sonra sokağın başına gelmişlerdi. Emris ve Sedat inerek sokağı kolaçan ettiler. Hemen ardından Sedat, arkadaki ekipleri olası çatışma veya kaçma durumuna karşı sokağın çeşitli noktalarına yerleştirdi. Ardından arabaya yeniden bindiler.

Arabayla Ahmet Tezcan’ın evinin önüne geldiler. Ev, mahalle ortalamasına göre daha lüks bir görünümdeydi. Diğer binalar ikişer veya üçer katlıyken, Ahmet’in evi müstakildi.

Emris ve Sedat arabadan inip bahçe kapısından geçtiler. Ardından evin kapısına vardılar. Sedat bir hayli temkinli hareket ediyor, sürekli etrafı gözlüyordu.

Emris zile bastı. Kapıyı sarışın tenli, hafif kıvrıcık saçlı genç bir adam açtı. “Buyurun, kime bakmıştınız?”

Sedat, “Ahmet,” dedi, “Ahmet Tezcan’ın evi burası mı?”

Genç adam, “Siz kimsiniz?” diye sormuştu ki, Emris’in gösterdiği polis kimlik kartıyla burun buruna geldi. “Buyurun babam içeride. Umarım bir sorun yoktur?”

Emris, “Şimdilik bir sorun yok,” dedi, “kendisiyle görüşmek istiyoruz.”

Emris önden Sedat arkasından içeriye girdiler. Orta hâlli bir aile eviydi. Tehlikeli bir durum görünmüyordu. Genç adam, “Babam oturma odasında,” diyerek bir kapıyı işaret etti, “ama anlamakta biraz zorlanabilirsiniz. Ben yardımcı olabilirim.”

Genç adamın telaşlı bir hâli vardı. Bu durum Emris’in gözünden kaçmamıştı. Odaya girmeden önce Sedat’a kaş göz hareketleriyle Eren’i çağırmasını ima etti. Sedat, kapıya çıktı ve eliyle gel işareti yaptı. Eren arabadan çıktığı gibi hızla yanına koştu. Daha sonra eve girdi. Oturma odasının kapısında bekleyen komiserinin yanına yürüdü.

Emris, “İçeride” dercesine kapıyı işaret etti. Ardından içeriye girdi. Eren ve Sedat da arkasından devam ettiler.

Ahmet, yaşına göre gür ancak beyazlamış saçları, saçlarına uyumlu kesilmiş sakalları ve üzerinde mavi desenli bir eşofman takımıyla oturmuş televizyon izliyordu. Televizyon kumandası elindeydi. İçeri girenleri görünce irkildi. Sırasıyla Emrise, Sedat’a ve ardından Erene baktı. Eren’i görünce göz bebekleri büyüdü. “Sen...” diye mırıldandı.

Ahmet'in bu mırıldanmasını herkes duymuştu. Eren, kalbünden yuluzun doğru hissettiği bir adrenalalinle Ahmete baktı. Tamamaya çalıştı ancak çıkaramadı. Onu daha önce hiç görmemişti. Emris ve Sedat ise bir Eren'e bir adama bakıyorlardı.

"Sen... Hatırladım seni..."

Eren, ilk başta sessiz kaldı. Birkaç adım atarak herkesin önüne geçti. Ahmet'in bakışları hâlen Eren'in üzerindeydi. Tedinginlik ve heyecan arasında bir duyguyla karşılık verdi. "Nereden hatırladın?"

Bu esnada Ahmet'in oğlu, "Şey..." diyerek araya girmeye çalıştı. Sedat arında genç adamın önüne geçti ve susmasını işaret etti.

"Ne çabuk unuttun beni..."

"Nereden hatırladın? Ben seni hatırlamıyorum!"

Eren ve Ahmet arasındaki bu diyalog Emris ve Sedat'ı da heyecanlandırmıştı. Merakla bekliyorlardı.

Sedat, "Nereden hatırladınız Ahmet Bey?" diye sorarak araya girdi.

"Nereden olacak? Gözlerinden! Bal köpüğü rengindeki bu gözleri nasıl unutabilirim?"

Eren, Ahmet'i anımsamak için kendisini zorladı. Ancak hiçbir çağrışım olmadı. "Ben... Ben seni hiç görmedim."

"Nasıl hatırlamazsın? Üzerimde yeşil bir mintan vardı. Altımda da siyah bir pantolon. Kara lastikler... Amcam bizi okuldan kaçtıığımız için dövmüştü. Hatırlasana, daha yedi yaşındaydık. Amcamdan daha fazla dayak yememek için kaçıp, dağ eteğindeki iğde ağacına tırmanmıştık."

Eren, Ahmet'in anlattıklarına bir anlam veremedi. Emris ve Sedat da aynı şekilde.

Ahmet yeniden konuşmaya başlayacağı sırada oğlu bu kez keskin bir ses tonuyla araya girdi.

"Babamın psikolojik sorunları var. Hâlen tedavi görüyor. Sürekli olarak birilerini böyle çocukluğundaki kişilere benzeterek özdeşleştiriyor."

34. Bölüm

Ahmet'in oğlunun açıklaması gelene kadar herkes neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ahmet, hâlen Erene bakıyor ve benzer şeyler hakkında konuşmaya devam ediyordu.

Eren çaresizce Emriş'e bakındı. Ne yapacağını bilmiyor, sanki Emriş'den yardım istiyordu.

Sedat, "Şansa bak arkadaş," diye mırıldandı, "onca vaka arasında yaşayan bir adam bulduk. Onun da kafası gidik."

Ahmet'in oğlu Sedat'ın mırıldanmasını duymuştu. Panikle, "Onca vakada adı geçenler arasında yaşayan tek adam mı?" diye araya girdi.

Sedat, "Yok yok yanlış anladın," diyerek açıklama yaptı, "öyle aklına geldiği gibi bir şey değil."

Emris, "Babanın raporlarını görebilir miyim?" diye sordu.

Genç adam, "Tabii ki," diyerek odadan çıktı. Bu esnada Ahmet, Erene bakarak konuşmaya devam ediyordu.

Eren, "Yanlış hatırlıyorsun amca," diye karşılık verdi sonunda, "ben o çocukluk arkadaşın değilim. Hem baksana aramızda kaç yaş fark var!"

"Ben yalancı mıyım? O'sun işte. Birlikte iğde topladık o kadar!"

Ahmet'in oğlu özel bir hastaneye ait bir dosyayla odaya girdi. Dosyayı Emrişe uzattı. Emris birkaç sayfa karıştırdıktan sonra bir sayfayı detaylıca okudu. "Doğru söylüyor," dedi, "bu adamın durumu pek iç açıcı değil."

Sedat, "Sadece çocuklukta mı yaşıyor?" diye sordu.

Genç adam, "Ya anı yaşıyor ya çocukluğu," diye yanıtladı.

Bu kez Eren, "Anı yaşamak derken?" diye araya girdi.

"Yemek hazır mı, televizyonu açsana gibi günlük yaşam içerisindeki hareketleri normal. Ama ne zaman ki geçmişe dair bir soru sorulsun, anında böyle oluyor."

Emris, "Peki orta geçmiş, yakın geçmiş; bunları hatırlıyor mu?" diye sordu.

"Neredeyse sıfır. İsterseniz bir de siz deneyin."

Emris, Ahmet'e doğru yaklaştı. "Yıllar önce bu adamdan para almışsın," dedi elindeki makbuzu göstererek, "kimdi bu adam? Neden aldın parayı?"

Ahmet, bu kez bakışlarını Emrişe çevirdi. "Ben kimseden para almam!"

Emris, birkaç kez daha soru sordu. Ancak hiçbirisinde sağlıklı bir yanıt alamadı. En sonunda pes etti. "Bize buradan ekmek çıkmaz," dedi, "hadi gidelim."

Ahmet'in oğlunun çeşitli kişisel ve iletişim bilgilerini aldıktan sonra çıktılar. Arabaya geçmeden önce Emris her zamanki gibi göz ucuyla etrafına bakındı. Ahmet'in oğlu perdenin aralanmış kısmından, kollarını birbirine kenetlenmiş bir şekilde gitmelerini izliyordu. Dikkatle perdenin arkasındaki genç adamı süzdü. "Bu çocukta sanki

bir iş var,” diyerek kendi kendine mırıldandı. Ancak soruşturmada henüz bir arpa boyu bile yol alamamış ve herhangi bir şüpheliye ulaşamamışken akli dengesini yitirmiş bir adamın oğluna fazla odaklanmanın zaman kaybı olabileceğini düşündü.

Arabaya binerlerken Sedat, çevrede konuşlanmış ekiplere “normale dönün” şeklinde bir işaret yaptı. Daha sonra direksiyona geçip kapısını kapattı. Kıkırdarak, “Atölyeye mi dönüyoruz şefim?” diye sordu.

Emris, “Sedaaatt!” diye karşılık verdi, “neden gülüyorsun?”

Bunun üzerine arka koltuktaki Eren daha fazla dayanamadı ve kahkahayı patlattı. Eren’in kahkahası Sedat’tan gelecek daha büyük bir kahkahanın fitilini ateşlemişti.

Ahmet’in Eren’i çocukluk arkadaşına benzetmesi ikisinin de komiğine gitmişti.

“Az daha kendimden şüphe etmeye başlamıştım. Acaba adamın çocukluk arkadaşıydım da erken yaşta ölüp reenkarnasyonla yenden mi dünyaya geldim diye...”

Bu kez Emris de kahkahalara eşlik etmişti. “Üçümüzün birden sınırları bozuldu. Elimizde yaşayan bir adam vardı, o da kaçık çıktı!”

Atölyeye döndüklerinde sakinleşmişlerdi. Mahallenin kasvetli havası onları yeniden gergin bir havaya sokmuştu. Emris’in odasında, başka ne gibi çalışmalar yürütebileceklerine dair tartışıyorlardı.

Tüm bunlar olurken Eren’in gözleri yeniden duvardaki fotoğraflara takıldı. Halil’e baktı. Ardından sırasıyla diğer tüm çalışanlara... Onların hayatları hakkında çok az şey bildiğini fark etti. Bir anda içinde farklı bir şüphe uyandı. Neden olmasındı?

“Bizimkiler... Yani Beyaz Ev’de çalışanlar... Onlar hakkında ne-
ler biliyorsunuz?”

Emris bir anda ciddileşerek Eren’e baktı. “Nereden çıktı bu soru
şimdi?”

Eren, “Duvarda fotoğrafları asılı olduğuna göre eminim onlar
hakkında da birçok araştırma yapmışsınızdır,” dedi.

Sedat, “Elbette ki yaptık,” diye araya girdi, “ama senin ekleye-
ceğin bilgiler varsa.”

Eren, “Hayır yok,” dedi, “tam tersine merak ediyorum onları.
İsimleri dışında geçmişleriyle alakalı neredeyse çok az bilgiye sahi-
bim. Aileleri, yakınları pek yok gibilerdi.”

Bunun üzerine Emris, “Bir insan, yanında çalışanların geçmiş-
lerini merak edip araştırmaz mı?” diye sordu.

Eren, “Bak yine eski alışkanlığına döndün komiserim,” dedi,
“çaktırmadan bana tuzak soru soruyorsun. Ama yemem ben. Ay-
rıca, asla İstanbul’da kalma niyetimin olmadığını siz de biliyorsu-
nuz. Onları çalışanlarım olarak görecektir bir psikolojiye hiç girme-
dim. Bu nedenle geçmişlerini sorgulamaya da hiç niyetlenmedim.”

Sedat ve Emris sessiz kaldılar. Eren haklıydı. Normalde dede-
sini defnettikten sonra hemen Sidney’e dönecekti ancak kendileri
buna engel olmuşlardı.

Emris, “Çalışanlarını araştırdık evet. Hem de fazlasıyla. Ama
onlar da sanki birer kapalı kutu,” dedi.

Eren merakla, “Nasıl yani?” diye sordu, “nasıl kapalı kutular?”

“Her birisi uzun yıllardır orada çalışıyor. En azı yirmi beş sene.
Hiçbirisi evlenmemiş. Hiç birisinin çocuğu yok. Önce bunu bir

oyunun kuralı olarak görmüştük. Sonra araştırdık ki, deden biyolojik sorunlarından dolayı çocuğu olamayacak kişilerden seçmiş tüm çalışanları.”

Eren dedesinin yeni bir manyaklığını daha duyunca şaşkına döndü. “Neden böyle bir şey yapma ihtiyacı duysun ki?”

“Biz de aynı soruyu sorarak araştırmalarımızı o yönde ilerlettik. Bir insan neden çocuğu olamayacak kişileri seçer? İşin doğrusu en çok da çalışanlardan şüphe duyduk. Ama sonra dedenin değişime karşı, yeniliklere kapalı bir yönünün olduğunu fark ettik. Takıntılı bir adam. Bu nedenle çocuğu olabilecek kişileri almadı yanına. Çünkü belirli bir süre çalıştıktan sonra evlenecekler, belki kendi evlerinde kalmak isteyecekler, belki çocuklarını bahane ederek işten ayrılacaklar. Evin içerisinde beraber yaşayacak kadar güven duyabilecekleri kişileri bulmak zor.”

“Peki neden böyle bir takıntısının olduğunu düşündünüz? Başka bir amaç olamaz mı?”

“Dedeni bizden daha iyi tanıyorsundur umarım. Evin içindeki kurallar bile bu takıntının göstergesi değil mi? Onca zenginliğine rağmen hâlen 1982 model bir Mercedes kullanması gibi...”

Araba konusu açılınca Eren irkildi. Geldiğinden beri Beyaz Ev’de araba görmemişti. Garip bir şekilde araba var mı diye sorma gereği bile duymamıştı. Murat, şoför olarak çalışıyordu. Bunu bilmesine rağmen...

“Araba... Ben o arabayı hiç görmedim?”

Sedat, “Göremezsın tabii ki... Çünkü sanayide. Arabanın neredeyse perte çıkmasına rağmen deden emretmiş tamir edilsin diye. Aylardır sanayide tamir görüyor,” dedi, “rengi çok güzel. Fıstık yeşili.”

Emris, Eren'in araba konusundaki tuhaflığını fark etti. "Sen bu detayı bilmiyor muydun?"

"İnanmayacaksınız belki ama bilmiyordum. Üstelik hiç de merak etmemiştim. Şimdi bunun şaşkınlığını yaşıyorum."

Sedat Eren'le dalga geçti. "Şefim koca evin içinde yaşayıp sefasını süren Eren ama ev hakkında her şeyi bilen ben. Bence biz Eren'le yer değiştirmeliyiz. Ya da beni de işe alsın. Deli gibi maaş alıyor çalışanlar..."

Eren, çalışanların ne kadar maaş aldıklarını da hiç merak etmemişti. Soracaktı. Çekindi. Ancak yine Emris'e yakalandı.

"Ne kadar maaş aldıklarını da bilmiyorsun değil mi?"

Eren mahcup bir şekilde başını salladı.

"Maaşları yüksek. Yani ortalama bir ev hizmetlerinde çalışan kişilerin neredeyse on katı. Çalışanların dedeni neden bu kadar sevdikleri ortada."

Eren hemen fikir yürüttü. "Peki madem çocukları yok, aileleri yok. Bu kadar parayla ne yapıyorlar?"

"Neredeyse hepsinin kardeşleri, yeğenleri yurt dışında. Çoğunluğu kazandıklarını onlara yolluyor. Birisi hariç."

"Kim?"

"Halil."

"O ne yapıyor?"

"Bütün maaşını her ay Çocuk Esirgeme Kurumuna bağışlıyor."

Eren eve döndüğünde Halil bahçedeki çiçeklerin başındaydı. Tekrar tekrar onlarla ilgileniyor, tomurcuk hâlinde olanlara dokunuyor, âdeta onları birer çocuk gibi seviyordu.

Bir süre Halil'in çiçekleri sevmesini izledi. Halil öylesine dalmıştı ki Eren'in kendisini izlediğini fark etmemişti. Kısa bir süre sonra Eren, "Nurettin işten mi kaytıyor?" diye sordu.

Halil, "Aa, Eren Bey," dedi, "yok neden kaytarsın?"

"Çiçeklere sen bakıyorsun..."

"Şey, ben çiçekleri... Yani seviyorum onları. Dokunmayı... Ruhuma iyi geliyor."

Halil'in utangaç tavrı bu kez Eren'in ruhunu okşamıştı. "Bu yaptığın ek mesaiye girer. Maaşına dört kat zam yapıyorum."

Halil şaşırmıştı. "Yok Eren Bey, estağfurullah. Yani ne ek mesaisi ne zammı? Gerek yok."

"Aslında beş kat yapacaktım ama bir şeyi eksik söylediğin için cezalısn."

Halil merakla, "Neyi eksik söylemişim Eren Bey?" diye sordu.

"Araba. Dedemin arabası. Ben hiç görmedim. Merak da etmedim. Ama sen neden varlığından haberdar etmedin beni?"

Halil yeniden mahcup bir hâl aldı. "Hay aksi... Hiç aklıma gelmedi. Beyefendi'nin arabası tamirde. Bu kez biraz uzun süreceğe benziyor. Söylemesi ayıp çok eski bir araba da. Araba ihtiyacınız varsa hemen yeni bir tane temin ettirebili..."

Eren lafını kesti. "Biliyorum, biliyorum... Gel buraya, şu maaş işini netliğe kavuşturalım," dedi, "ayrıca şimdilik yeni bir arabaya gerek yok. Zaten nereye gidiyorum ki..." Ardından Halil'in

koluna tatlı bir hayranlıkla girdi. Ormana doğru, uzun bir yürüyüşe koyuldular...

O günden sonra Halil'le çok daha yakınlaştılar. Sedat ile Emris arasındaki ilişkiye benzer, çalışan ilişkisinden çok daha ötede, karşılıklı saygı ve sevginin içerisine şefkati de kattıkları güzel bir diyalog yakaladılar.

Eren sadece Halil'le samimi olmamıştı. Emris ve Sedat'la da artık çok yakın arkadaş gibiydi. Birlikte gece gündüz çalışmaya devam ettiler. Bazı geceler Eren onlarla birlikte atölyede sabahladı. Bazı geceler ise Emris, Eren'in ısrarlarına dayanamayarak Beyaz Ev'de kaldı. Sedat mı? O zaten Beyaz Ev'de bir gece geçirmek için dünden razıydı.

Arden ile ilişkisini ise hiç bozmadı. Beyaz Ev'in yeni müdavimlerinden birisi de Arden olmuştu. Sıklıkla Beyaz Ev'de kalıyor, Eren'i yalnız bırakmamaya çalışıyordu. Halil ise gelen tüm misafirlerle büyük bir özenle ilgileniyordu.

Eren kız arkadaşı ile her ne kadar iş gereği zaman geçirmek zorunda olsa da son zamanlarda arkadaş gibi gördüğü Emris'in samimi olmasını istiyordu. Bu nedenle bir gece bir yemek organizasyonu yapmaya karar verdi. Halil'i bilgilendirdi ve her şeyin eksiksiz olması konusunda tembihledi. Ancak geçen seferki gibi şov benzeri bir şey istemediğini de gülümseyerek ekledi.

Halil tüm organizasyonu gerçekleştirmiş; Arden, Emris ve Sedat'a yemek için davetiye bile göndermişti. Genç patronunun "Abartıdan uzak bir organizasyon istiyorum" söylemini hiçe saymış ve yine kendi bildiğini okumuştı. Eren kendisinden ilk defa gerçek anlamda bir şey istediği için heyecanlanmıştı.

Emris ve Sedat yemek davetiyesini alınca tüm gün kendi aralarında Halil ve Eren'le dalga geçmişlerdi. Davetiye olarak kullanılan bu kâğıt parçası o günün fazlasıyla keyifli geçmesini sağlamıştı.

Beklenen gece gelip çattı. Halil malikâne girişinde yine bir karşılama ekibi organize etmişti. Ancak bu sefer kırmızı halılar ve meşaleler yoktu.

Emris ve Sedat birlikte gelmişlerdi. Sedat, “Şefim görüyor musun, zenginin malı züğürdün çenesini yorar dersiniz; ama şu karşılamaya tüm çenelerim feda olsun,” diyerek her zamanki gibi para ile ilgili gereksiz espriler yapmaktan geri kalmamıştı. Emris ise kendisini bir anda özel bir resmî törende zannetmişti.

Halil'in yönlendirmesiyle yeniden dekore edilmiş büyük salondaki dev yemek masasına geçtiler. Eren, misafirlerini böyle bir özel gecede ağırlamaktan hoşnuttu. Masayı gören Sedat iç geçirdi ve Emris'e dönerek “Görüyor musun şefim? Zengin olmak işte böyle bir şey!” dedi ve ekledi: “Şu masa bizim tüm ekibe bir hafta yeter vallahi.”

Emris ve Sedat tam masaya oturmuşlardı ki Arden yemek salonunun girişinde belirdi. Halil'in kendisini yemek tercihleri ve servis konusunda soru yağmuruna tuttuğu Eren'in yanağına bir öpücük kondurarak içeriye geçti. Sandalyesine geçerken Emris'e gülümseyerek “Hoş geldiniz!” dedi.

Emris, “Teşekkürler,” diyerek her zamanki ciddiyetiyle yanıtladı. Araya giren Sedat ise “Merhaba, nasılsınız?” diye giriş yaptıktan sonra kendisinden beklenmeyecek bir kibarlıkla “Çok şıksınız!” dedi.

Arden, bacaklarını saran deri pantolonunun üzerine giydiği dantelli büstiyeri, hafif kabartarak şekil verdiği küt saçları ve

çekici siyah göz makyajı ile, 90'ların *heavy metal* kliplerinden fırlamış gibiydi.

Birkaç dakika sonra Sedat dayanamayıp koca göbeğini avuçlayarak Emris'in kulağına "Şefim ne zaman yemeğe başlayacağız?" diye fısıldadı.

Emris, sinirli bir bakışla, "Bruce ve Alfred ne zaman teşrif ederlerse o zaman!" diye karşılık verdi.

Aralarındaki fısıldamaları duyan Arden bir kahkaha patlattı. "Sizin de benim gibi bir çizgi roman aşığı olduğunuzu söylesem yanılmış olur muyum komiserim?"

Arden'in kahkahası ortamı bir anda yumuşatmıştı. Daha sonra Eren masaya geldi ve sohbet dolu keyifli gece başladı.

Yemeğin ardından geniş balkona geçmişler, havanın yumuşaklığını fırsat bilip sabahın ilk ışıklarına kadar sohbet etmişlerdi.

Eren, uzun zamandır böylesine keyifli bir gece yaşamamıştı. Beyaz Ev'e ve tüm yaşananlara rağmen huzurlu ve mutlu hissediyordu. İstanbul'da yeni bir aşk ve yeni bir dost kazanmıştı.

Emris'in Beyaz Ev'de kaldığı gecelerdeki en büyük merakı ise Eren'in yaşadığı gizemli olaylardı. Belli etmemeye çalışsa bile çekiniyor, öte yandan da Eren'e eşlik etmek istiyordu. Akı hâlen elindeki soruşturmadaydı. Beyninin büyük bir kısmı her an soruşturma ile ilgili çalışıyor ve bir saniye bile olsa düşünmeden edemiyordu.

Aynı düşünce Eren için de geçerliydi. Banyodaki kan lekesinin gerçek çıkmasından sonra, Emris'in kendisine paranormal olaylarda da inanması için Emris'in kaldığı bir gece benzer bir olay yaşamak istiyor, onun da görmesini umuyordu.

Ama gelin görün ki, ne Arden'in ne de Emris'in kaldığı gecelerin hiçbirisinde Eren tuhaf bir gece geçirmedi.

Ormanda uzuv bulunması ise bir anda bıçak gibi kesilmişti. Neredeyse üç haftadır başka bir vaka meydana gelmemişti. Kameralar ve etraftaki gözcüler yirmi dört saat nöbetlerine devam ettiler. Emris, asla vazgeçmedi. Ama sabırlı bekleyişe rağmen ufak bir gelişme dahi yaşanmamıştı. Eğer Eren'in geceleri gördüğü karartı olmasa sanki her şey yoluna girmiş gibi sayılacaktı.

Ancak aradan geçen üç hafta sadece fırtına öncesi bir sessizlikti...

Üç haftadan bir gün sonra, Emris yine Beyaz Ev'de kalmıştı. Gecenin ilerleyen saatlerine kadar Eren'le balkonda oturmuşlar, sanki gizlice orman nöbeti tutmuşlardı. Sabah olduğunda ise Emris, Sedat'ın yoğun aramalarıyla uyandı.

"Alo şefim! Öldün mü kaldın mı? Kaçınıcı aramam bu!"

Emris saati kontrol etti. Çoktan dokuzu geçmişti. Asla bu kadar uyumazdı.

"Ne oldu? Bir gelişme mi var?"

"Neler olmadı ki şefim? Tüm İstanbul, hatta tüm Türkiye ayağa kalktı."

Emris panikle, "Ne diyorsun sen Sedat!" diye bağırdı, "Düzgünce anlat!"

"Ormanda yeni bir parça bulundu. Yine bir kol. Ama bu kez durum çok farklı."

Emris sinirlenmişti. Üstelik kendisinin Beyaz Ev'de kaldığı bir gecenin sabahında...

"Farklı olan ne peki?"

“Birisı gazetecilere bilgi sızdırmış. Tüm haberlerde son dakika olarak veriliyor, ormanda bulunan kesik kol diye.”

“Ne diyorsun sen? Nasıl olur?”

“Sadece bu da değil şefim. Önceden bulunan parçalar da sızmış. Şu an ülkede herkes bu konuyu konuşuyor. Hatta olayların failine şimdiden karizmatik bir isim bile uydurmuşlar: Cerrah!”

Bir an önce ormana gelsen iyi olur şefim. İl Emniyet Müdürü de dâhil tüm bol yıldızlı rütbeliler burada. Burası birazdan pazar yerine dönecek!”

Emris, “Kahretsın!” diyerek telefonu fırlattı. Eren’in katında bulunan misafir odasındaki yataktan fırladı. Perdeleri sonuna kadar çekip pencereyi açtı. Ormana bakındı. Gördüğü tablo karşısında bir kez daha “Kahretsın!” dedi.

Havada helikopterler ve dronlar; ormanın derinliklerinde ise onlarca canlı yayın aracı... Hepsi birden ormandan naklen yayın yapıyorlardı.

35. Bölüm

Eren, Halil'in kapıyı tıklatmalarıyla uyandı.

“Eren Bey, Eren Bey; uyansanız iyi olacak.”

Uyanır uyanmaz hemen kapıya koştu. “Ne oldu Halil?”

“Eren Bey, sanırım ormanda yine bir olay var. Ayrıca Emris Komiser apar topar çıktı.”

Halil'in verdiği bilginin ardından pencereye döndü. Perdeleri açıp ormana baktı. Ormandaki kalabalığı ve havada uçan helikopterleri görünce, “Olamaz!” deyip hazırlanmaya koyuldu.

Ormana girdiğinde birçok TV aracının ormandan canlı yayın yaptığını gördü. Her aracın yanında onlarca insan vardı. Haber-ciler, gazeteciler... Ayrıca ilk defa bu kadar büyük bir polis kalabalığı görmüştü. Sanki ormanda savaş çıkmıştı.

Aralarından sıyrılıp kalabalığın merkezine indi. Bu kez olayı girilmez şeritleri çok geniş bir alana çekilmişti. Meraklı kalabalık etrafında sıralanmıştı. Tepedeki helikopterlerin ring atakken savurdıkları rüzgâr ağaçların arasından kalabalığa vuruyor

Emris ve Seda'ya bakındı. Emris, çevreye gerilmiş geniş şeritlerin içerisindeki başka bir şerit çemberinin içindeydi. Yanında

rakım elbiseli kişiler vardı. Onlara parmağıyla çeşitli noktaları işaret ederek bilgi veriyordu. Yanına gitmek için doğru bir zaman değil diye düşündü. Bu esnada iç çemberin dışındaki Sedat'ı gördü. Yaklaşarak ona seslendi.

Sedat Eren'i görünce ilk şeridin olduğu yere kadar geldi. Şeridi geçmeden durdu.

"Neler oluyor Sedat? Bu kalabalık da ne?"

"Korktuğumuz başımıza geldi Eren. Yeni bir parça daha bulundu. Yine bir kol. Ama bu bir şekilde medyaya sızdırılmış. Eski olaylarla birlikte. Vali'yi mi ararsın, Başsavcı'yı mı ararsın, Emniyet Müdürü'nü mü ararsın hepsi burada!"

"Peki ne olacak şimdi?"

"Ne olacağını pek kestiremiyorum. Ama umarım bilgi sızmasının faturasını şefime kesmezler. O zaman hiç iyi olmaz."

"Neden ona kessinler ki? Aylardır uğraşılıyor büyük bir gizlilikle. Kimsenin ruhu bile duymadı. Ayrıca daha önce meraklı birçok kişi olay yerindeydi. Belki onlar sızdırmıştır."

"Sen bu işleri bilmezsin Eren kardeşim. Vatandaşın rastgele verdiği bilgiyle olmaz bu kalabalık. Hem vatandaşların hiçbirisi olayların iç yüzünü bilmiyor. Şimdi ise tüm detaylarıyla medyada... Bir olayı tüm Türkiye konuşuyorsa mutlaka bir günah keçisi lazım."

Sedat'ı dinledikten sonra ormandaki durumlar Eren'in de canını sıkıyordu. Kendisini artık Emris'in ekibindeki bir polis gibi görüyor ve onun başının derde girmesini asla istemiyordu. Merakla Emriş'e bakınırken Sedat konuşmasına devam etti.

"Bence sen şimdilik buralarda görüntü verme. Boş yere sana da tebelleş olmasınlar. Şu kalabalık dağıldıktan sonra görüşürüz."

Eren, “Haklısın,” diyerek geriye doğru birkaç adım attı. Daha sonra arkasını döndü ve hızla uzaklaştı.

Saatler geçmek bilmemişti. Sürekli ya televizyondaki ya da internetteki haberlere bakıyordu. Gerçekten de tüm ülkede tek gündem ormandaki parçalar olmuştu. Vücut parçalarının çok düzgün bir şekilde kesildiği ve bir profesyonelin elinden çıktığı da bir şekilde medyaya sızmış; bu nedenle bu kişiye medyada “Cerrah” lakabı verilmişti. Cerrah, bütün haberler ve sosyal medyada konuşuluyordu.

Vali ve Emniyet Müdürü’nün basın açıklamaları esnasında arka Emris’i gördü. Üzerindeki stres her hâlden belli oluyordu.

Akşama doğru Eren’in telefonu çaldı. Arayan Emris’ti. “Müsaitsen sana geliyoruz.”

Eren, “Müsaitim tabii ki, bekliyorum,” diye yanıtladı.

Yaklaşık yarım saat sonra Sedat ve Emris geldiler. Birlikte ormanı gören balkona çıktılar. Emris’in üzerinde hâlen beter bir hâl vardı. Sedat’ın da ondan kalır bir yanı yoktu. Eren, ne diyeceğini, nasıl konuşacağını bilemedi. Sadece Halil’e bir şeyler getirmesini söyleyebildi.

“Şefim o angut başkomiser kimdi öyle? Hangi şubede? Başmüdüre yalakalık yapmak için, neymiş efendim, ormana gizli kamera takalımış, sivil ekipler yerleştirelimmiş... Ulan bizim kaç gündür yaptıklarımızı herifler yeni akıl ediyor!”

Emris karşılık vermedi. Gözünü ormana dikmiş, derin bir düşünceye dalmıştı. Hırsı hâlen geçmemişti.

Sedat Emris’ten yanıt alamayınca Erene söylemiş gibi bakındı.

Eren, “Kimmiş o başkomiser?” diyerek konunun havada kalmasını engellemeye çalıştı.

Emris, “Boş verin onları,” dedi, “bunların başımıza geleceği belliydi.”

Eren bir anda izlediği filmleri hatırladı. Genelde filmlerdeki kahraman polisler, soruşturmanın sonuna doğru görevden alınırlardı. Yoksa...

“Yoksa seni görevden mi aldılar?”

Emris, “Hayır,” diye karşılık verdi, “ama alsalar daha iyiydi.”

Eren neden dercesine bakarken Sedat araya girdi.

“Şimdi bu iş kamuoyuna düştü ya. Tepedekiler milletin gazını almak için, yok şöyle özel ekipler kuruyoruz, yok böyle çalışmalar yapıyoruz diye teraneler yapıyorlar. Böyle zamanlarda da soruşturmadan bir halt anlamayan tipler yalakalık olsun diye anında orada peyda olurlar. Aman müdürüm şöyle yapalım, aman müdürüm böyle yapalım. Şimdiden birkaç tane başkomiser ve emniyet amirini soruşturmaya dâhil ettiler. Adamlar bizim neler yaptığımızı araştırmadan saçma sapan işlere girişmeye başladılar bile. Ulan biz Özgürlük Heykeli’ni dikmek üzereyiz, adamlar resmen Amerika’yı keşfetmek için gemiye yeni biniyorlar!”

Sedat’ın açıklamasıyla Eren olup bitenleri çok iyi anlamıştı. “Haksızlık bu!” dedi, “Ayrıca sürecin uzamasından başka bir sonuç vermez.”

Sedat, “Bak aklın yolu bir işte,” diye karşılık verdi.

“Peki gazetecilere kim sızdırmış belli mi? İçeriden birisi mi?”

Sedat bir anda parladı. “İçeriden birisi mi? Asla... Bizim çocuklardan öyle adamlar çıkmaz. Başka bir iş var o işin içinde.”

Eren yeniden Emriş'e baktı. “İyi misin?”

Emris, “Geçer birazdan,” diyerek lafı geveledi, “meraklanma.”

Bir süre daha gün içinde olan bitenden konuşmaya devam ettiler. Emris yavaş yavaş açıldı. Konuşmaya başladı. Bir süre sonra tamamen sakinleşmişti.

Eren aklından geçen soruyu ancak o zaman sorabildi. “Şimdi planınız ne? Yani o bahsettiğiniz kişilerin emirleriyle mi hareket edeceksiniz bundan sonra?”

Bu sorunun yanıtını Eren'den çok Sedat merak ediyordu. Emris'in gözlerinin içine baktı. “Hakikaten şefim şimdi ne yapacağız?”

Emris, yeniden ormana bakındıktan sonra, “Onlara göre hareket edersek en az iki ayımıza daha mal olur. Milim mesafe kat edemeyiz. Onların emirlerini uygularken biz yine bildiğimizi okuyacağız,” dedi.

Sedat, “İşte bu!” dedi, “Şefim affetmez!” Hemen ardından, “Ama şefim bir sorunumuz var. Adamlar gizli üssümüz gibi kullandığımız atölyeyi zapt ettiler resmen. Orada olduğumuz sürece bizi rahat bırakmazlar,” dedi.

Emris, “Biz de kendimize başka bir yer bulacağız,” diye karşılık verdi, “gerekirse arabayı ofis yapacağız.”

Bunu duyan Eren anında araya girdi. “Burası... Burası ne güne duruyor? Kocaman ev,” dedi, “yani sizin için sakıncası yoksa burada birkaç odayı istediğiniz gibi kullanabilirsiniz. Hem ormanın da içinde sayılırız.”

Eren'in teklifi gayet mantıklıydı. Emris ve Sedat göz göze geldiler. Sedat, 'Kabul et şefim!' dercesine göz kırpıyordu.

"Şimdilik elimizdeki en iyi imkân bu. Tamam kabul, yalnız kimsenin bilmesini istemiyorum."

Eren, "Sen hiç meraklanma," dedi, "sizin olduğunuz kata kimsenin çıkmasına izin vermem."

Sedat coşkuyla yerinde sallanmaya başladı. "Of, oyun içinde oyun, tuzak içinde tuzak, gizli üs içinde başka bir gizli üs... En sevdiğim!"

36. Bölüm

O günden sonra öncelikli iş olarak, Beyaz Ev'in içindeki kamera bağlantılarını gizlice iptal ettiler. Mahkemeden izleme kararını sonlandırdılar. Sedat ve Emris dışında evin içinin izlendiğini kimse-
nin bilmemesi gerekiyordu.

Sedat, parça parça ellerindeki önemli evrakların fotokopilerini çekti. Atölyede çalışan diğer polisler belli etmeden arabanın bagajına attı. Emris ise diğer rütbeliler ile yalandan toplantılara katılıyor, onların verdiği talimatları yerine getiriyordu.

Ertesi günün akşamında, Eren'in odasının karşısındaki iki oda çoktan yeni bir ofise dönüşmüştü. Eren, Halile kimsenin bu kata çıkmaması talimatını vermiş, dedesinin zamanında koyduğu merak etmeme ve konuşmama kurallarını yeniden getirmiş, Emris ve Sedat için olabilecek en iyi şartları sağlamıştı.

Aradan günler geçti. Emris ve Sedat, normal mesai saatlerinde diğer ekiplerle birlikte çalışırlarken akşamları gelip Beyaz Ev'de çalışmaya devam ettiler. Bu zamanlarda Eren de hep yanlarındaydı. Sürekli olarak onlara yardımcı oldu.

Tek istisnası Arden'in Eren'de kaldığı gecelerdi. İçeride gizli bir çalışma yürüttüklerini Arden'den saklamıştı. Arden ile vakit

geçirmek için alt kattaki odalardan birini ayarlamıştı. Üst kata çıkmasına hiç izin vermiyordu. Ancak Arden, Eren'in tuhaf davranışları, aklının sürekli başka şeylerle meşgul olması ve bazı zamanlarda lavaboya gidiyorum diyerek yarım saat ila bir saat arası ortadan kaybolmalarından işkillenmişti.

Bir gece, "Eren, bana anlatmadığın bazı şeyler olabilir mi?" diye sordu.

Eren, "Nasıl yani? Neyi anlatmamış olabilirim ki?" diyerek karşılık verdi.

"Ne bileyim. Son zamanlarda çok farklısın. Yanımdasın ama yanımda değilsin gibi. Benim ofisime de neredeyse hiç uğramaz oldun. Ben buraya gelmesem aklına düşeceğim bile yok."

Eren, "Yok canım, sen öyle hissetmişsin. Değişen bir şey yok," diyerek geçiştirmişti.

Ellerinde yüzlerce sayfalık kayıp şahısların dosyaları vardı. Her gece onları okuyorlar, son yıllarda kaybolan kişilerle Beyaz Ev arasında bir bağlantı kurmaya çalışıyorlardı. Eren kendini dosyalara fena kaptırmıştı. Neredeyse kaybolan yüzlerce insanın hayatlarını artık ezbere biliyordu.

Yine böyle bir gecede Arden Beyaz Ev'e geldi. Eren'in aklı, kayıp şahıs dosyalarında idi. Arden Eren'in derin düşüncelerle boğuştuğunu fark etti. Ancak bu kez ne bir soru sordu ne de açıklama yapması için ısrar etti. Sadece Eren'in yine bir bahaneyle bir süre kaybolmasını bekledi.

Beklediği olmuştu. Eren lavaboya gideceğim diyerek Arden'in yanından ayrıldı. Arden, gizlice Eren'in peşinden kapıya yöneldi. Üzerinde sadece Eren'in bol bir gömleği vardı. Ses çıkarmamak

için ayakkabılarını giymemişti. Daha sonra onu takip ederek üst kata çıktı. Eren'in lavabo yerine başka bir odaya girdiğini gördü. Peşinden yürüdü. Kulağını kapıya dayayarak, içeriyi dinledi. Eren dışında başka birilerinin de var olduğunu anlaması uzun sürmedi. Seslere dikkat kesilince, içeridekilerden birinin Emris olduğunu anladı.

Eren, Emris ve Sedat'la bir kayıp vakası üzerine heyecanlı bir tartışmaya girmişti. Bu esnada kapı yavaşça açıldı. Arden, üzerinde bacaklarına zar zor değen bol gömlekle kapıdan içeriye girdi. "Aa, kimler varmış burada?" dedi, "Komiserimin burada olduğunu neden söylemedin Eren?"

Emris ve Sedat bir anda bakışlarını Arden'e çevirdiler. Eren, Arden'in sesini duyunca, "İşte bu olmadı," diye mırıldandı. Bir anda çift yönlü bir suçluluk duygusuna kapıldı. "Arden, senin ne işin var bu odada?"

"Merak ettim ve arkandan geldim. Rahatsız etmiyorum değil mi?"

Arden çoktan odanın içerisine kadar girmişti. Masaların üzerine yığılmış evraklara ve klasörlere bakındı.

Halil'in getirdiği süt ve çikolatalı kurabiyeleri tıkmakla meşgul olan Sedat, Arden'i bu hâlde görünce, gözlerini bir süre Arden'den alamadı.

Eren, göz ucuyla Emris'i kontrol etti. Onun vereceği tepkiyi merak ediyordu. Bir yandan da mahcup tavırları devam ediyordu.

Emris, gergin bir bakışla Arden'i süzdü. Ancak hiçbir tepki vermedi. Sadece başını öne doğru eğerek genç kadını selamladı.

"Arden, hadi aşağıya inelim biz."

Arden masadaki evraklardan birine uzanmıştı. “Bunlar gizli evraklar falan mı yoksa?” dedi, “Çok heyecanlı!”

Eren hemen peşinden hamle yaptı. Eline aldığı evrakı masaya bıraktı. “Senlik bir şey yok burada,” dedi, “hadi çıkalım.” Hemen ardından Arden’in bileğinden tutarak çekti.

Arden kapıdan çıkarken, “Kolay gelsin size,” diyerek el salladı. Gizli bir toplantıyı böldüğünün farkındaydı. Sempatik tavırlarla durumu kurtarmaya çalışıyordu.

Odadan çıkıp merdivenlere yöneldikleri esnada Eren, “Sen ne diye beni takip ediyorsun?” diyerek tepki gösterdi.

Arden, “Ortalıktan kaybolup ne haltlar karıştırdığını merak ettim,” diye yanıtladı.

“Bir şey yaptığım yok. Gördüğün gibi polislere yardımcı oluyorum sadece!”

“Olayların peşini bıraktığını sanıyordum. Ama sen adamlara özel oda tahsis etmişsin. Benden bile saklıyorsun. Beni bırakıp onların yanına kaçırıyorsun!”

“Bildiğin gibi değil durumlar. Yani aslında bildiğin gibi ama işte... Gizli kalması gerekiyordu.”

“Koca koca güvenli emniyet binaları dururken şimdi adamlar senin evinde gizlice çalışacaklar öyle mi?”

“Mesele bina yokluğu değil. Ormana yakın olmak.”

Eren, Arden’i çekiştire çekiştire alt kattaki odaya kadar götürdü. “Bak Arden, bir daha üst kata çıkmanı ve o odaya girmeni istemiyorum. Anlaştık mı?”

Arden, “Tamam, tamam; meraklanma çıkmam yukarıya falan,” diyerek karşılık verdi, “ama bu gece bana vakit ayırmanı istiyorum. Onlara değil.”

Günler akıp gitmeye devam etti. Çalışmalarına devam ettiler. Artık Arden de evin içerisindeki ofisi biliyordu. Her geldiğinde sık sık Erene sataşıyordu. Eren de belirli bir süreden sonra detayları saklamaktan çekinmemişti. Hatta Arden’in olduğu günlerde, Emris ve Sedat da dâhil olmak üzere hep birlikte yemek yiyip, gecenin geç saatlerine kadar oturmuşlardı. Bu dinlenme saatleri bile onlar için iş gibiydi. Çoğunlukla Beyaz Ev’in laneti ve çalışmaları üzerine sohbet edercesine fikirler yürütmeye devam ediyorlar, aralarda Arden’in bazı inşaat projelerinde yaşadığı komik anılarıyla kafa dağıtıyorlardı.

Yaklaşık iki hafta böylece geçmişti. Bir akşam yine odaya çekilmişler, kayıp şahısların dosyalarını okumaya devam ediyorlardı. Gün geçtikçe Emris’in üzerindeki stres artmıştı. Özellikle başka kişilerin soruşturmaya müdahalesi, üzerindeki psikolojik baskıyı zirveye taşımıştı. Eren ve Sedat da bu durumun farkındalardı. Neredeyse nefes almadan, ufacık bir iz yakalamak için sabahlamışlardı.

Güneş doğmaya yakın, Eren kayıp şahıslar dosyasından sıklıkla kılınmıştı. Eski dosyaları kurcalamaya başladı. Zamanında Beyaz Ev’in tamirat işlerinde geçici çalışan; ancak sonradan öldükleri anlaşılan kişilerin dosyasını açtı. Yeniden, dosyada ne varsa merakla okumaya başladı.

Sedat çok kapsamlı bir dosya hazırlamıştı. Ölen kişilerle alakalı onlarca farklı bilgiyi derlemişti. Son ikamet adresleri, hastane kayıtları, sosyal güvenlik kayıtları...

Eren, son olarak sosyal güvenlik kayıtlarına bakınırken bir şey dikkatini çekti. Emin olmak için yeniden kontrol etti. Yanılmamıştı. “Bu biraz tuhaf değil mi?” diyerek Emris ve Sedat’a seslendi.

Emris ve Sedat, Eren’in çalıştığı masaya dikildiler. Emris, “Tuhaf olan ne?” diye sordu.

“Beyaz Ev’de şu tamirat işleri için çalışmış kişiler. Sonradan hepsinin öldüğünü fark ettiğimiz... Sosyal güvenlik kayıtları. Neredeyse hepsinin sosyal güvenlik kayıtları inşaat alanındaki firmalara ait. İnşaat, boyama, yapı dekorasyon işleri. Ama içlerinden birininki aşçılık. İsmi Mustafa Kurtul. Baktığımda hep aşçılık olarak görünüyor. Başka bir işte çalışmamış. İnşaatla pek alakalı değil gibi.”

Emris ve Sedat çenelerini kaşıyorlardı. Sedat, “Ne var bunda?” diye sordu.

Eren, “Yani benim garibime gitti. Evin içinde bir inşaat çalışması olduğundan eminiz. Çalışanların hepsi inşaatçı. Ama bu adam aşçı,” dedi.

Emris, “Sonuçta yaptıkları iş geçici bir iş. Bu ülkede işsiz kalan herkes emek gücüyle inşaatlarda çalışabiliyor. Bu adam da işsiz kaldıysa geçici bir süre çalışmış olabilir,” diye karşılık verdi.

Eren, “Zaten tuhaf olan da bu. Adamın ilk sosyal güvenlik kaydından ölünceye kadar geçen zamanda boş geçtiği bir ay yok. Hep düzenli yatmış. Belli ki pek işsiz kalmamış,” diyerek parmağıyla kayıtların tarihlerini işaret etti.

Sedat, “Bak işte bu gerçekten tuhaf,” dedi. Ardından Emrise baktı.

Emris, “Sedat; bu evrakları alıp hemen şubeye git. Hakkında ne kadar bilgi çıkarabiliyorsan çıkar. Ailesi, akrabası, ölüm raporu... Her şeyi istiyorum,” dedi.

Sedat, "Anlaşıldı şefim," dediği gibi fırladı. Güneş doğmuş, gün yeni başlıyordu. Ortalık ıssızdı. Trafik olmadığı için kısa bir sürede soluğu şubede aldı.

Eren ve Emris hava almak için ön balkona çıktılar. Ormana bakarak beklemeye koyuldular. Sessizce ormanı izlediler.

Bir süre sonra Emris'in telefonu çaldı. Arayan Sedat'tı.

"Şefim; Eren haklı çıktı!"

"Nasıl haklı çıktı? Ne buldun?"

"Bu Mustafa Kurtul'un bütün akrabalarına bakındım şefim. Garip gelecek ama bunun bir amcasının oğlu var. Aynı yaşlarda. Birinci bomba şu: Amca oğlunun ismi de yine Mustafa Kurtul. İkinci bomba şu: Amca oğlu Mustafa Kurtul'un sosyal güvenlik kayıtlarının hepsi inşaat alanında. Üçüncü bomba şu: Amca oğlu Mustafa Kurtul'un son sosyal güvenlik kaydı, aşçı Mustafa Kurtul'un ölüm tarihiyle kesişiyor. Dördüncü bomba şu: Amca oğlu Mustafa Kurtul hâlen hayatta görünüyor!"

37. Bölüm

Emris duyduklarıyla heyecanlanmıştı. "Sedat, ne yap et; ikinci Mustafa Kurtul'a ulaşabileceğimiz bir telefon, bir adres, bir şey bul!" dedi.

Sedat, "Anlaşıldı şefim," diye karşılık verdi.

Eren, 'ikinci Mustafa Kurtul' lafını duyunca merakla Emrise baktı. "İkinci Mustafa Kurtul da ne?"

Emris, Sedat'ın verdiği bilgileri Erene özetledi.

Eren, "Ne diyorsun? Bir şey çıkar mı?" diye sordu.

Emris, "Eğer adam ölmemişse ve bulabilirsek belki," diye yanıtladı. Ardından ormana baktı ve "Bu kez olsun!" diye mırıldandı.

Öğlene kadar Sedat'tan bir haber beklediler. İkisi de yerinde duramıyordu. Gece boyu hiç uyumamalarına rağmen ufacık bir uyku belirtisi göstermiyorlardı. Emris sık sık Sedat'ı arıyor, bir gelişme olup olmadığını soruyordu. Sedat da henüz olmadığını; ancak çalışmaya devam ettiğini söylüyordu.

Öğlen saatlerinde Sedat'tan telefon beklerlerken Sedat'ın kendisi çıkıp geldi. Yüzünde muzip bir tebessüm vardı. Balkondaki manzaraya baktı.

Eren ve Emris ise sessizce onu izliyorlardı. Emris, “Çatlatma-sana adamı,” dedi, “bir şey buldun mu?”

Sedat, “Hadi ayaklanın şefim,” diyerek sırttı, “Bosna’ya gidiyoruz!”

Eren, “Bosna mı? Adam yurt dışında mıymış yoksa?” diye sordu.

“Evet Bosna’da. Ama yurt dışında değil.”

Sedat’ın bu garip yanıtları Emris’i yine kızdırmıştı. “Ne saçma-lıyorsun Sedat? Ayrıca ne sırtıyorsun öyle?”

“Dur şefim azıcık tadını çıkarayım ya. Sen de hiç müsaade et-miyorsun!”

“Sedaaat!”

“Tamam tamam. Evet, Bosna’ya gidiyoruz ama ülke olanına de-ğil. Edirne’nin Bosna isminde bir köyüne.”

Eren, “Bosna isminde bir köy mü varmış?” diye sordu.

“Evet. Ben de ilk duyduğumda şaşırdım. Meriç Nehri’nin kıyı-sında, seksen doksan hanelik küçük bir köy.”

Emris, “Mustafa Kurtul orada mı?” diye sordu.

“Evet şefim. Aldığım istihbarat o yönde. Sabah sabah ne kadar güvendiğim devrem varsa ayaklandırımdı. Bunun akrabalarından birisinin uyuşturucudan kaydı çıktı. Narkotikten bir devremle ço-cuğu evinden aldık. Çocuk ilk başlarda yıllardır görüşmüyoruz di-yerek ayak yaptı. Bizim narkotikçi çocuğu biraz sıkıştırdı. Ellerinde dosyası mı ne varmış, oradan tehdit etti. Çocuk mecburen çözüldü. Yarım saat müsaade isteyip diğer akrabalarıyla falan görüştü. Daha sonra Mustafa Kurtul’un Edirne merkeze yedi kilometre uzaklık-taki Bosna Köyü’nde bir mezrada yaşadığını söyledi. İsterseniz va-kit kaybetmeden çıkalım.”

Apar topar yola koyuldular. Ne bir destek ekip yanlarına aldılar ne de Edirne Emniyeti'nden takviye kuvvet istediler. Tek dilekleri yeni buldukları Mustafa Kurtul'un hayatta olmasıydı. Üçü de henüz bu adamın olaylarla bir bağlantısının olup olmadığını bilmiyordu. Ancak ellerinde başka bir seçenek kalmamıştı.

Sedat'ın uzman şoförlüğü ile normalde üç saatte gidecekleri yolu iki saatte tamamladılar. Edirne merkezden geçip, Meriç Nehri'nin kıyısındaki bir sınır köy olan Bosna'ya devam ettiler. Kısa bir süre sonra köyün girişine ulaştılar.

Sedat, "Evet şefim, köye geldik. Var mı bir planımız?" diye sordu.

Emris, "Planımız belli. Mustafa Kurtul'un evini bulup adamlarla konuşacağız," dedi, "ama yine de tedbirli olmakta fayda var."

Sedat, "Anlaşıldı, sen yine çelik yelek diye tutturacaksın. Ben en iyisi ikiletmeden giyeyim," diye karşılık verdi.

Arabayı تنها bir yere çekip indiler. Üzerlerine çelik yelekleri geçirdiler. Ne olur ne olmaz diye Eren'e de giydirdiler. Eren, ilk kez çelik yelek giydiği için ilk başta ağırlığından dolayı dengesini yitirdi. Daha sonra toparlandı.

Yeniden arabaya binip devam ettiler. Köye girerken Sedat cebinden bir kâğıt çıkardı. Katlanmış ve buruş buruş olmuş kâğıdı açmaya başladı.

Emris, "Bu da ne böyle?" diye sordu.

Sedat, "Mustafa Kurtul'un evinin olduğu yeri gösteren kroki," dedi, "bu köyde de navigasyonla adres bulacak değiliz ya! Çocuk bizim devreden nasıl korktuysa kroki bile getirdi."

Ellerindeki krokiye göre köyün içinde devam ettiler. Küçük köyde sokakta dolaşan herkes merakla onlara bakıyordu. Gizlenme

gibi bir şansları yoktu. Mustafa Kurtul'un evine giden patika yola saptıklarında ise herkes oraya gittiklerini anlamıştı. Çünkü o yol sadece aradıkları adamın derme çatma çiftlik evine devam ediyordu.

Çiftlik evinin önüne geldiklerinde durdular. Evin etrafı eski kalsarlardan bozma çitlerle çevrilmişti. İçeride bir hayat ışığı görünmüyordu. Emris ve Sedat silahlarına dolduruş yapıp olası bir tehlikeye karşı hazır vaziyete geçtiler. Daha sonra arabadan indiler. Eren ise arabanın içinden heyecanla onları izliyordu.

Sedat, çite bağlı, yine ahşaptan yapılmış bahçe kapısını açtı. Paslanmış bir yaya bağlı olan kapı, korku filmlerindeki sahneleri andırıcasına gıcırdadı. Daha sonra pat diye kapandı. Bahçenin sol kısmında odun yığınları, sağ kısmında ise gübre torbaları yığılıydı. Ortadaki eski evin kapısı kapalı, pencerelerindeki perdeler sonuna kadar çekiliydi.

Emris, "Kimse yok mu?" diye seslendi. Evin içinden ne bir perde kıpırdadı ne de bir ses yükseldi. Göz ucuyla Sedat'a işaret etti. Sedat silahını çekip pencereye doğru yanaştı. İçeriye görmeye çalıştı. Ancak hiçbir şey göremedi. Kafasını Emris'e çevirip olumsuz anlamında salladı.

Emris bu kez evin sol yakasını işaret etti. Sedat sol tarafa yöneldi. Kendisi de sağ yakaya doğru yürümeye başladı. İki yandan sessizce arka tarafa doğru ilerlediler.

Evin arkası ise karma karışıktı. Bir yanda kömür torbaları, bir yanda tavuk kümesleri, bir yanda da eskimiş ve artık kullanılmayan bir traktör... Emris, kümesin içerisinden kontrol ederek ilerlemeye devam etti.

Sedat'ın bulunduğu taraf da karma karışıktı. Ahıra benzer demir çatma bir yapı vardı. İçeriden inek sesleri geliyordu. Pencere yuvası

açılmış ancak pencere takılmamış duvardan ahır kontrol etti. İnekler dışında hiçbir şey göremedi. İneklerin varlığıyla burada yaşayan birisinin olduğundan artık emindi. Silahını doğrultup yürümeye devam etti.

Samanlık benzeri bir alana çıktığında, samanlardan yansıyan güneş ışığı gözlerini aldı. Bir süre gözlerini kapatıp açtı. Samanlığın hemen yanındaki su kuyusunu fark etti. Namlusunu su kuyusuna doğrultup adımlamaya devam etti. Kuyunun başına ulaştı. Kafasını kuyuya doğru eğip aşağıya bakmıştı ki ensesine bir av tüfeği dayandı.

“Ses çıkartırsan beynini dağıtırım!”

Sedat bir anda kilitlenmişti. Elindeki silah titremeye başladı.

“Silahını kuyuya at. Yoksa beynini dağıtırım!”

Sedat ne yapacağını bilemedi. Silahını kuyuya atması sonu olabilir. Göz ucuyla Emriş'e bakındı. Etrafında göremedi. Bağırılmayı düşündü. Ancak ensesinden sertçe bastıran av tüfeğinin namlusunun hiç şakası yok gibiydi.

“Tamam, tamam; sakın ol... Ben polisim!”

“At silahını dedim kuyuya! Polis molis anlamam ben!”

Sedat'ın başka bir seçeneği kalmamıştı. Sıkıca tuttuğu tabancasının kabzasını gevşetti. Gevşeyen tabanca namludan aşağı dönmeye başladı. İçinden dualar ederek yavaşça elini kabzadan çekti.

Tam da bu esnada ensesine dayanmış av tüfeğinin dolduruş sesini duydu.

38. Bölüm

“İndir tüfeğini, yoksa seni vururum!”

Sedat'ın duyduğu ses Eren'in sesiydi. Şaşırmıştı. Tabancası kuyuya düşmek üzereyken parmağını tetik korkuluğuna sokarak tırmı

Eren, “İndir diyorum, yoksa hiç acımam!” diye bağırdı. “polisiz biz. Seninle bir sorunumuz yok. Sadece birkaç soru soracağız. Ama o tüfeği indirmezsene çok kötü olur.”

Adam, sırtına dayanmış silahı hissedince, “Tamam,” dedi. Tüfeğini Sedat'ın ensesinden çekip yukarı doğru kaldırdı. Sedat bir anda arkasını dönüp adamın tüfeği tutan bileğini yakaladı. Tüfeği elinden kaptıktan sonra adamı gözaltına alır gibi yere yarırdı.

Eren, “Tamam, tamam; sakın ol,” diyerek Sedat'ın omzuna dokundu.

Sedat, “Az daha öldürecekti beni!” diye karşılık verdi ve bacağı

“Polis olduğunuza inanmamıştım. Ah, bastırma canım yanıyor!”

Eren, Sedat'ın kolundan tutup çekti. Sedat ayağa kalkar kalkmaz Eren'in elindeki tırnağı gördü. “Sen tırnağıyla mı korudun beni?”

“Ne yapayım? Tabancam yok. Mecburen kenarda bulduğum tırmığın sapını tüfek gibi adamın sırtına yasladım.”

Sedat, “Vay be,” dedi, “hafife almışım seni Eren Bey. İyi iş!”

Bu esnada Emris koşarak yaklaştı. “Neler oluyor?”

Sedat, “Neler olacak şefim! Herif az daha beni öldürecekti. Eren tırmıkla kurtardı,” diye yanıt verdi.

Eren, hâlen korkuyla yerde uzanan adamı kaldırdı. “Tamam, ortada bir sorun kalmadı,” dedi. Daha sonra, “Sen Mustafa Kurtul’sun değil mi?” diyerek adama baktı.

“Evet... Benim. Nereden buldunuz beni?”

Emris, “Bulduk işte bir yerden,” dedi, “şimdi olay çıkarma da düzgünce konuşalım!”

Ortalık sakinleşince arka avludaki bir gölgeye çekildiler. Mustafa, “Ne istiyorsunuz benden?” diye sordu.

Emris, “Neden yıllardır kaçak hayatı yaşıyorsun?” diyerek karşılık verdi.

“Uzun hikâye. Kendimce tedbir alıyorum.”

Sedat, “Ne tedbiri? Kimden saklanıyorsun?” diye sordu.

“Kimden saklandığımı ben de bilmiyorum. Bildiğim tek şey eğer saklanmasaydım şu an hayatta olmayacaktım.”

Mustafa Kurtul’un bu cümlesi üzerine birbirlerine baktılar. İlk defa somut bir adım atabildiklerini düşündüler.

Eren, “Bak Mustafa Bey; bizim seninle bir sorunumuz yok. Ama araştırdığımız bir konu var ve senin bu konuda büyük yardımının dokunabileceğini düşünüyoruz,” dedi.

Eren'in sakin tavrı Mustafa Kurtul'u rahatlatmıştı. "Başımı belaya sokmayın da ne yapıyorsanız yapın!"

Emris, "Kaçmanın sebebi ne peki? Yıllar önce çalıştığın bir inşaattaki herkesin teker teker ölmesi mi?" diye sordu.

Mustafa Kurtul şaşkınlıkla kafasını kaldırdı. Emrise baktı. "Sonunda birileri bu olayın üzerine gitmeye karar verdi ha! Emin misiniz? Becerebilecek misiniz?"

Sedat sinirlenmişti. "Bize olan bitenleri düzgünce anlatırsanız becereceğiz! En baştan anlat bakayım!"

"Yıllar önceydi. Sürekli yanında çalıştığım bir ustam vardı. Yanında amelelik yapıyordum. Bir eve, konak gibi büyük bir eve tamirata gideceğimizi söyledi. Gittik. Yaklaşık bir ay çalıştık. Paramızı fazlasıyla aldık. Evde kimseyi görmedik.

Aradan zaman geçti. Bir baktım önce bizim usta öldü. Trafik kazası. Sonra birlikte çalıştığımız bir arkadaş. Başka bir inşaatta sekizinci kattan düştü. Sonra bir diğeri. Üçüncü ölümünden sonra bir tuhaflık sezdim. Korktum. Kendimce izimi kaybettirip kaçmaya başladım. Bir gün, benimle aynı isimdeki amca oğlumun intihar ettiğini duydum. Bence yalandı. Birileri orada çalışan herkesi bu şekilde ortadan kaldırıyordu. Benim yerime de yanlışlıkla amcamın oğlunu öldürdüler.

O günden sonra zaten hayatım cehenneme döndü. Sürekli y değiştirdim. Sürekli kaçtım. Birkaç yakın akrabam dışında kimseyle görüşmedim."

Eren, "Kaç kişiydiniz siz?" diye sordu.

“Sekiz kişiydik. Ama aynı zamanda evin başka bir yerinde daha inşaat olduğunu biliyorum. Ustabası malzeme eksildikçe onlardan alıyordu.”

Emris, “Onların kimler olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

“Hayır. Hiçbirisini bilmiyorum. Görmedim de. Zaten garip bir yerdi. Sadece çalıştığımız yere giriyorduk. Çıkmamız yasaktı. Başka biriyle konuşmamız da. Huysuz bir adam mı ne varmış ev sahibi, paramızı vermezmiş kurallara uymazsak. Zaten gruptan ilk ayrılan ben oldum. Parça parça çalışan kişilerin sayısı azaldı.”

Üçü de merakla Mustafa Kurtul'u dinliyorlardı. Hepsinin aklında ise aynı soru vardı. Emris, o soruyu sordu.

“Peki tam olarak ne yaptınız? Yani tamirat neyin tamiratıydı? Oda falan mı eklediniz?”

“Hayır. Evin içini görmedik bile. Dışarıda, arka bahçede çalıştık hep. Alüminyum perdelerle çevriliydi çalıştığımız alan. Bir tünel kazdık.”

Eren, “Tünel mi?” diye tepki gösterdi, “Ne tüneli?”

“Ne tüneli olduğunu ben de anlamadım. Evin girişe göre doğu yakasında. Yaklaşık otuz metrelik bir tünel. Güya atık su gideri olarak kullanılacakmış. Denize doğru. Ama bence bir kanalizasyon için fazlasıyla genişti.”

Sedat, “Ne kadar genişti?” diye sordu.

“Mesela senin gibi bir adamın rahatlıkla sığabileceği kadar.”

Sedat bu yanıtı biraz bozulmuştu. Ama ciddiyetini korudu.

Eren, “Tam olarak nerede başlıyordu bu tünel? Nerede bitti? Bize tarif edebilir misin?” diye araya girdi.

“Dediğim gibi, alüminyum perdelerle kapatılmıştı her yer. Etrafımızı tam göremiyorduk. Ama eve yakın bir noktadan başladığını söyleyebilirim. Derindi. Hatta çok derin... Ağaç kökleriyle cebelleştik hep. Sanırım ormanlık bir alana girmiştik. Ağaç köklerinin tüneli yeniden bozmaması için de tuğlalar ve güçlü betonlar kullandık. Sanki savaş anında saklanılacak bir sığınak gibi.”

Üçünün de kafası allak bullak olmuştu. Nasıl fikir yürütebileceklerini düşünüyorlardı. Birbirlerine bakıyorlar, Mustafa Kurtul'un anlattıklarından bir mana çıkarmaya çalışıyorlardı.

Emris, tam başka bir şey bilip bilmediğini soracakken Mustafa hepsine teker teker baktı ve asıl kafa karıştıracak cümlelerini sıraladı:

“Sanırım siz de bulamayacaksınız o tünelin yerini. Tıpkı yıllar önce gelip aynı soruları soran o adam gibi...”

39. Bölüm

Emris duyduklarına inanamadı. Bir anda atıldı. “Ne dedin sen, bir daha söyle!”

“Siz de bulamayacaksınız dedim. Yıllar önce sizin gibi birisi de yapışmıştı yakama!”

Sedat kaşlarını çatarak, “Kim, nasıl sordu?” diye sordu, “Düzgünce anlat şunu!”

“Kaç yıl geçti hatırlamıyorum. O zamanlar başka bir yerde saklanıyordum. Bir adam geldi. İsmi cismi söylemedi. Alnıma silah dayayıp aynı sizin sorduğunuz sorulara benzer sorular sordu. Tünelin varlığından ona da bahsettim.”

Emris, “Başka ne anlattın?” diye araya girdi.

“Başka bir şey bilmiyordum ki anlatayım. Bu kadar işte.”

Sedat, “Nasıl birisiydi? Yani yaşı, tipi?” diye sordu.

“Sana benziyordu. Esmer tenli. Sakalları uzundu. Kırk elli yaşlarında vardı. Sıradan bir insandı işte. Hatta evin sahibi hakkında da sorular sordu. Bir şey bilmediğimi anlayınca bastı gitti.”

Eren merak ve heyecan içerisinde dinlemeye devam etti. Mustafa Kurtul'un yanıtları vermesini bekledi. Daha sonra, "Peki onun bulamadığını nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Bulamadı çünkü bir hafta kadar sonra bir daha geldi. Bu kez sadece tüneli tarif etmemi istedi. Sonrasında buldu mu bilmiyorum. Baktım olacak gibi değil, ben de mecburen yer değiştirip izimi kaybettirdim."

Adama benzer soruları sormaya devam ettiler. Ancak bildikleri sınırlıydı. Başka bir detay çıkmıyordu. Emris, "İstersen sana koruma tahsis edebiliriz. İfadeni almamız gerekebilir. Bu kez yer değiştirmeni istemiyorum. Boş yere bizden kaçmaya çalışma!" dedi.

"Korumalar dikkat çeker. Ben kimseye güvenmiyorum. Şimdilik hâlimden memnumum. Mümkünse resmî bir ifade de vermek istemiyorum."

Mustafa Kurtul'u sıkı sıkıya tembihledikten sonra ayrıldılar. Üçü de şaşkındı. Elllerinde araştırılması gereken iki konu vardı.

Sedat, "Şefim; bir tünel bir de gaipten gelen bir adamla dönüyoruz İstanbul'a," dedi, "ne yapacağız?"

Emris, "Hem tüneli hem de adamı bulmaya çalışacağız," diye karşılık verdi. Ardından arka koltuktaki Eren'e döndü. "Senin bir fikrin var mı bu konuda?"

Eren hayır manasında kafasını salladı. Derin düşüncelere dalmıştı. Tüneli ve tünelin amacını düşünüyordu. "Tünel," dedi, "bence öncelikle bu tüneli bulmalıyız."

Sedat, "Yani elimizdeki bilgiler ışığında bulabiliriz diye düşünüyorum," dedi, "sonuçta kocaman tünel."

Emris, “Bu sonradan Mustafa Kurtul’un karşısına çıkan adam benim midemi çok bulandırdı,” dedi, “tüneli bulsak bile sanki bütün düğüm o adamda çözülecek gibi.”

Oyalanmadan geri döndüler. Akşam güneş batmadan Beyaz Ev’e yetiştiler. Vakit kaybetmeden arka bahçeye geçtiler.

Sedat, “Bu ev görüldüğünden çok daha büyükmüş,” dedi, “baksanıza ön taraftan arkasına ulaşmamız kaç dakika sürdü.”

Eren, “Sonuçta yüz altmış iki odalı bir evden bahsediyoruz,” dedi, “normal bence.”

Emris, “Mustafa Kurtul’un tarifine göre evin doğu yakası burası,” dedi, “tünel buralarda bir yerlerde olmalı.”

Her tarafta ağaçlar vardı. Toprağın üzeri ya çimenlik ya da kurumuş yapraklarla örtülüydü. Yer yer yabani bitkiler bitmişti.

Kazma ve kürekleri toprak zemine vura vura ilerlediler. Herhangi bir ses farklılığı veya sertlik bulmaya çalıştılar. Ancak sapladıkları her yer neredeyse aynıydı. Hiçbir farklılık yoktu.

Yaklaşık yarım saatlik bir arama yaptılar. Fakat ne bir tünel ne de benzer bir şey bulabildiler.

Sedat, “Şefim; bunu böyle bulabilmemiz imkânsız gibi. Detektör desteği falan mı çağırsak? Ya da olay yeri inceleme?” diye sordu.

Emris, “Şimdilik bu tünelden başkalarının haberdar olmasını istemiyorum,” dedi.

Bu esnada Eren yüzünü Beyaz Ev’e dönmüştü. Dikkatlice eve bakıyordu. Emris Eren’i süzdü. “Neye dikkat kesildin öyle?”

Eren, “Ev,” diye mırıldandı, “yani ben hep yatay bir şekilde büyüdüğünü düşünmüştüm. Arden aşağıya doğru büyüdüğünü

söyledi. Ama buradan bakınca dikey bir büyümenin varlığı da belli oluyor.”

Sedat, “Nasıl yani?” diyerek araya girdi.

“Baksanıza, evin bu kısımları ön taraf gibi düzenli bir mimariye sahip değil. Bazı odalar çıkıntı gibi duruyor, bazıları ise içerde kalmış.”

Emris, “Belki de doğal mimarisi böyledir,” diye karşılık verdi.

“Sanmıyorum. Hem Arden incelediğinde de sadece merkez yapının planı vardı. Bu eklemelerin hiçbirinin mimari planı yok.”

Hava kararmaya yüz tutmuştu. Üçü birden dikkatle eve bakarlarken Sedat, “Şefim birazdan hava kararacak. Işık falan mı ayarlasak?” diye sordu.

Emris yanıt verecekken Eren yüksek sesle araya girdi. “Bence bahçede boşa arıyoruz,” dedi, “eğer böyle bir tünel varsa bir şekilde bu odalardan biriyle bağlantılı olmalı!”

Eren’in bu cümlesiyle, Sedat ve Emris birbirlerine bakındılar. Emris, “Hadi,” dedi, “içeriye gidiyoruz.”

Beyaz Ev’in içerisine çoktan akşam sakinliği çökmüştü. Çalışanlar dinlenmeye çekilmişlerdi. Eren eve girer girmez Halil’e seslendi. Halil, apar topar hole geldi. “Buyurun Eren Bey.”

“Bize yardımcı olmanı istiyorum. Ama her şey senin ve benim aramda kalacak.”

“Tabii ki Eren Bey. Nasıl yardımcı olmamı istersiniz?”

Eren, olası tünelden bahsetti. Halil merakla ve gözlerini kırpmadan dinledi. “İnanın ilk defa duyuyorum Eren Bey.”

Halifi de yanlarına alarak giriş katın doğu yönünde ilerlediler. Arka bahçeye bakan tüm odalara hep birlikte bakınmaya başladılar. Ancak çok fazla oda vardı ve teker teker girmek büyük bir zaman kaybına neden oluyordu.

Eren, "Dağılalım bence," dedi, "aksi hâlde bitiremeyeceğiz!"

Herkes farklı bir odaya girmeye başladı. Pencerelelere, pencerelerin yanlarına, perde arkalarına, halı altlarına... Odalarda gözlerine çarpan ne varsa her şeyin arkasını ve etrafını kontrol ettiler. Pencereleri açıp, pencerelerin arka bahçeye bakan kısımlarına bakınmaya çalıştılar. Ancak pencerelerin neredeyse hepsi kilitliydi. Tüm zorlamalarına rağmen açamadılar. Açılanlar ise tuhaf bir şekilde boş duvara bakıyordu. Bu pencereler bazı odalara öylesine serpiştirilmiş, sanki odaları kullananları kandırmak için ya da süs olsun diye eklenmiş gibiydi.

Odaları gezerlerken bazı odalarda çakıştılar. Farklı kapılardan girmelerine rağmen, oda içindeki iç kapılardan birbirlerini buldular. Yine benzer bir şekilde de bazı kapıların arkasından duvarlar çıkmıştı. Sert, yıllardır dokunulmamış duvarlar... Daha tuhaf olanı ise birkaç kapının içerisinden başka kapıların çıkmasıydı. Karşı karşıya konmuş aynaların sonsuz görüntü vermesine benzer bir şekilde, birkaç yerde iç içe sıralanmış ve duvara açılan kapılar vardı.

Onca çabalarına rağmen giriş kattan bir sonuç alamadılar. Hep birlikte alt kata indiler. Aynı şekilde dağıldılar. Ne kadar oda varsa girmeye başladılar.

Alt katta da benzer durumları yaşadılar. Odalardan başka odalara geçişler vardı. Arkaya doğru ilerledikçe geçişler çoğaldı.

Farkında olmadan kendilerini başka bir odada buluyorlardı. Birkaç kez yine aynı odalarda çakıştılar.

En sonunda dört tane oda kalmıştı. Herkes bir odanın kapısına geçti. Aynı anda odalara girdiler. Odalar, arka taraftan başka odalara açıldı. Onlara da girdiler. Ama tuhaf bir şekilde dördü birden kısa bir süre sonra aynı odada yine denk geldiler. Birbirlerini o odada görünce şaşkına döndüler.

Sedat, "Ama nasıl olur bu?" dedi, "Başka yerlerden girdik ancak dördümüz de aynı yere çıktık!"

Emris, "Ben de anlamadım," dedi, "bu çok tuhaf. Farklı yönlerde ilerledik üstelik."

Eren konuşulanları dinlerken derin derin düşündü. Aynı şoku kendisi de yaşıyordu. Daha sonra birden Halile döndü ve "Bu ev," dedi, "bu evde kaç çıkış var biliyor musun?"

Halil, "Sadece bir tane biliyorum Eren Bey," dedi, "o da holdeki bildiğimiz giriş çıkış kapısı. Onun dışında ben yıllardır başka bir çıkış görmedim."

Halil'in yanıtı üzerine Eren, "Tabii ya!" diye söylendi, "Ben bunu nasıl düşünemedim!"

Emris, "Neyi düşünemedin?" diye sordu.

Eren, bulundukları odanın tavanlarına ve duvarlarına göz gezdirirken, "Labirent!" dedi, "İç içe geçmiş odalar, karmaşık geçitler, kapı arkası duvarlar... Burası gizli bir labirent ev. Yani ana kapı dışında bu evden çıkabilmek imkânsız."

40. Bölüm

Sedat, “Vay canına...” diye tepki gösterdi, “Yani ha bire birbirimize denk gelmemiz bundan dolayı mıydı?”

Eren, “Evet,” diye karşılık verdi.

Emris, “Ama üst katlar. Pencerelerden rahatlıkla atlayabilirsin. En fazla yaralanırsın,” diyerek araya girdi.

Eren, “Zaten önemli detay da bu kat,” dedi, “en alt kata geçiş merdivenlerinin hepsinde aslında kapılar var. Kapılar ardına kadar açık durduğu için hiç dikkatimizi çekmedi. Yani o kapılar kilitlendiği zaman bu kattan çıkabilmek imkânsız!”

Halil, “Yıllardır buradayım, ilk defa bu detayı fark ediyorum Eren Bey,” dedi.

Eren, “Her şey dâhice planlanmış,” dedi, “dedemi çok küçümsemişim.”

Emris, “Peki ya tünel,” dedi, “tünelin manası ne?”

Eren, “Tünelin manası belli. Gizli bir çıkış. Belki de evden kaçış...” diye yanıtladı.

Sedat, "Ben bu evden bayağı tırsmaya başladım," dedi, "bu nasıl bir iş arkadaş. Her yere baktık tünelle alakalı ufacık bir iz dahi bulamadık."

Sedat'ın veryansını üzerine birden Emris gözlerini Erene dikti. Eren de dönüp Emrise baktı. Aynı anda birbirlerine bakıp mırlıldandılar. "Bir yer hariç!"

Halil, "Nereye bakmadık ki Eren Bey?" diye sordu, "Tüm odalara teker teker girdik."

Eren, hızla en yakınındaki kapıya yöneldi. "Ben biliyorum nereye bakmadığımızı."

Ardından Emris devam etti. "Ben de biliyorum!"

Sedat ve Halil öylece kalakaldılar. Birbirlerine bakındılar. Sedat, "Şu konuşulnlardan bir şey anladıysam..." diye söylendi.

Halil, "İnanın ben de sizin gibiyim Sedat Bey," diye karşılık verdi.

Bulundukları odadan ana koridora çıkmaları bir hayli zaman aldı. Labirent odalar yüzünden farkında olmadan başka odalara geçiş yaptılar. Birkaç deneme yaptıktan sonra ana koridora çıktılar.

Eren ve Emris hedeflerini biliyorlardı. Hızlı adımlarla koridor boyu yürüdüler. Sedat ve Halil peşlerinden devam ettiler.

Koridorun sonuna vardıklarında Eren ve Emris boş duvara bakıyorlardı. Sedat ise hemen yandaki merdivenlerin yarısına kadar çıktı. Merakla üst kısma baktı. "Haklısın Eren, buradaki merdivenlerde de kapı var." Ardından geri indi. Duvarın önünde duran Emris ve Erene baktı. "Ee, burada başka bir oda ya da geçit yok. Neye bakıyorsunuz öyle?"

Eren, "Sen öyle san!" dedi ve birden duvara doğru atıldı. Omzuyla duvara bir darbe vurdu. Duvardaki gizli kapı aralandı.

Sedat, "Oha!" dedi, "Bu kapı da nereden çıktı böyle! Kan lekesi bulduğunuz yer burası mıydı?"

Halil, "Gözlerime inanamıyorum Eren Bey!" diye tepki gösterdi, "Burada kapı varmış! Ayrıca kan lekesi ne?"

Eren, ağrıyan omzunu tutarken, "Yıllardır buradasın ama ben senden daha iyi biliyorum Halil!" dedi, "Kan lekesini şimdilik boş ver."

Emris ise söze hiç karışmadan kapıdan geçti ve lambayı yaktı.

Hep birlikte içeriye girdiler. Sedat ve Halil merakla gizli banyoya bakınırlarken Eren ve Emris çoktan banyo içindeki duvarları kontrol etmeye başlamışlardı. Duvarların içerisinde başka bir gizli kapı ya da geçit arıyorlardı.

Halil, "Burası ne zamandan beri varmış Eren Bey?" diye sordu.

Eren, "Bilmiyorum," dedi, "bunu senin Beyefendi'ne sormak gerekir."

Sedat, "Bu adam nasıl bir adam? Labirent ev, gizli banyo... Kafayı yememek elde değil," dedi.

Emris, "Bırakın şimdi çene çalmayı da ne var ne yoksa kurcalayın," dedi, "şu baş belası tünelin varlığından emin olmalıyız!"

Banyoda ne kadar köşe varsa her yere bakındılar. Fayansların üzerine elleriyle vurup ses farkını yokladılar. Küvetin altı, klozetin kenarı, sifonun arkası; her yeri kontrol ettiler... Bakmadıkları yer kalmadı. Ama yine de tünelle bağlantısı olacak bir geçiş bulamadılar.

Heyecanla aramaya devam eden Eren umudunu kaybetmişti.
“Yok, yok, yok...”

Sedat, “Belki de tünele evin içinden geçiş yoktur,” dedi, “belki tünel hiç yoktur. Mustafa Kurtul bize yalan söylemiştir.”

Halil sessizce konuşulanları dinledi. Tünelin başka nerede olabileceği konusunda zihnini zorladı.

Emris ise son bir umutla etrafında döndü. Dönerek bütün duvarları ve tavanları yokladı. Kendince gözden kaçan bir detay arıyordu.

İlk dönüş turunu tamamladıktan sonra lavabonun sol tarafındaki askılıklar gözüne takıldı. Bunlar, daha önce hiç görmediği cinstendi. İki metal çubuk duvarın içine gömülüydü. Banyonun genel tarzına uyum konusunda aykırı bir duruşları vardı.

Yavaşça askılıklara doğru yaklaştı. İki uçtan da tutup kendisine doğru çekti. Duvara gömülü çubuklar kıpırdamadı. Daha sonra tam tersi bir istikamette ittirdi. Yine değişen bir durum olmadı.

Geri kalan herkes ses çıkarmadan Emris’i izliyordu. Emris, askılıkları tutarak birkaç kez daha ileri geri yaptı. Ancak yine bir sonuç elde edemedi. “Boş yere şüphelendim,” diye mırıldanarak askılıkları bıraktı.

Askılıkları bıraktığı esnada elinde bir elektriklenme oldu. Çıt çıt diye sesler duyuldu. Ellerini çırparak elektriklenmeyi giderdi.

Sedat, “Şefim ne kadar stres yaptıysan elektrik saçıyorsun,” dedi.

Emris, “Yıldırım kıvamına gelmek üzereyim!” diyerek karşılık verdi. Sırtını askılara döndü. Tam adım atacakken birden durdu. Yan dönüp son kez elini çubuklardan birine götürdü. Temas etmek üzereyken yine elektriklenme oldu. Bu da

ruhafına gitti. Diğer çubuğa uzandı. Temas edecek kadar yaklaştı. Cıt cıt... Yine elektriklenme...

Bir süre öylece bekledi. Aklından uçuk kaçık fikirler geçti. Gözünü askılıklardan ayırmadı. Sonra, “Neden olmasın?” diye kendinden geçirdi. Hemen ardından Eren’e döndü ve “Bana yarım metre kadar bir kablo bulabilir misiniz?” diye sordu.

Eren, karşılık vermeden Halil’e baktı. Halil, “Ben hemen hallederim Eren Bey!” dedi ve dışarı fırladı.

Sedat, “Kabloyu ne yapacaksın şefim?” diye sordu.

Emris, “Üzerimdeki fazla elektriği topraklayacağım,” diye karşılık verdi.

Sedat, Emris’in ciddi mi olduğunu yoksa dalga mı geçtiğini anlayamadı. “Bahçede çıplak ayakla gezeriz şefim,” dedi, “topraklamaya birebir. Kabloya falan ne gerek var?”

Emris herhangi bir karşılık vermedi. Eren ise sessizce bekliyor ve Emris’in aklından neler geçtiğini merak ediyordu.

Kısa bir süre sonra Halil elinde bir kabloyla geldi. Emrise uzattı.

Emris, kablonun bir ucunu bir askılık çubuğuna, diğer ucunu diğer askılık çubuğuna doğru uzattı. Kablonun telleri askılıklara değince bir anda herkesi tedirgin eden mekanik bir ses duyuldu. Ses, bir kilit sisteminin açılma sesi gibiydi.

Eren ve Halil merakla sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştılar.

Sedat, “Duydunuz mu, duydunuz mu?” diyerek heyecanla seslendi. Etrafına bakındı.

Emris, gözlerini büyüterek askılıkların hemen altına baktı. Beton zemine doğru küçük bir aralık gördü. Hemen eğildi. Aralanan yarım kapıyı gördü. Eliyle kapıyı itekledi. Kapı sonuna kadar açıldı.

“Galiba tünelin geçişini bulduk!”

41. Bölüm

Emris'in eğilmesinin ardından diğerleri de hemen arkasına sırandılar. Herkesin gözü yaklaşık bir metre yükseklikteki kapıdaydı. Kapının arkası karanlıktı. Emris, "Fener," dedi, "el feneri benzeri ışıdakilara ihtiyacımız var."

Eren hemen Halile baktı. Halil, "Hallediyorum Eren Bey," diyerek yine çıktı. Bu esnada Emris cep telefonunun ışığını açarak etrafı inceledi. "Epeyce dar görünüyor," dedi, "sürünmemiz gerekebilir."

Eren, "Ne gerekiyorsa yaparız," diye karşılık verdi.

Sedat, "Şefim benim girebileceğim bir genişlik mi?" diye sordu, "En önemlisi bu."

Emris, "Nefesini tutup karnını içine çekersen halledersin bence," diye yanıtladı.

Kısa bir süre sonra Halil iki tane el feneriyle geri döndü. Fenerleri çoktan yakmıştı. Birini Emrise diğerini de Erene uzattı.

Emris, el fenerini içeriye doğru tuttuktan sonra kafasını uzattı. Geçidin içine baktı. "Hazır mısınız?"

Sedat, "Hazırız tabii ki şefim!" diye karşılık verdi.

Eren, "Halil, ne olur ne olmaz," dedi, "sen burada kal. Başımıza bir şey gelirse yardım çağırırsın."

Halil, "Aman kötü konuşmayın Eren Bey," dedi, "tabii ki beklerim."

En önden Emris sürünerek geçide girdi. Arkasından Eren takip etti. Son olarak Sedat şansını denedi. Daracık yerden geçmeye çalıştı. Zorlandı. Halil arkasından itekledi. Epeyce bir zorlanarak içeriye süzüldü.

Geçit ters bir huniye benziyordu. İlerledikçe genişliği ve yüksekliği artıyordu. Zemin betona yakın bir sertlikteydi. Dikkatli bir şekilde, el fenerlerinin ışığı altında bir müddet süründüler. Bir süre sonra her tarafı pas tutmuş, dikey bir demir merdivene denk geldiler. Emris fenerle merdivenin aşağısını kontrol etti. Yaklaşık on metrelik bir yükseklikteydi. Arkasını dönüp ayaklarını merdivenin ilk basamağına yerleştirdi. Ardından inmeye başladı. Eren ve Sedat da Emris'in peşinden devam ettiler.

Merdivenin sonuna geldiklerinde sanki ilk çağlardan kalma bir yeraltı şehrinde gibiydiler. Sert bir taşın ortası oyulmuş, iki kişinin ayakta rahatça ilerleyebileceği kocaman bir delik açılmıştı. Sedat, "Mustafa Kurtul'un bahsettiği tünel bu olmalı," dedi, "baksanıza kaç metre derinliğe indik. Ayrıca kocaman!"

Emris, el feneriyle bir süre etrafı inceledi. Aynı hareketi Eren de yaptı. "Bu tünelin çıktığı yer bizim için önemli," dedi. Ardından hızla yürümeye başladı.

Emris ve Sedat, Eren'in arkasından devam ettiler. Sedat ilerledikçe büyük bir tedirginlik yaşıyordu. Ne olur ne olmaz diyerek tabancasını belinden çıkarıp ve doldurmuş ve dolduruş yapmıştı.

Tünel uzunca bir süre devam etti. Bir süre sonra aşağıya doğru bir eğim aldı. Belirgin bir şekilde daha derine iniyorlardı. Eren, ormanın eğimini hatırladı. Büyük bir ihtimalle ormanın altında-yız diye düşündü.

İlerledikçe tünelin içerisinde rutubet çoğaldı. Terlemeye başlamışlardı. Aynı şekilde nem kokusu da nefes alışlarını zorlaştırıyordu. Ama yine de hızlarını kaybetmediler. Tünelin sonuna doğru devam ettiler.

Kısa bir süre sonra tünelin sonundan sesler gelmeye başladı. Eren sesleri duyar duymaz durdu. Kulak kesildi. Derinden, boğuk boğuk sesler geliyordu. Bir süre sonra o seslerin ne olabileceğini tahmin etti. Aynı sesleri Emris ve Sedat da duymuşlardı. Hızla ilerlemeye devam ettiler. Sesler çoğaldı. Hızlarını arttırdılar. En sonunda tünelin sonuna vardılar. Etraflarına bakındılar. Duydukları seslerin neden kaynaklandığını anladılar.

Tünelin sonu, ormanın bittiği ve boğazın başladığı bir kayalıkta son bulmuştu. Etraflarında taş yığınları ve o yığınlara vuran dalgali sular vardı. Eren, dalgaları izlerken, "Tahmin etmeliydim," dedi, "doğrudan denize açılan bir kaçış."

Sedat, "Vay canına," dedi, "ne ara denize çıktık."

Emris de etrafına bakınıyordu. Sanki terk edilmiş, sanki kimsenin keşfetmediği bir koyun içerisindeydiler. Az ilerde, kenarları ve ayakları yosun bağlanmış ahşap bir yapı vardı. Bu yapı sadece küçük bir kayığın yaşayabileceği büyüklükteki bir minyatür limandı. "Demek ki bunun içinmiş bu tünel," dedi, "evden gizlice çıkabilmek için." Parmağıyla limanı gösterdi.

Eren ve Sedat limana baktılar. Sedat, “Yanaşmış bir kayık yok,” dedi, “ayrıca bazı yerleri yosun tutmuş. Uzun zamandır kullanılmıyor sanırım.”

Emris bu kez, kayalıkların hemen yanından ormana uzanan patika bir yol fark etti. Kayalıkların bir kısmı sanki doğal bir merdiven gibi sıralanmıştı. Merdivenler ormanın başlangıcındaki çalılıklarda son buluyordu. “Sadece denize değil, ormana da gizli bir geçiş var buradan!” dedi. Parmağıyla kayalıklardan yapılma merdivenleri gösterdi.

Sedat, “Çok zekice,” diye karşılık verdi, “ister ormanda ister denizde kaybol!”

Emris, “Parçalar...” dedi, “parçaları kameralara ve yerleştirdiğimiz ekiplere yakalanmadan ormana bırakmak için de mütahiş bir yer burası!”

Eren ise hiçbir yorum yapmadı. Sadece dedesinin bu tünelle tam olarak neyi amaçladığını düşünüyordu.

Sedat, “Şefim burada bir araştırma yaptıracak mıyız?” dedi, “Parmak izi falan?”

Emris, “Bence şimdilik gerek yok,” dedi, “burayı bulduğumuzu başkaları duymasın.” Daha sonra Eren’e baktı. Onun düşüncelerini merak ediyordu. “Sen ne düşünüyorsun Eren?”

Eren, “Bence de gerek yok,” diye yanıtladı, “ayrıca başka bir işimiz daha var.”

Emris, “Ne işi?” diye sordu.

Eren, “Diğer inşaat,” dedi, “dedem aynı anda iki inşaat yaptırmıştı. Bence diğer inşaat da buna benzer bir tünel olabilir. Bir an önce onu da bulmalıyız.”

42. Bölüm

Tünelin içini kontrol ederek hızla geri döndüler. Bu kez rampa yukarı yürümek zorlaşmıştı. Üçü de tünelin sonunda nefes nefese kaldı. Merdivenleri güçlükle tırmandılar. Daha sonra sürünerek gizli banyoya ulaştılar.

Halil kapıda nöbet tutmaya devam ediyordu. “İyi misiniz Eren Bey?” dedi, “Aklım sizde kaldı.”

Eren, “İyiyiz iyiyiz,” dedi, “bir sorun yok.”

Halil, “Oh çok şükür,” diye karşılık verdi, “peki tüneli buldunuz mu?”

Sedat, “Bulmaz mıyız?” diye araya girdi, “Tünel hem denize hem ormana çıkıyor.”

Halil, “Kulaklarıma inanamıyorum,” dedi, “Beyefendi’nin bizden sakladığı şey buymuş demek.”

Eren, “Sadece bu değil,” dedi, “hani demiştin ya iki çalışma birden vardı. Muhtemelen diğeri de benzer bir tünel çıkacak Halil. Onu da bulmamız şart.”

Halil, bir süre çenesini kaşıyarak düşündü. “Eğer böyle bir tünel varsa evin diğer yakasında olmalı,” dedi.

Emris, “Neden öyle düşünüyorsun?” diye sordu.

“Çünkü iki farklı gruptakiler birbirlerini neredeyse hiç görmediler. Hatta başka bir çalışma olduğunu bile sonradan öğrendiler. Bu da çalışma yapılan iki yerin arasında uzak bir mesafe olduğuna işaret. Buraya en uzak mesafe evin diğer yakası.”

Vakit kaybetmeden en alt kattan evin diğer yakasına geçtiler. Tıpkı ilk yakada olduğu gibi duvarlarda gizli bir geçit aradılar. Odalara girip çıktılar. Yine bazı odalarda labirente düşüp kayboldular.

Arayışları neredeyse iki saate yakın sürdü. Gece yarısı olmak üzereydi. Ama herhangi bir tünel ya da geçit bulamadılar.

Sedat, “Şefim, ben pes ediyorum,” dedi, “dünden beri sıfır uyku. Ara ara bitmiyor bu ev.”

Emris ve Eren de yorulmuşlardı. Emris, “Elimizde hiçbir veri yok. Bu şekilde zaten işimiz çok zor,” diye karşılık verdi.

Halil, “Siz isterseniz dinlenmeye çekilin,” dedi, “ben gerekirse sabaha kadar aramaya devam ederim Eren Bey”

Eren göz ucuyla Emris'e baktı. En azından bir süre dinlenmenin mantıklı olacağına o da hemfikir gibiydi. “Tamam, sen sakın sakın devam et,” dedi, “biz üst kata çıkıyoruz. Lütfen ses çıkarma ve senden başka kimse bilmesin!”

Halil, “İçiniz rahat olsun Eren Bey,” dedi, “bütün hassasiyetleri göz önünde bulunduracağım.”

Halil'i en altta bırakıp hep birlikte en üst kata çıktılar. Ofis olarak kullandıkları odaya geçtiler. Sedat, koltuğuna kurulup arkasına yaslandıktan sonra, “Vay be,” dedi, “ne gündü ama! İleride torunlarıma anlatacak manyak anılar biriktirdim bir günde. Az daha ölüyordum.”

Emris de aynı şekilde koltuğuna geçmişti. “Henüz torunlarına anlatabilecek bir kıvama gelmedi işler Sedat,” dedi, “kaç aydır uğraşıyoruz, bulabildiğimiz tek şey bir tünel.”

Sedat, “Dur şefim ya azıcık keyfini çıkaralım,” dedi, “evin labirent bir ev olduğunu da çözdük ayrıca. Mustafa Kurtul meselesi de var. Aylardır evi gözetlememize rağmen en somut verileri bugün elde ettik.”

Eren, ortadaki üçlü koltuğa kurulmuştu. Kafasını bir uca, ayaklarını bir uca yerleştirdi. Bu esnada evin içinde dolaşan ve sürekli ortadan kaybolan Hades koltuğun kenarından belirdi. Ekibin yorgunluğunu kendisine fırsat bilerek Eren’in kucağına atladı. Dizlerine uzandı ve kuyruğunu sallamaya başladı. Eren, “Bir sen eksik-tin!” diyerek Hades’in başını okşarken arka cebindeki telefonuna uzandı. Arden’i aradı. Ancak Arden’in telefonu kapalıydı. Bu durumu garipsedi. Çünkü Arden’in telefonu ilk defa kapalıydı.

Sedat Eren’i o hâlde görünce sataşmadan duramadı. “Eren Beyimiz erken emekliliği hak etmiş gibi ayaklarını uzattı bile,” dedi, “kedi hazretleri de tahtına kurulmuş.”

Eren, kafasını geriye doğru eğip Sedat’a baktı. Ama sadece baktı. Konuşmadı.

Sedat, “Sahi Eren, sen bu gizli banyoyu nasıl buldum demiştin?” diye sordu, “o sıralar şefimle takıldığın için ben biraz konu dışında kaldım.”

Eren, kafasını aynı şekilde terste tutarak, “Gizemini asla çözemediğimiz garip varlıklar... Onlar gösterdi!” dedi.

Sedat bir anda olduğu yerde irkildi. “Ciddi misin? Yoksa dalga mı geçiyorsun?”

“Bugün bulduğumuz tünel kadar ciddiylim!”

Emris arkasına yaslanmış, koltukta bir sağa bir sola dönerek Eren ve Sedat arasındaki diyalogu dinliyordu. “Peki, bu banyo gibi başka bir oda falan çıktı mı hiç?” diye sordu.

“En alt katta, zamanında misafirhane gibi kullanılan yer var ya; orası vardı bir de. Ama orayı didik didik aradık.”

Sedat, “Hâlen inanamıyorum senin şu hayalet işlerine...” diye mırıldandı.

Eren, “Zamanında ben de inanamıyordum ama kan lekelerini bulunca inanmaya başladım,” dedi, “ayrıca artık kafam rahat. Bir daha bana musallat olmayacaklar.”

Sedat, “Nasıl rahat? Neden musallat olmayacaklar?” diye sordu.

“Çünkü onların elebaşı ile anlaşma yaptım. Artık sana musallat olacaklar!”

Sedat, “Tövbe de!” diyerek yerinden sıçradı, “Ben şimdi çeker vururum onları yanlışlıkla. Yazık olur hayaletlere.”

Sedat’ın bu cümlesinin ardından Emris kahkahayı bastı. “Hayaletleri vuracaksın ha,” dedi, “dikkat et ıskalama. Sonra kurşunlar seker sana gelir.”

Sedat bu kez Emrise laf yetiştirecekken Eren ciddi bir ses tomyla araya girdi.

“Aslında bir şey daha var. Olaylarla alakası var mı, işimize yarar mı bilmem ama.”

Emris, “Ne var?” diyerek Erene baktı.

Eren, “1618” diye yanıtladı.

Sedat, “1618 mi?” diye araya girdi, “o da ne? Bir şifre falan mı?”

“Ben de bilmiyorum. Ne olduğunu bir türlü çözemedim. Annemin odasındaki bir tabloda, resmin bir köşesine gizlenmiş bir sayı. Ama sonradan eklenmiş gibi.”

Emris, “Sonradan eklendiğini nereden anladın?” diye sordu.

“O kadar resim sanatına hâkimim meraklanmayın. Ne aynı fırçalarla ne de aynı boylarla yapılmış. Büyük bir ihtimalle başkası tarafından sonradan eklenmiş.”

Bunun üzerine Sedat, “Ne yapacağız?” manasına gelen kronik bakışlarını Emrişe sundu.

Emris, “Bizim bakmamızda bir sakınca var mı?” diye sordu.

Eren, “Hayır, neden bir sakınca olsun,” dedi, “hadi gidip bakalım. Zaten bu katta.”

Kısa bir molanın ardından bu kez Eren’in annesinin odasına geçtiler. İlk olarak kitapların olduğu yere baktılar. Ardından oturma odası gibi kullanılan orta kısma, ardından da tablonun bulunduğu yatak odasına geçtiler.

Eren gerekli açıları ayarladı. Emris ve Sedat da tablodaki 1618 sayısını gördüler. Emris, tabloyu duvardan indirip yatağa koydu. Çeşitli açılardan cep telefonu ile fotoğraflarını çekti. Telefonunda yakınlaştırarak sayıya baktı. “Haklısın, net bir şekilde sonradan eklenmiş bu sayı.”

Bu esnada Sedat, telefonu elindeyken, “Sanırım manasını buldum!” diye seslendi.

Eren ve Emris heyecanla Sedat’a baktılar. Sedat, “Bir altı bir sekiz,” diyerek sayıyı kodladı, “altın oran. Altın oran sayısının virgülsüz hâli. 1,618 yani.”

Emris, "Altın oran mı?" diyerek tekrar etti.

"Evet şefim; 1,618 altın oran. Yani fotoğraf, resim ve mimari sanatlarda kullanılan ve en önemli şeklin konumlandığı yer. Matematiksel bir oranlama diyebiliriz. Büyük sayının küçük sayıya olan oranı, iki sayının toplamı ile büyük sayının oranına eşitse altın oran deniyor."

Eren, "Altın oran konusunu ben de biliyorum," dedi, "ama bunun böyle buraya yazılmasının bir anlamı var mı çözemedim."

Emris, Eren ve Sedat'ın anlattıklarından sonra bir kez daha resme ve sayıya baktı. Ama herhangi bir yorum yapamadı. Tabloyu geri yerine astı.

Sedat, altın oran konusunu inada bindirmişti. "Bence bu altın orandan bir şey çıkacak."

Eren, "Ne çıkacak, yorumun ne?" diye sordu.

Sedat, "Altın oranı ben buldum," dedi, "gerisini de siz bulun. Benim kafam durdu çoktan."

Emris, "Odayı biraz kurcalayabilir miyim?" diye sordu, "Hatıralarına saygısızlık yapmak istemem ama."

Eren, "Şu an hatıralık bir mevzu yok," dedi, "bakabilirsin."

Emris, genel hatlarıyla yatak odasına bakındı. Çekmeceler, dolaplar derken gardıropta sıralanmış elbiseleri gördü. Elbiselerin hepsi de beyazdı. Bembeyaz. "Annen beyaz elbise konusunda takıntılıymış sanırım," dedi, "baksana hepsi beyaz."

Eren, kıyafetlere bakındı. Annesini son gördüğü günü anımsadı. "*Sadece beyaz değil, kırmızı da giyerdi.*"

Yatak odasından çıktılar. Oturma odası olarak kullanılan kısımdan geçip kitapların olduğu yere geçtiler. Kapıdan çıkacakları esnada Emris kitaplığa baktı. Sıralanmış raflara ve kitaplara göz gezdirdi. Ardından kapıya yöneldi. Tam çıkacakken birden durdu ve geri döndü. “Bu kitapların hepsi annenin miydi?” diye sordu.

Eren de kapının eşiğindeydi. “Evet, annemin. Çok kitap okurmuş kendisi.”

Emris kitaplıklara yeniden baktı. Her bir kitaplıkta altı tane raf vardı. Raflardaki kitaplar özenle dizilmiş ve numaralandırılmıştı. Ardından kitaplıkları saymaya başladı. Üçlü üçlü kitaplıklardan yedi sıra vardı. En sonda ise bir tane kitaplık tek başınaydı. Kitaplıklara bakarken, “Şu sayı kaçtı?” diye sordu.

Eren’den önce Sedat atıldı. “Bin altı yüz on sekiz,” dedi, “ya da bir altı bir sekiz.”

Emris, “Bu sayılar kitaplıktaki bir kitaba işaret edebilir mi?” diye sordu.

Eren bunu duyunca gözlerini sonuna kadar açtı. İçeriye doğru birkaç adım attı. “Nasıl yani?”

“Her kitaplıkta altı tane raf var. Şu sayılardan ikinci sayı altı. Ne bileyim, çağrışım yaptı işte.”

Bunun üzerine Eren, “Denemekte bir zarar yok,” dedi ve ilk kitaplığın önüne geçti. “Bu birinci kitaplık, yani bir sayısı,” dedi, “bu da altıncı raf. Yani altı sayısı.” Ardından numaralandırılmış kitaplardan birinci kitabı ve on sekizinci kitabı buldu. “Bunlar da bir ve sekiz sayıları, yani birinci ile on sekizinci kitap.”

Birinci kitap eskilerden kalma bir romandı. Eren sağına soluna bakındı. Sayfalarını karıştırdı. Kapak yazısını okudu. Klasik bir aşk romanından başka bir şey değildi.

Daha sonra on sekizinci kitaba geçti. On sekizinci kitap, meşhur Küçük Prens kitabının özel bir baskısıydı. Fransa'da, ansiklopedik boyda çizimler yapılarak, normalden çok daha kalın ve özel adetli üretilmişti. Eren kitabı görünce birden zihninde kareler canlandı. Annesiyle defalarca bu kitabın içindeki çizimlere bakmışlar, annesi de kitabı Türkçe başka bir tercümesinden ona seslendirmişti.

Sadece çocuklar ne aradıklarını biliyorlar.

Kitaptan bir söz bir anda dilinden süzölmüştü. Bilinçaltı o anı yaşıtıyordu. "Annem bu kitabı bana defalarca okumuştı," dedi, "çok severim!"

Emris, yaklaşıp kitaba baktı. Küçük Prens olduğunu görünce, "Normalde minnacık bir kitap değil miydi bu?" diye sordu, "böylesine büyük olmasına şaşırdım."

"Özel bir baskıydı. Annem sanırım benim için getirtmişti. Çizimlerinden dolayı."

Eren, heyecanla kitabın kapağını açtı. Ardından birkaç sayfa çevirdi. Çizimlere baktı. Emris de çocukluğuna giden Eren'in yanında, çizimlere bakıyordu. Birkaç sayfa, birkaç sayfa derken ikisinin de gözlerine inanamayacakları bir an yaşandı. Kitabın yirmi ikinci sayfasından sonra kitap kocaman bir şekilde oyulmuş, içine küçük bir defter gizlenmişti.

Emris, "Bu da ne böyle?" diye sordu.

Eren, "Bilmiyorum," diyerek parmağını defterin kenarına geçirdi. Merakla kitabın içerisindeki oyuktan defteri çıkardı. İlk sayfayı açtı. Girişteki cümleyi görünce, heyecandan titremeye başladı.

Oğlum, Eren'im...

Umarım bu yazdıklarımı bir gün okursun...

43. Bölüm

Oğlum, Eren'im...

Umarım bu yazdıklarımı bir gün okursun.

Henüz çok küçüksün. Sana hiçbir şey anlatamıyorum. Ama senden başka bu yaşadıklarımı anlatacak kimsem yok.

Bu evde garip şeyler oluyor. Ne olduğunu bilmediğim, anlamadığım tuhaf şeyler. Ev benimle konuşuyor sanki. Bana bir şeyler anlatmak istiyor. Geceleri fısıltılarla uyandırıyorum. Fısıltılar bazen kahkahalara bazen de çığlıklara dönüşüyor.

Birileri var bu evde. Sanki bu dünyaya ait değiller. Ne olduklarını inan bilmiyorum. Ama bildiğim tek şey; bana bir şeyler anlatmaya çalışıyorlar. Bir şeyler göstermeye... Bir görünüyorlar, bir kayboluyorlar. Onlardan kaçtıkça peşimdeler, onların peşinden gittikçe yok oluyorlar.

Eren, sırtını kitaplığa dayamış, parmakları titreye titreye annesinin yazdıklarını okumaya başlamıştı. Parmaklarındaki titreme sayfalar geçtikçe vücuduna yayılıyordu. Annesine görünen varlıklar, artık kendisine görünüyordu. Bu durum kan bağıyla geçen

bir şey miydi? Dedesi de onları görebiliyor muydu? Yoksa nesilden nesile aktarılan bir çeşit uğursuz mental bir hastalıkla mı lanetlenmişlerdi?

Annesinin tarif ettiklerini çok iyi anlıyordu. Bir yandan duygusal bir moda giriyor, annesinin kendisi için yazmasından etkileniyor ve sık sık gözleri doluyordu. Ama öte yandan kendini tutuyor, bir sonraki sayfada ne var diye merakla okuyordu.

Emris ve Sedat ise Eren'in yanında dikilmiş, büyük bir heyecanla dinliyorlardı. Eren'in annesinin yazdıklarıyla, Eren'in anlattıkları arasındaki benzerlikleri şaşkınlıkla karşılıyor, hatta duyduklarına inanmakta güçlük çekiyorlardı. Beyaz Ev'de yaşananlar, yıllardır değişmemiştir.

Eren okumaya devam ettikçe benzer sahneler gözünde yeniden canlandı. Annesi de tıpkı kendi yaşadıklarının aynısını yaşamıştı. Her sabah bunları deftere not almış, yıllar sonrasına Erene bir mektup yollar gibi bırakmıştı.

Sayfa sayfa okumaya devam etti. Emris ve Sedat bir an olsun araya girmediler. Sadece dinlediler.

En son bölüme geldiğinde ise yazılarda bir farklılık sezdi. Annesinin el yazısı gayet güzeldi. Ancak son bölümde çirkinleşmiş, özensiz bir şekilde yazılmıştı. Sanki aceleyle yazılmış gibiydi. Eren merakla o kısımları okudu.

Eren, oğlum.

Az önce senin önünden koşarak geçerken sana sarılamamak en büyük ıstıraptı bana. Sana son kez sarılamadım. Affet beni. Beni kanlar içinde görmeni istemedim. Ama bu evde yaşananlara daha fazla göz yumamam.

Dayanamıyorum. Zaten ölü hayatı yaşıyorum. Seni görememe bile izin verilmiyor, buna daha fazla katlanamıyorum. Keşke o gece duyduğum sesleri bir kâbus zannedip uyumaya devam etseydim.

Bazı adamlar var. Deden onlara engel olamıyor. Sanırım çok kötü şeyler yapıyorlar.

Sana iyi bir gelecek sunama

Eren, annesinin son yazdıklarını okuduktan sonra gözlerinden sızan damlalara engel olamadı. Özellikle yazının yarıda kesilmesi kafasında kocaman bir soru işareti olmuştu.

Sedat hemen koluna girdi. Emris ise defteri elinden alıp son yazılanları bir de kendisi kontrol etmeye girişti.

Emris son yazılanları kontrol ettikten sonra Eren'in diğer koluna girdi. "Lütfen Eren... Şimdi iyi olmak zorundasın... Annenin başına ne geldi bilmiyoruz ama intikamını almak zorundasın!"

"Neler oluyor bu evde, neler dönüyor? Annemin bahsettiği adamlar kimler? Dedemle ne alakaları var? Yeter artık; ya çözülün ya da ben def olup gitmek istiyorum!"

Sedat, "Tamam Eren kardeşim; meraklanma. Bak buralara kadar geldik. Elbet bütün olayları çözeceğiz," dedi, "önce sen bir sakinleş."

Emris, "Lavaboya gidelim," dedi, "elini yüzünü yıkasın."

Eren'in iki koluna girmiş bir vaziyette odadan çıktılar. Lavaboya doğru yöneldiler. Bu esnada Halil merdivenlerden çıktı. Eren'i o hâlde görünce hemen yanına koştu. "İyi misiniz Eren Bey? Ne oldu?"

Sedat, "Anlatırız sonra," dedi, "bir lavaboya gidelim önce."

Halil hemen kolunu Emris'in soktuğu yere soktu. Onun yerine geçti. "Hemen şu kapının yanı lavabo."

Sedat ve Emris kenarda beklerken Halil büyük bir şefkatle Eren'in elini yüzünü yıkadı. Kendisine gelmesine yardımcı oldu. Ardından havluyla yüzünü ve kollarını kuruladı. "Daha iyisiniz ya Eren Bey?"

Eren, aynaya bakıp derin bir nefes aldıktan sonra, "İyiyim iyi Halil. Teşekkür ederim," diye karşılık verdi. Hemen ardından, "Annemin başına bu evde bir şey gelmiş Halil! Annemi benden uzak tutmuşlar, belki de saklamışlar!"

Halil, "Ne diyorsunuz siz Eren Bey!" diye şaşırdı, "Demek bizden saklamaları bundan dolaydı."

Eren daha sonra Emrise baktı. "Annemi son gördüğümde kırmızı bir elbiseyle gülüyordu. Meğer ben öyle sanıyormuşum. Aslında kırmızı olan kan lekeleriymiş. Annemse gülmek yerine çığlık atıyormuş."

Emris herhangi bir yorum yapamadı. Yaklaşıp Eren'in sırtını sıvazladı. Bu esnada Eren birden Halile döndü. "Halil, annemin kırmızı bir elbisesi yoktu değil mi?"

"Hayır, yoktu Eren Bey. Anneniz sadece beyaz elbise giyerdi. Beyazlar içinde gezerdi."

Eren, "Beyaz elbise," diye mırıldandı, "beyaz elbise..." Sonra aniden, "Beyaz elbiseli kadın!" diye bağırdı.

Emris, "Beyaz elbiseli kadın mı?" diye tekrar etti, "Annemi mi kastediyorsun?"

Eren'in zihninde bir anda başka bir görüntü daha canlandı. Annesi odasından çıktıktan sonra yemek salonuna kadar koşmuştu.

Eren peşinden devam etmişti. Annesi, salondaki o tabloya, beyaz elbiseli kadın tablosuna doğru ilerlemişti.

"Hayır, annemi değil. Beyaz elbiseli kadını kastediyorum. Salonda, yemek salonunda!"

Eren son cümlesinin ardından hızla yürümeye başladı. Sedat, "Ne oluyor Eren kardeşim," diye kolundan tutmaya çalıştı. Ancak Eren orali bile olmadı. "Beyaz elbiseli kadın!" diyerek hızla yürümeye devam etti. Sanki aklını yitirmiş gibiydi. Aynı şeyi sayıklarcasına tekrar ediyor ve yürüyordu.

Diğerleri hemen Eren'in peşine takıldılar. Eren alt kata indi. Solundaki koridora yöneldi. Az ilerideki yemek salonunun kapısında durdu. Sertçe kapıyı açıp lambaları yaktı. Yemek salonundaki, boydan boya duvarı kaplayan Beyaz Elbiseli Kadın tablosunun önünde durdu.

"İşte Beyaz Elbiseli Kadın!"

Eren'in arkasına herkes sıralandı. Daha önceden gördükleri tabloydu. Herhangi bir farklılık yoktu.

Emris, "Ne olmuş bu tabloya?" dedi, "Ne var bunda?"

Sayılarla her zaman arası iyi olan Eren, "Halil!" dedi, "Hemen bu odanın karşısındaki, tam simetrisindeki odaya geç. Duvardan karşı duvara kadar adımla ve adımlarını say. Çabuk!"

Halil ikiletmeden fırladı. Karşı odaya gitti. Kapının eşliğinden itibaren adım atarak saymaya başladı. Yirmi beş, yirmi altı, yirmi yedi... Yirmi yedi adım saydıktan sonra hemen geri döndü. İçeri girer girmez, "Yirmi yedi saydım Eren Bey!" dedi.

Eren, "Yirmi yedi," diye mırıldandı, "tamam şimdi bu duvarın hizasından aynı doğrultuda tabloya doğru adımla. Yüksek sesle say."

Sedat ve Emris merakla Eren'in ne yapmaya çalıştığını iz ediyorlardı. Eren ise bir saniye olsun gözünü tablodan ayırmıyordu.

Halil adım atarak saymaya başladı. Bir, iki, üç... on yediz, on dokuz, yirmi, yirmi bir... Son adımı atmadan önce "Yirmi bir," dedi. Son adımı atıp söyleyecekken Eren araya girdi. "Tamam, yeterli!"

"Karşı oda dışarıdan bakıldığında bu odanın birebir aynısı. Ancak genişliğinde beş adımlık bir fark çıkıyor. Bu tablonun beş adımlık bir derinliğe sahip olması imkânsız!"

Sedat, "Yani?" diye araya girdi.

"Yani bu tablonun arkasında beş adımlık bir boşluk var."

Eren, tabloya bakarken beyaz elbise li kadının arkasındaki kapı figürünü işaret etti. "Annemin dediği gibi bu ev aslında konuşuyor. Biz duymuyoruz. Bakın, resmin içinde bir kapı var!"

Sedat, Emris ve Halil kapı figürüne baktılar. Halil, "Gözlerime inanamıyorum," dedi, "bu kapı yoktu!"

Emris, "Nasıl yoktu?" diye sordu.

"Bashayağı yoktu Emris Bey. Bu tablonun geldiği ilk günü hatırlıyorum. Resme uzun uzun bakmışım. Böyle bir figür yoktu. Sonradan eklenmiş olmalı. Ama yıllardır önünden geçmemize rağmen hiç fark etmedim!"

Sedat, "Halil Bey ciddi misin bu dediğinde? Bu kapıyı kim eklemiş olabilir ki?" diye sordu.

Halil bilmiyorum manasında başını sallarken Eren yanıt verdi.

"Diğer yerleri bulmamıza yardım edenler," dedi, "anneme ve bana seslenenler..."

Daha sonra tabloya doğru yaklaştı. Kenarlarını kontrol etti. Tablo, raylı bir sisteme oturtulmuş gibiydi. Raylar, katlanmalı balkon sistemlerine benziyordu.

Eren, tablonun en sağ yakasında iki boşluk fark etti. Ellerini boşluklara soktu. Ardından tüm gücüyle sola doğru çekti. Kıpırdanan tablo, bir süre sonra katlanarak sola doğru ilerledi.

Tablonun arkasından, aşağıya doğru inen bir merdiven çıktı.

44. Bölüm

Herkesin bakışları tablonun arkasında çıkan merdivendeydi. İlk tüneldeki benzer bir şekilde dikey bir merdiven vardı. Karanlığa doğru uzanıyordu.

Sedat, “Kafayı yemek üzereyim,” dedi, “bu nasıl bir iştir böyle.”

Eren, “Yeni tünelimiz ya da her neyse; sanırım bulduk,” diye karşılık verdi.

Emris, “Fenerler,” dedi, “fenerleri alıp inelim hemen.”

Halil koşarak ayrıldı. Fenerleri kaptığı gibi geri geldi. Emris fenerlerden birini alarak aşağıya doğru tuttu. Merdivenler tahmin ettiklerinden daha derine iniyordu.

Emris, “Hazır mıyız?” diye sordu.

Sedat, “Hazırız tabii ki şefim,” diye karşılık verdi.

Emris bu kez Eren'e baktı. “Eren, bugün sen çok yıprandın. İstersen...”

Eren Emris'i yanına kesti. “Ne olacaksa olacak! Artık bu gizemlerle yaşamak istemiyorum.” Ardından paslanmış merdivenlerden tutunarak ayaklarını sarkıttı. Herkesten önce inmeye başladı.

Eren, Emris, Sedat ve Halil derken, yaklaşık yirmi metrelik bir derinliğe indiler. İndikleri yerde tıpkı bir önceki tünele benzer bir

tünel çıkmıştı karşılarına. Mimari yapısı neredeyse aynıydı. Bir süre fenerlerle tünelin duvarlarına bakındıktan sonra yürümeye devam ettiler.

Yürüdükçe burunlarına tuhaf kokular gelmeye başladı. İlk tüneldekinden daha keskin kokulardı. Ne olduğunu bilemediler. Ayrıca rutubet kendisini yine hissettiriyordu.

Yaklaşık on beş metre kadar tünelde ilerlediler. Tünelin sonunda kahverengi bir şey gördüler. Hızlandılar. Ne olduğunu anlamaya çalıştılar. Tünelin sonuna geldiklerinde ise gördükleri şey karşısında şaşkınlıkla birbirlerine bakındılar.

Yine denize doğru açılacağını düşündükleri tünel, demir bir kapıyla sonlanmıştı. Kapının üst kısmı tünele uygun bir şekilde ovaldı. Kenarları tamamen tünelle bitişikti. Herhangi bir boşluk yoktu.

Sedat, "Belki de burası bir sığınaktır," dedi, "İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra bu tarz sığınaklar çok yaygınlaşmış."

Emris, "Kapıyı açarsak anlayacağız," diye karşılık verdi. Kapıya dokundu. Herhangi bir kulp yoktu. Orta kısımlarında kilit vardı. "Sedat, şansını denemek ister misin?"

Sedat, birkaç adım geriye atıp var gücüyle demir kapıyı tekmeledi. Tünelin içinde yankılanan ses dışında bir şey değişmedi. Ardından bir kez daha tüm gücüyle abandı. Ancak yine değişen bir şey olmadı.

Habib, "Levye benzeri bir şey getireyim mi?" diye sordu.

Emris, "Gerek yok," dedi, "geriye çekilin ve kulaklarınızı kapatın yeter!" Ardından belinden tabancasını çıkardı. El fenerini tabancaya paralel tutarak kilide nişan aldı ve tek el ateş etti.

Tünelde büyük bir gürültü kopmuştu. Tabancanın patlama sesi hâlen yankılanırken Emris kapıya tekme attı. Kapı gıcırdayarak açıldı.

Hemen el fenerlerini kapının arkasına tuttular. İlk gördükleri, yaklaşık on metrekare genişliğinde bir odaydı. Odanın sonunda, eski yatakhanelerde kullanılan teneke dolaplardan vardı.

Sedat da tabancısını çıkardı. Emris ve Sedat önden, Eren ve Halil arkadan içeriye girdiler. Duvarlara ve tavanlara baktılar. Bu esnada burunlarına vuran koku daha da keskinleşmişti. Hastanelerdeki kokulara benzer, alkol ve dezenfektan kokularına yakın bir kokuydu.

Tavanlar, tıpkı diğer tünelde kullanılan taşlarla örülüydü. Yata kolonların yanında çeşitli borular uzanıyordu. Ortada ise gizli banyodakine benzer, dışında tel korumaları olan lambalar vardı.

Emris lambaları görünce duvarlara bakındı. Az ileride şalter benzeri anahtar düğmesini gördü. Yukarıya doğru çevirdi. Bir anda lambalar cızırtıyla yandı. Etraf aydınlandı. Hemen yanında başka bir anahtar daha vardı. Onu da kaldırdı. Onu kaldırdıktan sonra havalandırmaya benzer bir şey çalıştı. Mekanik ses kısa bir süre sonra bir uğultuya dönüştü.

Oda tamamen aydınlanınca hemen sol taraflarında, başka bir yere açılan ikili kapı gördüler. Kapının önüne geldiler. İki kapının arasından diğer tarafa ışık sızıyordu. Kilitli veya tam kapalı değildi. Bu esnada Sedat dolapların kapaklarını açmıştı. Dolaplardakileri görünce, "Şefim," diye seslendi.

Sedat'ın seslenmesinin ardından herkes dolaplara döndü. Dolaplarda yağmurluk benzeri kıyafetler vardı. Kimi sarı, kimi mavi, kimi de açık yeşil renktelerdi. Emris yaklaşarak, tabancasının namlusuyla bir tanesini askılıktan çıkardı. Sağına soluna bakındı. Yağmurluktan daha çok, tehlikeli kimyasal deney yapan laborantların giydikleri kalın ve plastik yoğunluklu tulumlara benzediğini fark etti.

Diğerleri de kıyafeti incelediler. Daha sonra Emris yerine astı. Hemen ardından dolabın üst kısmına dikkat kesildiler. Pikniklerde

kullanılan soğutucu plastik kaplardan vardı. Emris sırasıyla saydı. Altı tane mavi renkli, iki tane kırmızı. Detaylı bakınca yanlarında bir kutu gördü. Kutuyu indirdi. Kapağını açtı. İçinden birçok kesici alet çıktı. En belirginini neşter ve testere cinsinden olanlardı. Kullanılmaya hazır, özel jelatinliydi.

Emris bunları görünce bir anda irkildi. Sedat ve Erene gösterdi. Onlara sus işareti yaparak kapağı kapattı ve yerine koydu. Hemen ardından ikili kapıyı işaret etti. Sedat'la birlikte tabancalarını kapıya doğrultarak, aynı anda ayakları ile ittirdiler. Çift kapılar rahat bir şekilde açıldı. Odadan vuran ışık ve el feneri ile açılan yeri kontrol ettiler. Garip garip eşyalar gördüler. Ne olduğunu anlayamadılar. Daba sonra yavaş adımlarla ve sürekli etraflarını kontrol ederek ilerlediler.

Birkaç saniye sonra Sedat, sağ tarafta düğmeler gördü. Emrise işaret ederek düğmelere yanaştı. Bu düğmeler diğerlerinden farklıydı. Bir elektrik panosuna sabitlenmiş, çevirmeli düğmelerdendi. Sedat, sırasıyla düğmeleri çevirdi. Her düğmeden sonra panodan ve tavandan cızıltılar yayıldı. Kısa bir süre her taraf aydınlandı. Hepsi birden karşılarındaki odaya bakarken, neredeyse şaşkınlıktan küçük dillerini yutacaklardı.

Karşılarına çıkan oda bir basketbol sahasının neredeyse iki katı büyüklüğündeydi. Sağda solda ameliyathanelerde kullanılan yataklar, ışıklandırmalar ve tezgâhlar vardı. Bir kısmının üzeri soluk yeşil örtülerle kaplanmıştı.

Sedat, "Bir kâbusta mıyım?" diye mırıldandı, "Burası da ne böyle?"

Halil, "Aynı şeyleri görüyoruz değil mi?" diye karşılık verdi.

Emris ve Eren ise hâlen merakla etrafi izliyorlardı.

Yavaş yavaş masaların arasında dağıldılar. Bazılarının yanındaki tekerlekli sehpaaların üzerinde neşter, pamuk, bandaj ve sargı bezi

gibi ameliyat malzemeleri vardı. Sanki toparlanmaya fırsat kalmamış, acilen terk edilmiş gibiydi.

Sedat gezinirken bazı yerlerde kan lekeleri gördü. “Şefim, buraya bakarsanız iyi olur?” dedi.

Hep birlikte kan lekelerine baktılar. Kan lekeleri farklı farklı noktalara, çeşitli büyüklüklerde dağılmıştı.

Eren, “Burayı ameliyathane olarak mı kullanmışlar?” diye sordu.

Emris, “Bir ameliyathane için hiç steril değil,” diye mırıldandı, “umarım aklıma gelen başımıza gelmez.”

Sedat, “Neyden şüpheleniyorsun şefim?” diye araya girdi.

Emris, tam yanıt vereceken, odanın derinliklerinden bir ses duyuldu.

“Sonunda gelebildiniz!”

Herkes bir anda sesin geldiği yöne baktı. Emris ve Sedat anında tabancaları doğrulttu. Sesin geldiği yön, devasa odanın en arkalarındı.

Emris, “Sen de kimsin?” diye bağırdı.

“Kaç gündür sizi bekleyen kişiyim!”

Ses geliyor; ancak bir türlü sesin sahibi ortaya çıkmıyordu. Sedat, masaların arasından sıyrılarak kolonları takip etti. En son kolona ulaştığında, tabancasının namlusuyla Emrise ileriye işaret etti. Emris aynı serilikle hafif çömelerek ilerledi. Namlusu Sedat’ın işaret ettiği yöndeydi.

Eren ve Halil ise birbirlerine yakınlaştılar. Emris’in arkasından masaları kendilerine sütne yaparak ilerlediler.

Sedat’ın işaret ettiği yönde, eski mahzenlere benzeyen, tavanı oval bir dehliz vardı. Geldikleri tünelin neredeyse üç katı genişliğinde karanlık bir dehlizdi. Ses, o karanlıktan geliyordu.

“Korkmayın, gelin!”

Emris, “Kimsin diyorum sana?” diye bağırdı.

“Size zarar verecek birisi değilim. Sadece gelin. Size anlatacaklarım var.”

Son cümlelerin ardından el fenerleriyle dehlizin içerisinde ilerlediler. Emris ve Sedat bir saniye bile olsa gözlerini kırpmıyorlardı. Birbirlerini koruyarak ilerlediler. Eren ve Halil de arkalarından, dehlizin duvarlarına yapışarak devam ettiler.

Yaklaşık on beş metre sonra dalga sesleri duyulmaya başladı. Rutubet belirgin bir şekilde arttı. Dehliz bir eğime dönüştü. İlerledikçe ayaklarının altında su birikintileri çıkıyordu. Her adımda birikintilerin seviyesi artıyordu.

Su birikintileri ayak bileklerine kadar geldiğinde ses bir kez daha duyuldu.

“Bu kadar mesafe yeter. Kalın orada!”

Sesin ardından bir ışık yayıldı. Ellili yaşlarda bir adam, üzerinde az önceki tulumlara benzer bir tulumla belirdi. Kafasına tulumun kapüşonunu geçirmiş, elinde de bir ışıldak tutuyordu. Işıldağı yavaşça yüzüne yaklaştırdı. Yüzünün yarısı buruş buruştu. Yanık izine benziyordu. Saçları ve sakalları ise hiç yoktu. Suyun derinliklerinde, bir kayanın üzerinde bekliyordu. Boğazın dalgaları kayaya çarpıyor, bazen adamın üzerine su sıçırıyordu.

“Ben aradığınız kişiyim, meşhur Cerrah'im!”

Cerrah, bu cümlesinin ardından daha büyük bir ışıldak yaktı. Işıldağı tam karşısına tutmuştu. Eren, Emris, Sedat, Halil; hepsinin birden gözlerini aldı. İstemsizce elleriyle gözlerine perde yaptılar.

Emris, tabancasını adama doğrultup eliyle gözlerine perde yaparken, “Kapat şu ışığı!” diye bağırdı.

Cerrah, “Kusura bakmayın, sizi daha iyi görmem lazım. Birazdan gözleriniz ışığa alışır,” dedi. Ardından, “Komiser hanginiz?” diye sordu.

Sedat ve Emris birbirlerine bakındılar. Emris, “Benim!” diye karşılık verdi.

Cerrah, “Sen onun yardımcısı polis,” diyerek Sedat’a baktı. Daha sonra arkalarında duran Eren ve Halil’e çevirdi bakışlarını. “Sen meşhur Beyefendi’nin torunu Eren olmalısın,” dedi, “seni zaten tanıyorum Kâhya Halil.”

Emris, “Ormandaki parçaları sen mi bıraktın?” diye sordu.

Cerrah, “Evet,” dedi, “beğendiniz mi sanat eserlerimi?”

Emris sinirlendi. “Neden öldürdün o insanları? Cesetlerinin geri kalanları nerede?”

Cerrah, parmağıyla dalgalı suları gösterdi. “Cesetleri burada,” dedi, “ama bir yanlış düzeltelim. Onları ben öldürmedim.”

Sedat, “Dalga mı geçiyorsun bizimle?” diye çıkıştı, “Namlumun tam ucundasın. Beynini dağıtmam bir saniye bile sürmez!”

“Sakin ol polis! Her şeyi ama her şeyi size anlatacağım. Burada, bu evde, neredeyse yüzyıl boyunca nelerin döndüğünü herkesin bilmesini istiyorum.”

Eren dayanamadı. “Annemin başına ne geldi? Senin bir alan var mı?”

Cerrah, “Hayır,” dedi, “annene ne olduğunu hiç bilmiyorum. Ama bu evde yaşıdıysa her şey olmuş olabilir.”

Emris, “Lafı dolandırma da anlat artık!” dedi, “Sabrımı zorluyorsun.”

Bunun üzerine Cerrah konuşmaya başladı.

“Benim için her şey yıllar öncesinde başladı. O zamanlar gençtim. Köyden yeni gelmiştim İstanbul’a. Göç zamanları. Geçimimi sağlamak için kâğıt ve plastik topluyor, eskicilik yapıyordum. Bir gün yolum bu mahalleye düştü. Bu evin önüne... Benden biraz daha büyük bir adam, evde eski eşyalar var, bedavaya alabilirsin diyerek beni çağırdı. Hevesle koştum. Ama büyük bir tuzağa düşmüştüm.

Beyaz Ev’in en altına indik. Karanlık bir koridora. En son hatırladığım arkamdan bir kolun uzanıp burnumu ve ağzımı bir bezle kapatmasıydı. Sonrasında ise kendimi bir ameliyat masasında buldum. Yarı baygın bir hâlde anladım ki böbreğimi çalmışlardı. Acıdan kıvranıyordum ancak yine de ses etmedim. O an tek şansım, ikinci böbreğin alınmamasıydı. Birisine acil lazım olduğu için başımdan ayrıldılar. Beni de o telaşın içinde çok kan kaybettiğim için öldü sandılar.

İkinci şansım ise bir kazaydı. Ölmüş numarası yapmaya devam etmişim. Beni eve ilk çağıran adam, sürükleyerek bir kayığa götürdü. Denize açıldık. Ayaklarıma ağırlık bağlayıp denize atacaktı. Ama o esnada başka bir tekne bize çarptı. O kazayla ayaklarım bağlanmadan denize düştüm. Can havliyle yüzerek uzaklaştım. Sonradan öğrendim ki o adam kazada ölmüş. Beyefendi’nin de damadıymış.”

Eren bunları duyunca, “Babam...” diye mırıldandı, “Babam da onlardan...”

Bu esnada Cerrah, belini açtı ve “Bakın, işte böbreği aldıkları yer,” diyerek derin bir yara izini gösterdi.

“Kendimi zar zor kıyıya atıp kurtuldum. Yakınılardaki bir adam buldu beni. Hastaneye götürmek istedi. Ama bu adamlardan korktuğum için gidemedim. Ne polise ne de hastaneye. O yaşlı adam dikti yaramı. Sonra tamamen kaçtım bu şehirden. Köyüme döndüm.

Ama her gece rüyamda bu anı yeniden yaşadım. Yıllarca... Dayanamadım ve intikam almaya karar verdim. İstanbul'a yeniden döndüm. Artık dürüst bir adam değildim. Kâğıt toplayıcılığı yerine n kadar gayrimeşru iş varsa hepsini yaptım. İntikam almak için çok paraya ihtiyacım vardı. Aynı zamanda beni buraya ulaştırabilecek gayrimeşru pislik insanlara.

Birkaç kez bu eve gizlice girmeye çalıştım. Yeri geldi tamirci oldum, yeri geldi sucu oldum. Ama alt kata inmeyi başaramadım. Daha sonra o gayrimeşru çevrede organ ihtiyacım olduğunu duyurdum. Birileri beni buldu. Güvenlerini kazanmak için birkaç kez organ ticareti yaptım. Zaman içerisinde bana güvendiler. Güya onlara göre ortak iş yapmıştım. Artık güvenilir idim. Bir adam, iki adam derken onlarca adamla tanıştım. Büyük, devasa bir organ mafyası. Dünya çapında. Esas liderlerinin kim olduğunu kimse bilmiyor. Türkiye ayağını ise Ruslar ağırlıklı yönetiyorlar. Sanırım Türkiye'yi hiyerarşik olarak Ruslara bağlamışlar.

Sonradan öğrendim ki bu ev tamamen bu amaçla inşa edilmiş. İnsanlar hâlen bu evde parçalanıyormuş. Neredeyse yüzyıldan daha fazla bir süredir. Yeniden bütün dikkatimi bu eve yoğunlaştırdım. Girenler, çıkanlar derken yıllar önce buradaki bir inşaatta çalışmış bir adamı buldum. Tünelleri öğrendim. Tünelleri araştırırken bu dehlizi buldum. Aylarca bir tekneden gizlice bu dehlizi izledim dürbünlerle. Organları parçalayanlar küçük bir tekneyle buradan girip çıkıyorlardı. Onları takip ettim. Neredeyse hepsi dilsiz, konuşma engelli kişilerden seçilmişti. Ya da sonradan dilleri kesilmişti. Bilmiyorum. Yine şanslıydım. Çünkü içlerinden bir tanesi bana benziyordu. Tek sıkıntı yüzündeki yaraydı.

Evet, sırf ona benzemek için yüzümü yaktım. Onu öldürdüm ve onun yerine geçtim. Gizlice buraya, bu lanet yere girmeyi başardım. Amacım burada neler döndüğünü kayıt altına almak ve tüm

dünyaya göstermekti. Ancak bu adamların tahmin ettiğimden çok daha güçlü olduklarını burada anladım. Bir süre mecburen verdikleri görevleri yerine getirdim. Parçalanmış ve organları alınmış cesetleri tekneyle denize taşımak ve Marmara açıklarına atmaktı görevim.

Bu organ mafyasının temasta olduğu, el altından gizli iş birlikleri yürüttükleri o kadar çok kişi var ki! Doktorlar, profesörler, polis teşkilatından kişiler; hatta devlet büyükleri, üst düzey bürokratlar... İşin içinde kimlerin olduğunu bilerseniz ağzınız açık kalır.

Tüm yapıyı çözdükten sonra sıra intikam almaya gelmişti. Beyefendi dediğiniz o adam, organ ticaretinin Orta doğu sorumlusuydu. Bütün her şey ona bağlıydı. Herkesle koordinasyonu o sağlıyordu. Onun hastaneye kaldırılıp öldüğünü duyunca tamam dedim, vakti geldi. İçerisi paniklemişti. Yeni bir sistem kurmaya, yeni bir görevli atamaya çalışıyorlardı. Bu durum benim için elbette ki bir fırsattı. Artık herkes burada olup bitenleri duymalıydı.

Denize atılacak cesetlerden parçalar almaya başladım önce. Ormana, size bıraktım. Görün ve araştırın diye. İnsanlarla paylaşın diye. Ama bir süre sonra kimsenin duymadığını fark ettim. Kamera tuzağınızı da gördüm. Kör noktaları biliyordum. Yeni uzuvlarla devam ettim. Gazetecilere yine ben haber verdim.

Amacım bu işe bulaşmış herkesi öldürmekti. Ancak gücüm yetmedi. Beyefendi dedikleri adamın ölmesinden sonra toparlanmaya başlamışlardı. Çok kısa bir süre önce de kaçtılar. Hatta yurt dışından birileri yardımlarına geldi diye biliyorum. Kimse kalmadı.

Ben sadece bir kişiyi öldürdüm. O da yerine geçmek zorunda olduğum kişi... Bulduğunuz parçalar, bu organ mafyasının kurbanlarına aitti. Çoğunluğu kimsesiz kişiler. Tinerciler, kâğıt toplayıcıları, sokakta yaşayan insanlar ya da evlerini terk edenler. Son zamanlarda da mülteciler. Zaten ölmüşlerdi. Ben sadece onların ölü bedenlerinden tüm dünyaya bir mesaj vermek istedim."

Cerrah anlattıkça Eren başından kaynar sular dökülüyormuş gibi hissetti. Dedesi büyük bir organ mafyasının sorumlusuydu. Babası da onlardan çıkmıştı. Kim bilir, daha işin içinde kimler vardı?

Emris ve Sedat için ise artık tüm taşlar yerine oturmuştu. Ormandaki kesik uzuvların faili tam karşılarındaydı. Üstelik organ mafyasından bir kişinin de katiliydi.

Cerrah, yağmurluğunun cebinden bir USB bellek çıkardı. Elinde sallamaya başladı.

“Bunu sana vereceğim komiser. Bana inanmayabilirsin belki. Burada gizlice kaydettiğim tüm görüntülerin bir kopyası var. Ayrıca bu işe bulaşmış kişilerden tespit ettiklerimin listesi de burada. Ben onlardan değilim. Ben sadece onların bir kurbanıyım. Ben suçsuz ve masumum.”

Emris, “Sen de suçlusun,” dedi, “en başta bize gelseydin onları yakalayabilirdik. Ayrıca bir kişinin de katilisin.”

“Hayır, asla yakalayamazdınız. Bu adamların her yerde gözleri var. En yakınlarınızda. Her şeyden anında haberdarlar. Sizin ormanda yaptığınız tüm çalışmaları da biliyorlardı mesela. Uzuvların sağda solda bulunmasından sonra onlar da bir süre şaşkınlık yaşadılar. Yeni planlar yaptılar ancak yüzyıllık bir tezgâhı bir anda bırakmak ve ortadan kaybolmak kolay bir iş değildi.”

Sedat, “Yine de suçlusun,” diye araya girdi, “üstelik tüm bu anlattıklarını mahkemede de anlatman gerekiyor!”

“USB içinde kendi konuşma kaydım da var. Her şeyi, bütün düzeneği teker teker anlattım. Mahkemeler için yeterli olacaktır. Benden bu kadar. Amacıma ulaştım. Ben bu adamlar yüzünden cezavine giremem. Beni aramaya çalışmayın; asla bulamayacaksınız!”

Cerrah, son sözlerini söyledikten sonra, USB belleği tutan elini geriye doğru gerdı. Belleği tam Emriş'e doğru fırlatacakken tek el silah sesi duyuldu.

Dehlizin çıkışından, deniz tarafından görünmeyen bir kişi Cerrah'i vurmuştu.

Sedat ve Emris silah sesinin üzerine birkaç adım yaklaştılar. Yarı diz çöker vaziyette ne olduğunu anlamaya çalıştılar. Bu esnada Cerrah, USB bellek ile birlikte kayalığın üzerinde devrildi. Ardından suya düştü. Dalgaların içinde bir anda kayboldu. Sedat ve Emris, belleri suya girinceye kadar koştular. Ancak yetişemediler. Ne ateş eden kişiyi ne de suyun içinde kaybolan Cerrah'i görebildiler.

45. Bölüm

İstanbul o sabah farklı bir güne uyanmıştı. Son dakika haberlerinde, dünyanın en büyük organ mafyalarından birisinin Komiser Emris Levi ve ekibi tarafından deşifre edildiği yazıyordu. Ayrıca Cerrah lakaplı kişinin etkisiz hâle getirildiği de ardından ekleniyordu. Organ naklinin yapıldığı yer, tarihi bir konak gibi görünen Beyaz Ev ismindeki tarihi malikâneydi. Bir liman görüntüsü altında organ ticaretinin yapılabilmesi için yüzyıl önce inşa edilmişti.

İnsanları en çok ürperten haber ise birkaç saat sonra ajanslara düştü. Marmara Denizi açıkları ve İstanbul Boğazi'nde yüzlerce görevlinin katılımıyla denizaltı araştırmaları yapılmış, araştırmalarda 440 kişinin cansız bedeni bulunmuştu.

Beyaz Ev tam bir mahşer yeri gibiydi. Bahçenin dışında onlarca canlı yayın aracı sıralanmıştı. Helikopter ve dronlar ring atıyor, canlı yayında Beyaz Ev'i lanetli bir ev olarak ilan ediyorlardı.

Beyaz Ev'in bahçesinde onlarca polis arabasının tepe lambaları yanıyordu. Mavi ve kırmızı ışıklar eve vuruyordu. Evin içerisinde ise yüzlerce polis araştırma yapıyordu. Organ ticaretinin merkezi olan yapıdan kan örnekleri ve deliller topluyorlardı. Emniyet Müdürü ve Vali, arka fona Beyaz Ev'i alarak Türkiye tarihinin en

büyük operasyonlarından birisini gerçekleştirdiklerine dair basın açıklaması yapıyorlardı.

Eren, en üst kattaki yemek odasının balkonunda, Emris ve Sedat ile birlikte oturuyordu. Sessizce İstanbul Boğazı'nı izliyorlardı. Hava sıcak olmasına rağmen Eren üşüyordu. Ara sıra parmakları titreme nöbetine giriyordu. Halil, getirdiği bir polar battaniyeyi Eren'in omzuna atmak için ısrar ediyordu.

Sedat'ın telefonu çaldı. Kısa bir süre telefonla konuştu. Daha sonra Emrise döndü.

“Şubeden aradılar şimdi şefim. Yarın Emniyet Müdürlüğünde tören yapılacaktı. Sana plaket verilecekti. Resmî tören elbisesi ile hazır olman gerekiyordu.”

Emris Sedat'ı dinledi. Herhangi bir yorum yapmadı. Ardından Erene baktı.

Eren, “Kaos artık bitti mi?” diye sordu, “Dedemin ve babamın bile işin içinde olduğu bu adamların sistemi çöktü mü?”

Emris kafasını yeniden Boğaz'a çevirdi. Derin bir nefes aldıktan sonra, “Öyle görünüyor,” dedi. Kısa bir süre daha Boğaz'ı izledi. “Sen de artık rahatla. Öyle ya da böyle amacımıza ulaştık.”

Eren güldü. “Rahatlayayım ha,” dedi, “insanları kaçıran organlarını çalan ve öldüren bir babanın oğlu, bir dedenin torunuyum. Ama rahatlayayım ha.”

Sedat, “İhtiyar en azından biraz da olsa vicdanlı davranmış,” dedi, “annen öldükten sonra seni tüm bu pisliklerden kilometrelerce uzak tutmuş.”

Eren, “Kendimi o pisliklerden farksız görmüyorum,” dedi, “sanki içimden bir canavar çıkacak!”

Balkon kapısına yaslanmış bekleyen Halil daha fazla dayanamadı. "Yapmayın Eren Bey. Lütfen kendinize bu kadar yüklenmeyin," dedi, "hatta siz olmasaydınız, İstanbul'a gelmeseydiniz belki de bu adamlar sistemlerine devam edeceklerdi. Ayrıca bizi tanıyamayacaktık. Emris ya da Sedat Beylerle de hiç tanışamayacaktınız."

Emris, "Nova etkisi," dedi ve gülümsedi.

Eren sessizce Halil'e ve anlamsız gözlerle Emris'e baktı. Soru sormaya mecali kalmamıştı. Karşılık veremedi. Yüzü ülümser gibi gevşedi. "Uzat hadi battaniyeyi, için rahatlasın."

Halil bir baba şefkatiyle Eren'in sırtına polar battaniyeyi geçirdi.

Emris ormana bakarak, "Her şey yüzyıl önce burada başladı," dedi, "kuşak kuşak devam etti. Bir tek sen bu sistemin çarkına alet olmadın Eren..."

Kırk sekiz saati geçen uykusuzluk ve yaşadıkları onca gerilim herkesi perişan etmişti. Bir süre dinlenmeye karar verdiler.

Sedat evine gitti. Günlerdir yolunu gözleyen karısına sarıldı. Ardından odalarında uyuyan çocuklarının yanına gitti. Çocuklarını çok özlemişti. Başlarını okşayıp bir süre onları izledi.

Emris, Eren'in yanından ayrılmadan önce gözlerinin içine bakarak, "Arden," dedi, "Arden'le görüştün mü hiç?"

Eren, Emris'in bu sorusunda bir soğukluk hissetti. "Hayır, görüşmedim," diye yanıtladı, "neden sordun?"

Emris, yanıt olarak derin bir nefes almayı seçti. Ardından, "İçimden bir ses..." diye mırıldandı. Devamını getirmedi.

Bunun üzerine Eren hızlıca telefonuna davrandı. Arden'i aradı. Ancak Arden'in telefonu kapalıydı. "Tuhaf. Ne zaman arasam ulaşırdım," dedi, "telefonu hâlâ kapalı."

Emris, "Arden ile alakalı benden sakladığın bir şeyler olabilir mi Eren?" diye sordu.

Eren, ta ilk günlerdeki gibi bir suçluluk duygusuna büründü. "Ofis," dedi, "ofisine gitmem lazım."

Birlikte evden çıktılar. Arden'in ofisine yol aldılar. Köprünün üzerindeki yoldan geçtikten sonra ofisin önünde durdular.

Arabadan indiklerinde kötü haberlerin ilk işaretini gördüler. Ofisin tabelası yerinde yoktu. Alt kattaki camlar ise gazete kâğıtlarıyla kapatılmıştı. Eren, "Ne oluyor?" diye mırıldandı.

Emris, "Şüphelendiğim başımıza geliyor sanırım," diyerek tabancasına davrandı. Ardından ofisin kapısına tekme atarak kapıyı kırdı. Hızlıca alt katı kontrol etti. Eşyaların çoğunluğu ortadan kaybolmuştu. Eren şaşkın şaşkın bakarken ahşap merdivenlerden üst kata çıktı. Üst katta da benzer bir tabloyla karşılaştı. Birkaç ıvır zıvır dışında, arkada hiçbir iz bırakmadan tamamen terk edilmişti.

Sadece Arden'in kullandığı maun masa yerindeydi. Üzerinde ise bir tabanca duruyordu. Sanki tabanca, bir mesaj olarak bırakılmıştı.

Emris, tabancayı görünce hafifçe eğildi. Detaylıca tabancayı inceledi. Arkasından Eren geldi. Emris'in incelediği tabancayı gördü. Parmakları titreye titreye bir Emriş'e bir tabancaya baktı.

Emris, "TT-22," dedi, "Tokarev."

Eren, Emris'in sözlerinden hiçbir şey anlamadı.

“Tokarev. Rus tabancası. Meşhur Makarov tabanca gibi Rusların kullandığı tabancalardan.”

Eren Emris’in aklından geçenleri anladı. Yavaş adımlarla balkona çıktı. Beyaz Ev’in tam girişinin görüldüğü noktaya geldi. Eve bakarken, “Kahretsin!” dedi, “Ben nasıl fark edemedim!”

Emris tabancasını beline yerleştirerek balkona geldi. Aynı noktada durdu. “Beyaz Ev,” dedi, “en iyi buradan görünüyor.”

Eren’in zihninden Arden ile ilgili görüntüler bir anda film şeridi gibi geçti. Mezarlıkta kimse yokken gelmesi, sürekli kur yaparak yakınlaşması, ormandaki uzuvları merak etmesi ve son olarak burs listesinde isminin olmaması... Taşlar yerine oturunca Emrise baktı.

“Sence gerçekten şüphelendiğin gibi mi?”

Emris, yarı sinirli yarı sakin bir ses tonda, “Cerrah,” dedi, “Cerrah’ın dediklerini hatırla.”

Eren, “Bu adamların her yerde gözleri var. En yakınlarınızda,” diye mırıldandı. Beyaz Ev’e yeniden bakarken, “Ben nasıl düştüm bu tuzağa!” diye kendini suçladı.

Emris, “Aşkla düştün,” diye karşılık verdi, “aşk, insanoğluna kurulmuş en büyük tuzaktır.”

Eren, kendini suçlamaya devam etti. Bütün öfkesini kendisinden çıkarmak istiyor gibiydi.

Emris, Eren’in o hâlini görünce duramadı. Koluna girip Beyaz Ev’e baktı ve “Boş ver, hepimiz hatalar yapıyoruz,” dedi, “ama emin ol, en büyük hata insanın sürekli olarak kendisini suçlamasıdır.”

Eren'in kolundan çekıştırerek aşağıya indi. Telefonla ekiplere Arden'in ofisinde arama yapılması ve parmak izi alınması için talimat verdi. Daha sonra Eren'e dönüp, "Hadi atla," dedi, "eve bırakayım seni."

Eren, "Teşekkür ederim," dedi, "yürümek istiyorum. Tek başıma biraz yürümek iyi gelecek."

Emris arabasıyla uzaklaşırken Eren köprüden geçip mahalleye doğru yürüdü. Zihninden geçen düşünceleri engellemeye çalışıyordu. Dedesini, babasını, Arden'i düşünüyordu. En çok kendisine son kez sarılamayan annesini...

Kahvehanenin önünden geçtiği sırada, geveze taksici bir anda önüne atladı. "Oo, gazeteci abim nasılsın?"

Eren taksiciyi görünce duraksadı. "İyiym, teşekkür ederim. Sen nasılsın?"

Taksici, "Beyaz Ev'e mi gidiyorsun abicim," dedi, "valla sen ne kurt bir gazeteciymişsin. Tüm Türkiye hatta tüm dünya bizim mahalleyi ve Beyaz Ev'i konuşuyor. Ama sen günler öncesinden kokusunu alıp gelmiştin."

Taksicinin söyledikleri Eren'i gülümsetti. "Eh, biraz öyle oldu işte," dedi, "gazeteci sağduyusu diyelim."

Taksici, "Artık Sydney Big News'de yazarsın bu olanları," dedi, "dünyanın en büyük organ mafyasıymış bunlar."

Eren gülümsemeye devam etti. Taksici, gazetenin ismini ilk defa doğru söylemişti. "Yazarım tabii. Gerekirse romanını bile yazarım."

Taksici, "Benden de bahseder misin abicim romanda. Geveze bir taksiciydi yazabilirsin bak gücennmem asla," diye karşılık verdi, "yalnız yazacaksan Türkçe yaz ha! Ben İngilizce okuyamam."

Eren, “Tamam,” dedi, “senden geveze taksici diye bahsedeceğim.”

Bu esnada kaldırımından yürüyerek gelen Nevzat’ı gördü. Kahvehaneye doğru geliyordu. Onu görünce yeniden büyük bir suçluluk duygusuna büründü. Ardından, Emris’in söylediği cümleyi hatırladı. “En büyük hata insanın sürekli olarak kendisini suçlamasıdır.”

Nevzat tam yanlarından geçip kahvehaneye girecekken, “Nasılsın Nevzat Amca?” diye seslendi.

Nevzat, “Nasıl olalım, bildiğin gibi işte,” diye karşılık verdi.

Eren, “Beyaz Ev’de olanları duydun mu?” diye devam etti.

Nevzat, “Duydum duydum,” dedi, “hiç şaşırmadım. O uğursuz adamdan ancak bu beklenirdi.”

Nevzat’ın tepkisi karşısında derin bir nefes aldı. İlkin ne diyeceğini bilemedi. Daha sonra aklına bir fikir geldi ve konuşmaya başladı.

“Nevzat Amca, ben olayları araştırdım. Sen haklı çıktın. Damadının kaza yaptığı gün o kayıkta ikinci bir kişi varmış gerçekten.”

“Haklı çıksam ne yazar; damadım öldü, kızım ve torunum kayıp. Bak kaç yıl oldu, hâlen gelemediler.”

Nevzat’ın bu cümlesiyle Eren’in içi burkuldu. Yutkundu.

“Nevzat Amca, seni rahatlatır mı bilmem ama başka bir şey daha var.

Giden gitti belki ama bugün bu organ mafyası senin damadın sayesinde ortaya çıktı. O olmasaydı, belki bir yüzyıl daha kimse-
nin haberi olmayacaktı. Tekne kazasındaki, damadının bahsettiği ikinci kişi kazadan canlı kurtulmuş. Eğer o kaza olmasaydı adamı denize atıp öldüreceklerdi. Adam kurtulunca yıllar sonra

bunların foyasını ortaya çıkardı. Aksi hâlde her şey gizli kalmaya devam edecek; yüzlerce, hatta binlerce insanın daha canına kıyılacaktı. Damadın farkında olmadan, kazayı yaparak o adamın ve bunca insanın hayatını kurtardı.”

Eren son cümlesinden sonra rahatlamıştı. Üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi hissetti. Ellerini cebine sokup, Beyaz Eve giden ağaçlarla çevrili yola girdi. Ağaçlara bakarak ılık çalmaya başladı.

Emris, evine girince, kaç gündür eve uğramadığını hesaplamaya çalıştı. Koltuğuna uzanıp ayaklarını koltuğun tepesine koydu. Hesap yapmaya devam etti. Ancak işin içinden çıkamadı.

Ertesi gün alacağı plaketi düşündü. Ortada yakalayabildikleri tek bir kişi bile yoktu. Kendisine göre tam bir fiyaskoydu. Ama bir şekilde organ mafyası dağılmış ve denizde yüzlerce ceset bulunmuştu. Elbette bu durum kamuoyuna başarı olarak sunulacak ve insanların korku duyması engellenecekti. Bu nedenle hak etmediğini düşünse bile plaketi kabul etmek zorunda kalacaktı.

Aşırı derecede yorgundu. Koltukta sızmak üzereyken doğruldu. Koltuğunu hissetti. “Cesetlere dokunmadan ceset kokuyorum,” diye mırıldandı. Duş alarak üzerindeki kokulardan arınıp rahat bir uyku sürmeye karar verdi.

Banyoya gitti. Kıyafetlerini çıkarırken aklında hâlen olaylar vardı. Tüm taşları yerine oturtuyor ancak Eren ve annesinin yaşadığı paranormal olayları bir türlü sindiremiyordu. Gerçekten bu dünyaya ait olmayan varlıklar var mıydı? Ömrü boyunca asla inanmadığı şeyler, yaşadığı tüm olaylardaki kördüğümeleri çözüyordu. Bunu kabul etmek gerçekten çok zordu.

Duş kabininin kapısını aralayıp, suyun sıcaklaşması için kırmızı çeşmeyi çevirdi. Ardından aynaya baktı. Cerrah'in yüzündeki

yaralar gözünün önüne geldi. Onu düşünerek kendi yüzündeki ize dokundu. Kendini suçladığı için uzun zamandır estetik ameliyat yaptırmadığı ize... Eren'e söylediği cümle geldi o anda aklına.

"En büyük hata insanın sürekli olarak kendisini suçlamasıdır."

Başkasına akıl vermek kolaydı. Verdiği akıllı uygulamak ise daha zordu.

Bu esnada duştan sıcak su akmaya başlamış, sıcak suyun buharıyla ayna buğulanmıştı. Görüntüsü hızla kayboldu. Parmakları yüzündeki izde gezinirken kendi kendine "Affediyorum seni!" dedi.

Diğer eliyle aynadaki buğuyu sildi. Yüzündeki ize son kez bakanca aynadaki yansımada bir şey fark etti. Dikkatle aynaya baktı. Gözleri yerinden fırlayacak gibi büyüdü.

Hemen arkasında, bir karartı onu izliyordu...

SON